ספר

נגיד ומצוה

וגיד יחוה כל המנהגים · ונונות עשיית המצות · בקיצור נמרץ · אשר אסף וקבץ · הרב המקובל האלהי

כמוה"רר **יעקב חיים צמח** זל"הה

מכתבי מוהרח"ו זל"הה שלמד מרבו הקדוש ההאר"יאל זל"הה :

הובאו אל מזבח הדפוס ע"י החכם הנעלה כה"רפ **יוסף** בכמה"ר **אברהם** אלייסר ע"ה תושב עה"ק **ירושלם** תוב"ב :

באמשטרדם

נדפס

על ידי הבחור **יצחק** בן הגביר **אברהם** דילה פינייא יצ"ו

בשנת **בעת** ההיא יקראו לירושלם וגו׳ לפ"ק

הקדמת

המביאו אל הדפוס בחמלת ה' עליו

אמר הצעיר יוסף בן לא"א החסיד כמה"ר אברהם אלייסר ז"ל הנה זה ימים בהיותי בארץ הצבי חשקה נפשי להיות כאחז בסבך · להבין אמרי בינה · אף כי ידעתי ערכי עלי בפחות שבערכין תולעת ולא איש · ולא בינת אדם לי · דשותייהו דרבנן לא ידענא · אפי' במלבוש התלוני · כ"ש בהדי כבשי דרחמנא · זקוקין דנורא · ובעורין דאשא · מאן עייל בר כפחא לתמן · אכן אמרת אלוה צרופה · כי בעת מועד לכל חי · נפשו לשאו"ל יגיע · עסקת בתורה פלפלת וכו' · וכבר קדמה לנו אמירה נעימה כתיבה יהיבת לן · מפי האדון דא רשב"י ז"ל וסיעת מרחמוהי וחברוהי קדישין · באהבתה ישגא האדם תמיד אע"ג דלא ידע מאי קאמר דלבא בעי רחמנא · וכבר נודעה תפלת המלך החסיד · ויהי נועם ה' אלהינו וגו' · כי לאדם מערכי לב · וכדדרשו ח"ז"ל נודע בשערים בעלה בשיעורים והאל הטוב והמטיב מצרפה למעשה · בהיות האדם מכין לבבו · ובתומו לא יסור מן המנוחה · ולבו חלל בקרבו · על העדר ידיעתו · ישים אשם נפשו · ותעלה מחשבתו לרצון ניחוח לפני ה' · על כן לא זזתי מחבבה · ובשפלותי כעבד ישאף צל אותה נפשי להתאבק בעפר רגלי לומדי התורה · ובפרטות בענינים אלו כי חשקה נפשי · ומי יודע אם לעת כזאת הגיעה · וזה יהיה לו לטוב ושבה אל בית אביה אל מקום אשר משם הוצבה · ודין בר נש דעני"רתא · והאלהים חופש מצפונים הביא לידי ספר זה: **מגיד ומצוה** אשר חבר הרב גדול בדורו מקובל האלהי כמוהר"ר יעקב חיים צמח זלה"ה אשר בו ביאר קצת מחמדי עין איירתי מצורות [illegible] מפי קדוש עליון האלהי אריא דבי עילאי מוה"רר יצחק לוריא זכו"קל · ומפי תלמידו המובהק ומנוחתו מוהרח"ו זלה"ה אשר יצק מים ע"י והוא גם הוא סמך ידיו ויצו אותנו לאמר · כי לא נטה ימין ושמאל מדבריו ז"ל כי לדידיה קיימא ליה שמעתא ומן שמייא מיהב יהבו ליה רבן יתיר · להבין אמרי בינה על מתכונתה · מה שלא

זכו

הקדמה

וכו שאר החברים אשר הם גם הם זכו להציק מים ע"י האר"י זלה"ה
אמנם הם כעלם המדינה · שזכתה ללמוד ולא ללמד · דודאי
סיעתא דשמיא היא · ולמאן דלבי יתכינה : **ומודעת** זאת
כי ראוי לאדם להזהר בכל כתבי הקדש הבאות לידו לתור ולחפש נהר
יוצק יסודם ולמי נתכנו כדי לסמוך עליהן לבלתי סור ממצות מורינו
הרב האר"י זלה"ה · ומלאני לבי להעיר בני גלי בדבר הזה · כי
ראתה עיני פשתה המספחת בכתבי הקדש בעו"ה ותולין קלא אילן
באין מבין מבטן מי יצאו הדברים · ובפרטות אחרי צאת כתבי הר"ן
בחר"ן כי נתערבבו הדעות ורבים חללים הפילו אמרתי אשמרה לפי
מחסום ודי בהערה זו כי לאו כל מוחא ומוחא סביל דא · ורחמנא
למבעי על רוח דנא : **כי** על כל אלה אמרתי אל לבי עת
לעשות לה' לזכות את הרבים מבני גלי · יראו מאורי אור · יגיע
חשקם לידם · על כן שמתי אל לבי כאשר התעו אותי אלהים ונגלה
נגלתי כדגלו איכשי ומסיבות הזמן מתהפך הגיעני פה העיר רבתי
עם **אמשטרדם** יע"א עומד ומשמש לפני מלאך ה'
ה"ה מורנו ורבנו ראשון לציון הרב המופלא שבסנהדרין ראש גולה
כמוה"רר **אברהם יצחקי נר"ו** אמרתי ונתון אל לבי
עת לעשות לה' ולהוציא כוכבי לפועל אדם בעט ברזל יוחקו · אשא
אל שמים ידי בקול תפלה בשפל קול התחנה אל יצא מתחת ידי שום
דבר שאינו מתוקן · ותהיה מלאכה זו לרצון לפני ה' לתקן נשמתי
ולהאירה במחשכי מושבה · והיה כי תערב וכי תהי הס"תר נושא
חן בעיני כל רואיה וזכות הרבים יהיה תלוי בי · ובשכר זאת אב
חי חלקנו צורנו יצוה להציל את נפשי משחת ויזכני לתקנה כי רצון
יתי' אשאלה רבע ושבוע. כי זאת תורת האדם כי ימות באהל אהל
ישרים יפריח כאשר חכמים יגידו הרוצה שיחיה ימות והרוצה שימות
יחיה ומה יתרון לגבר והוא שאול בירכתי ביתו ימים או עשור והיה
לאלף ופקודת כל אדם יפקד עליו המר ימירנו טוב ברע והיה לאין
כי על כל אלה החי יתן אל לבו דברים של מיתה והע"ת נש"מים
יתן ויחזור ויתן אל לבו המעט אם רב באשר הוא סוף כל האדם וישוב
אל ה' וירחמהו כי אורחיה רחיקא ובעיא זוודין ·

הקדמה

ובהיותי מובטח בישראל קדושים הם שכל איש אשר נגע יראת ה' בלבו לא יומר להדפיס הספר הזה לא ע"י בן ברית ולא ע"י מי שאינו ב"ב עד משך ששה שנים רצופות מאחר שכוונתי היתה לזכות את הרבים ולעשות נחת רוח לנשמת המחבר ז"ל · לכך מנעתי את עצמי מלעשות האי דנהוג עלמא להדפיס גזרת גאוני ארץ שלא יסיגו גבול כי ודאי לא ישלמו לי רעה תחת טובה וכל אחד יחוש לעצמו מלהכנס תחת סוג ארור מסיג גבול רעהו · ויחוש לגזרת המלך החכם שלמה ע"ה שגזר אומר משלם רעה תחת טוב' לא תמוש רעה בביתו · וכל השומע לדברי חכמים יונעם

בשנת תבא עליו ברכת טוב לפ"ק

הקדמה

תמצא בס' זה כל המצות ומנהגים וחסידות ותקונים אשר יש להם סוד בספרי הרב מוהר"ילא זלה"ה בין בפנימיות אותה המצוה בין לתקונה ואל יעלה בלב אדם כסיל שאר המצות שארז"ל על פי התורה אשר יורו לנו שאין עליהם ג"כ סוד או שאין לשמור אותם מאחר שהרב זלה"ה לא הזכיר אותם ולא סודם כי זה לא יעלה על לב חכם כי אדרבה מצינו בספרו כמה דברים שצוה ואמר שהם מותרים מן הדין כאשר תמצ' לכאן והרי הם דרך חסידות וצריכי' לעוסקים בחכמת האמת וגם מצינו בספריו כמה סודות עמוקות וגדולות מיוסדים על דברי רז"ל על המשניו' ועל התלמוד ועל המדרשי' ומה שלא הזכיר סוד כל המצות הוא כי לא זכינו באורך ימיו הגם כי למעיין וחוקר ומבקש בו ימצא כתוב די ספוקו להבין השאר ע"ד מ"ש בספרים עצמן והנה תועלת ספר זה כי בנקל יכול המבקש למצוא איזה מצוה בסדר התפלה או בין המנהגים ואם ירצה לדעת הסוד שלה יבקש המורה מקום שנכתב שלה וימצאהו באותו הספר ואין כונתי לכתוב כאן כי אם המצות כפשטן ותקונם בקיצור כי לא כתבתי כאן כי אם ההכרח ולא סוד ארוך כי כבר סדרתי הכל בסדור של תפלה באורך:

והנה הטעם שקראתי לספר הזה **נגיד ומצוה** על שם שהוא מגיד אותם ומורה ומגיד מקום סודם · וגם נגיד ומצוה הוא הרב המקובל האלקי החסיד והקדוש כמוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זצוק"ל אשר הוא היה נגיד כנודע ונגי"ד ומצו"ה כמנין יצח"ק אשר נוכל לומר עליו ״אמת ״מארץ ״תצמח ובזה נבא אל הביאור:

שבחים של הרב זלה"ה

השגת מורי זלה"ה בזאת החכמה הוא כי בתחלה היה קורא בזוהר והיה טורח בלשון הזוהר כדי להבינו ולפעמים היה טורח שבוע א' בהבנת דבור א' כדי להבינו ולפעמים היו אומרים לו שכן הבנת דברי הרשב"י זלה"ה אבל שעדין היה צריך להעמיק יותר על אותו דבור של הרשב"י זלה"ה ואח"כ נגלה אליו אליהו ז"ל ואח"כ היה משיב כל הדברים גדולים וקטנים של כל מיני חכמות ומדרש

הקדמה

לרשב"י ע"ה עד הרמ"בן זלה"ה היתה ואת החכמה הולכת מפה אל פה
וגם אליהו זלה"ה היה נגלה לקצת מאות' החכמים ולימד אותם ומרשב"י
ועד עתה לא היה מי שיודע בזאת החכמה על אמיתותה כמוהו וזכיתי
לראות בעיני אדם כזה:

והנה בענין הספרים שיש על חכמה זו אמר מורי זלה"ה כי ס' הקנה הוא על אמיתות זאת החכמה והוא עמוק מאד ואין לכל אדם שכל להבינו וכן ס' שכתב הרמב"ן ז"ל ראוי לסמוך עליו כי יש בו סודות הרבה על הכמה זאת והוא קבל מאליהו זלה"ה· ודע כי מהרמב"ן עד היום הזה לא נגלה אליהו ז"ל כי אם למורי זלה"ה· ואמר מורי זלה"ה כי כל הספרים שיש מהרמב"ן עד עתה אינם ביושר על חכמה זאת· ולכן תשמר ותזהר שלא תקר' בהם כי אינם ביושר ואינם מכוונים על אמיתה של הקבלה· גם אמר מי שעשה ס' ברית מנוחה היה חכם גדול ונאמן והוא מזמן קדמון· גם ביאור שעשה הראב"ד ז"ל על ס' יצירה והוא בדפוס אינו מהראב"ד זלה"ה רק מאדם אחד ששמו כך והוא היה חכם גדול בחכמה זאת· ושלשלת קבלת הראב"ד ז"ל עד הרמב"ן ז"ל כולה אמיתית מאד כנז' וס' לבנת הספיר טוב הוא ואמת ויציב ונכון· והנה ראו עיני אדם כזה הוא מורי זלה"ה שהיה יודע במשנה ובתלמוד ובהגדות ובמדרשים על כל דבר ודבר כמה פנים פרד"ס והדברים מוכיחים· וההלכה היה מפרשה כולה ע"ד פשט על ו' דרכים כנגד ו' ימי המעשה· ואח"כ היה מפרשה כולה ע"ד הסוד כנגד יום השבת· והיה יודע זאת החכמה על אמיתותה ובמעשה בראשית ובמעשה מרכבה והיה יודע כמה מדרגות יש בנבואה או בקול או בדבור או בהבל ומאיזה בחינה אתנביאו אם מפנים של תרין פרקין עילאין נצח הוד דז"א כמו שהיה מרע"ה או מפנים של פ' א' דנצח הוד דז"א כמו אחיה השלוני אם מאחורי' דפרקא קמא דהוד דז"א כמו אליהו ז"ל· אם מתרין פרקין עלאין דנ"ה דז"א בהיותם תוך מוחין דנוקבא כמו אהרן הכהן שושבינא דמטרוניתא וכן משאר נביאים מי הוא שנתנבא מתרין פרקין עילאין

בס"א הוא בזה הלשון או אם מפנים של פרק א' דנצח דז"א כמו שמואל הנביא ע"ה או אם מן האחוריי' של תרין פרקין עילאין דנצח הוד דז"א כמו אחיה השילוני וכו':

בס"א תתאין דכ"ה דז"א וכן מי הם שנתכבאו מפרקין דכ"ה דנוקבא וכו':

דנצח הוד דנוקבא וכן על דרך זה היה יודע כמה מדרגות יש ברוח הקדש וכל דבר ודבר היה יודע על אמיתותו גם היה יודע כל מיני חכמות בצפצוף האילנות והדקלים והעשבים והדומם בסוד כי אבן מקיר תזעק ובשלהבת האש ובצפצופי העופות ובשיחת המלאכים והיה יודע ומכיר בריח הבגדים כמו אותו התינוק דבפ' בלק וכל זה היה יודע בכל עת ובכל רגע והיו כל אלו החכמות ידועות תמיד אצלו כאלו היו מונחים בחיקו ועיני ראו ולא זר · גם היה יודע בחכמת הפרצוף ובפתרון חלומות של אמת כאשר הם ובשרטוטי הידים כאשר נזכר בזוהר פ' יתרו · ובאבי"ע מודא"ש ובגלגולים ישנים מאדה"ר עד ביאת משיחנו ובגלגולים חדשים המגולגלים באדם או בבהמה או בחיות ודגים והיה מכיר במצח האדם מה שחשב בלילה ומה שחלם ומה פסוק קרא בעלותו בג"ע והיה מלמדו הפסוק של שורש נשמתו והיה קורא במצח האדם הזכיות והעבירות שעשה והיה נותן להם תיקון לכל א' כפי עבירתם והיו באים ממקומות רחוקים ליקח ממנו תיקון לנשמתם והיה נותן לכל א' תיקון על מה שחטא קודם שנגלה לו ולחבריו היה נותן להם יחודים לכל א' וא' בכונה המיוחדת לו ולשרש נשמתו האותות בשורשי נפש או רוח או נשמה של הצדיקים שבגעה"ב · והיה יודע בעיבור ומדבר ברוחות המגולגלים או רוח טוב או רוח רעה והיה מוציא אותם מן הגוף כל א' בכונה המיוחדת לאותו הרוח:
והיה מוציא נשמת האדם בקיום חייתו ומביאה אצלו ומדבר עמה ואחר כך מחזירה לו · גם היה מביא אליו נשמה של הנפטרים חדשים או קדמונים והיה מדבר עמהם בכל חפצו והיו מגלים לו רזי תורה · והיה רואה הנשמות בעת צאתם מן הגוף והעלותם מע"ש לג"ע והיה יודע קפיצת הדרך על כמה אופנים ודרכים ולהכות בסנורים וכל מה שעיינו החברים בהלכה או בזוהר או באיזה מקרא קודם שיפרשו אותה בפיהם · והיה יודע כל מחשבות האדם מה שעשו ומה שעתידין לעשות והיה יודע כל מה שנגזר בשמים ובארץ והיה מלא חסידות ודרך ארץ וענוה וכל המידות טובות · ע"כ מה שאני צמח זוכר:

אמר מורי זלה"ה שיש תרי"ג ניצוצות על בחי' נפש וכן תרי"ג על

הקדמה

בחי' רוח וכן בנשמה וכל אלו הם מתלמידי חכמי' לבד חוץ מכמה ניצוצות של אנשי מעשה ועמי הארץ שכולם הם שרשי' וענפים של נפשו של אדם או רוחו או נשמתו חוץ מבחינות אחרות שכולם תלויים באדם וצריך האדם לתקנם ולהחזירם למוטב כי כל החלקים הם נפש א' או רוח א' או נשמה א': **גם** אמר שבגוף האדם יש רמ"ח ניצוצות ושס"ה ניצוצות של בחי' נפש וכן ברוח וכן בנשמה וכן כל ניצוץ תלוי במצוה א' והיה יודע איזה מצוה חסר באדם וחסר ניצוץ א' או איזה עבירה עשה וסילק ניצוץ אחד והיה נותן להם תיקון כדי להחזירם וזה היה יודע מן האותיות שבעור ובשל שערות ובשל גומות ובשל נוצות:

פעם א' אמר לי מורי זלה"ה שראה במצחי ג' אותיות אלו **א ב ג** והיה הגימל בהיפוך ושאלתי אותו על זה וא"ל שצריך אני לגמול חסד עם אבי ולכן הארת אותיות א"ב נראים ביושר והארת אות גימל בהיפוך: **אמר** מורי זלה"ה כי כל המצות שאדם עושה רשומים במצחו וכל מצוה ומצוה נרשמת בהארת אות א' של כ"ב אותיות המיוחדות לאותה המצוה וכשהאד' עושה איזה מצוה אז האות של אותה מצוה מאירה במצחו · ואם עשה מצוה אחרת אז מאירה במצחו היא והמצוה השניה ואח"כ מצוה ראשונה מסתלקת ונבלעת בפנים וזהו באותו זמן שעושה אותם אבל אם עושה מצוה של צדקה האות שלה דהיינו הארת שלה אינה מסתלק' תכף כשאר האותיות של שאר המצות אלא מאיר במצחו כל אותה השבוע · בסוד וצדקתו עומדת לעד · ולא כמו שאר האחרות של שאר המצות שתכף נבלעים כנ"ל:

גם אמר לי מורי זלה"ה שהאותיות שמאירים במצח האדם הם כ"ב אותיות מבחי' נפש · והם כ"ב אותיות קטנות · ואם יש לו איזה בחי' רוח אין לו כי אם מ"ד אותיות · והכ"ב מהם הם כ"ב אותיות בינוניות · ואם יש לו נשמה אין לו כי אם ס"ו אותיות והכ"ב אותיות מהם הם אותיות גדולות אשר הם בבינה שממנה הנשמה · וכשיש תיבה אשר בה שתי אותיות שוות כמו חיים או ויצר וכדומה לזה אז אין השתי יודין מאירין כי אם יו"ד א' · ע"כ אני למח זוכר:

מורי זלה"ה קודם פטירתו אמר להר"י כהנים ז"ל שיזהרו חכמים מלעסוק בחכמה הזאת לפי שעדיין לא היו שלמים בה וח"ו יבואו לידי

קיצוץ

קילוץ בנטיעות ואמר לו אם יהיה בדור ההוא זכות שהוא זלה"ה יבא וילמדם · והשיב לו איך יבא האדון ואנו זקנים והוא יהיה קטן · וא"ל מורי זלה"ה או אבוא בחלום או בהקיץ או באיזה אופן שיהיה · ובשעת פטירתו כמלא לפניו ה"ר יוסף הכהן וא"ל מורי זלה"ה שאם היה זכות בדור שאותה השנה יהיה הקץ האמיתי שמימי הרשב"י ע"ה לא היה עת קץ כמוהו ואז אמר ותוסף ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אותו וא"כ אמר לו לא מהר שאתה כהן ולא נשאר בפטירתו כלום ובצאת ה"ר יוסף כהן יצא נפשו בנשיקה:

ספר הרח"ו זלה"ה כי אחרי מותו של הרב זלה"ה באו החברים לעשות לו טבילה והורידוהו לבית הטבילה ועמד בתוך המים ואמרו לו ימחול האדון ונעשה לו טבילה באותה שעה הרכין ראשו ועשה טבילה מעצמו · לאו כן שמעתי:

כשאני חיים באתי אצל מורי זלה"ה ללמוד ממנו זאת החכמה הלך מורי זלה"ה לטבריא והוליכני עמו ושם היה ספינה קטנה וכשהיינו מהלכין בספינה בתוך המים כנגד העמודים של ב"ה הישן אז לקח מורי זלה"ה כוס א' ומילא אותו מים מבין העמודים · והשקה לי אותם המים ואמר לי עכשו תשיג בזאת החכמה כי אלו המים ששתית היו מבאר של מרים ומאז ואילך התחלתי ליכנס בעומק החכמה הזאת: (מע"ח)

שבח חכמת הקבלה

קרוב ה' לכל קוראיו הפסוק הזה נראה כפול כי לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת נראה שהכל אחד ולמה אמר תחלה קוראיו בלשון הווה ואחר כך אמר יקראוהו בלשון עתיד ואם הם חלוקים היל"ל ולכל אשר יקראוהו · והענין כי לא כל האנשים שוים כי יש אנשים חסידים אשר טרם יקראו ידע הקב"ה שכוונתם לקראו ועונה אליהם בתחלה · ויש אנשי' שאינם ממדרגה זו אבל כאשר הם צועקים והוא בשעת תפלתם אז עונה אליהם · וז"ש עוד הם מדברים ואני אשמע · וז"ש קרוב ה' לכל קוראיו פי' כי לאותם שכבר הם קוראים אותו הוא קרוב להם ועונה

אותם

הקדמה

אותם ואינו מקפיד מהם אם ראויים הם אם לאו כי קרוב הוא לכולם ·
אבל יש גם בחינה אחרת והוא כי קרוב ה' להם טרם שיקראוהו
רק שהם רוצים לקרות אותו ועדיין לא קראוהו וגם הוא קרוב
להם וזהו אשר יקראוהו בלשון עתיד ואמנם אלו שהש"ית
קרוב קודם שיקראוהו אין כם זה נעשה רק למי שראוי
לכך ומתפלל בכוונה וקורא באמת לשי"ת · וז"ש
ולכל אשר יקראוהו לעתיד · אך בזה צריך
תנאי שיהיה קריאתם באמת ואינם
ראויים עכ"ז קרוב הוא להם אחר
שקוראים אותו ולכן לא אמר ולכל
אשר יקראוהו כי הם כתות
חלוקות במציאותם זה
מזה: (ליקוטים)

שולחן ערוך על דרך האמת

מי שרוצה ללמוד בחכמת האמת צריך לנהוג עצמו בדרך חסידות ולכן צריך לשמור אלו הדברים אעפ"י שיש מהם מותרים מן הדין:

דע שיש פנים בד' עולמות אבי"ע והוא כי מי שאינו רוצה פשט המקרא פוגם בת"ת (דעשייה כנ"ל שנ"ל) ומי שאינו רוצה להביא ראיה ורמז לדבר פוגם בת"ת דיצירה · ומי שאינו רוצה דרוש התורה פוגם בת"ת דבריאה ומי שאינו רוצה סוד התורה פוגם בת"ת דאצילות: (מע"ח)

גם דע שאם אחד לא השלים עצמו בכל תרי"ג מצות במעשה בדיבור ובמחשבה מתגלגל בהכרח והדבור הוא בסוד זאת התורה לעולה גם מי שלא עסק בפרד"ס שהוא *פשט *רמז **צמח** *דרש *סוד בתורה יחזור בגלגול לקיים כולם שלא להכחיש הפשט: (ליקוטים)

ומזה שהוא יודע פרד"ס הנה הוא כמכוון מש"ה עם הכולל.

האזינו השמים ואדברה אמר השמים שהם ראויים לדברי סוד · ואמר אדברה ייחס הדיבור אליו להיות חלק הסוד שהוא המדבר מקירות לבו אבל חלק הפשט שהם המון העם דבר שלא לנוכח · ותשמע הארץ כלומר עם הארץ אמרי פי שהוא קל להבין אותו ולא ייחסו אליו כי מן השפה ולחוץ הוא מפיו לבד היו יוצאים הדברים ולא מלבו ועל חלק הסוד אמר יערוף כמטר לקחי כי לשון ערופה משמע לשון שבירה (בס"א הריגה כמו וערפו וכו':) וערפו שם את העגלה ומשמע לשון ריבוי לשון שפע · וכן המטר אינו טוב לכל כי הולכי דרכים מצירים בה וכן הוא חלק הסוד שהורג לכל מי שאינו ראוי אליו וזהו יערוף כמטר להולכי דרכים והיינו לאותם היוצאים מדרכי התורה שהסוד מזיק להם כענין זכה נעשה לו סם חיים לא זכה וכו' לצדיקים יערוף להם חלק הסוד שבתורה כמטר שמחייה כל העולם כן יערוף בריבוי ויעשה כמעין המתגבר וע"ז אמר לקחי זה החלק שאני לוקח לעצמי · וע"ד הפשט אמר תזל כטל אמרתי שזהו הטל שהוא טוב לכל העולם · וכן הפשט אינו מזיק לשום אדם ואמר כשעירים עלי דשא כי אחר שהסוד הוא העיקר והחביב

למה

למה הוצרך הפסוק לומר כשעירים עלי דשא והיינו במטר הדק מאד שהטפות הם דקות כשערות עלי דשא שהוא בהתחיל העשב לצמוח ולראות על פני הקרקע שאז הוא קרוי דשא ואז אם היו יורדים עליו הטפו' גסות היו נפסדים ואחר שנעשה עשב שכבר גדל אז היו יורדים הרביבים עליו שהם הטפות הגסות כי אז יש כח בהם לסובלם וכן הענין בפשט ובסוד כי בקטנות האדם לומד הפשט כי הסוד אין בו דעת לסובלו עדיין ואחר שלמד הפשט שהוא כשעירים עלי דשא יבא הסוד שהוא כרביבים עלי עשב:

או י"ל כמו שפרש"י ז"ל במילת כשעירים שהוא לשון רוח סערה והנה הרוח סערה מועיל אל הדשא דהיינו בהיות הצמח בתכלית קטנותו והוא אז דבוק אל הטיט שבקרקע והרוח מיבש הטיט ומפריד אותו כדי שלא יהיה דבוק בקרקע ואח"כ בא המטר לגדל יותר וכן הפשט הוא להפריד האדם שהוא עדיין דבוק בחומר שלו ואחר שהופרד מעט מהחומר ומדברי העה"ז יכול ללמוד אחר כך הסוד ויתגדל כרבבים עלי עשב כי העשב הוא הנפרד מהטיט ויכול לסבול הרביבים:

ויש מי שמתגאה בעצמו מחמת שאינו יודע לתרץ ואומר כי מדרשים פסוקים הם או שטעות נפל בהם וכן כל כיוצא בזה ולא קרא כי לא דבר רק הוא ואם הוא רק מכם ואין בדברי רז"ל דבר אחד לבטלה ח"ו כי הכל אמת ואמונה ואוי להם לבריות מעלבונה של תורה כי גם לפי הפשט יש כח באדם לתרץ וליישב המקומות כפי פשטן ולקיים ולהעמיד דברי רז"ל שאין בהם נפתל ועקש והכל אמת ולא יחשבו הפשטנים כי ע"ד הקבלה לבד אפשר להעמיד המחלוקת כי גם ע"ד הפשט הכל אמת ואמונה כי ידעתי שיש כת שאינה רוצה להתעסק רק עד מקום שכלו מגעת בפשט התורה ומרחיב פה ומאריך לשון על חכמת האמת ויש מי שמתעסק בקבלה כפי דעתו ומואס בפשטי התור' וב' דעות או נפסדות בתכלית ההפסד כי פשטי התורה הם דוגמת הגוף וז"ס האמור בפ"ק דחגיגה הן הן גופי תורה אך חכמת הקבלה היא נשמת התורה וא"א לגוף בלא נשמה או לנשמה בלתי גוף כי לולא יהיה אפשר לא נברא

גוף

גוף לנשמה ונמצא כי כל העוסק בזה בלתי זה כמעט שאינם מקיימים
בעצמם תורת חכם מקור חיים זולתי בהיות גוף ונפש ביחד וזה ברור
לאשר נגע אלקים בלבו: **מי** שאותה נפשו לבא בחדרי חכמה
זאת יקבל עליו לקיים הנז' ולא יבא אליו היזק בגופו ובנפשו ובכל אשר
לו ולא יזיקו לו ולאחרים תחת רדפי טוב: **הבא** ליטהר
וליקרב ראשית הכל יראת ה' רצוני יראת העונש כי יראת הרוממות
שהיא יראה פנימית לא יוכל להשיגה רק מתוך גדולת החכמה ועיקר
מגמתו בידיעת החכמה היא לבער קוצים מן הכרם כי לכן נקראו
העוסקים בה מחצדי חקלא ובודאי שיתעוררו נגדו לפתותו ולהחטיאו
ולכן יזהר שלא יבא לידי חטא אפילו בשוגג שלא יהיה להם שייכות ולכן
צריך ליזהר מן הקלות כי הקב"ה מדקדק עם חסידיו ולכן צריך לפרוש
עצמו מבשר ויין כל ימי השבוע: **יזהר** בכל דקדוקי מצות ל"ת
ואפי' בדברי החכמים ז"ל שהם בכלל לא תסור · לתקן את אשר עוות
לקדש עצמו בשעת תשמיש שלא יהנה · לחשוב בלילה כל מה שעשה
ביום ולהתודות כאשר כתוב במקומו: **קודם** חצות לילה אין לומר
שום סליחות ולא י"ג מדות בשום פנים בעולם חוץ מליל כפור:

תקון אחר חצות

אחר חצות לילה מכריזין למעלה שירדו נשמות הצדיקים להתא
לשבחא לאחריהון אך קודם חצות או עייל קב"ה בג"ע
ומשתעשע שם בנשמות הצדיקים וענין שעשוע זה הוא שאותם
הנשמות עולות שם בנשמות הצדיקים בסוד מ"ן והוא משתעשע
בהם ואח"כ יורדים לאתתא האמו' סוד שנשתבחו מאד אותם שעוסקים
בתורה אחר חצות הלילה הטעם הוא כי הלא סוד הזווג של חצות הוא
יעקב עם לאה אך רחל הנקראת עקרת הבית אין לה זווג או ולכן בכל
חצות לילה היא צועקת ושואגת אל הש"ת על חרבן בי מקדשא כמ"ש
קול ברמה נשמע כי רמ"ה היא רחל היוצאת מאחורי החזה דז"א
ולמטה והיא בחי' אלקים ואחוריים דאלקים ר' הוא בחי' רחל ויוצא
מאחורי דז"א הנק' מ"ה ור' הרי רמ"ה וז"ס רמה ובעו"ה לפעמים
נעשית מרה וזהו רחל מבכה על בניה ר"ת מער"ב לרמוז שהשכינה

במערב וג"כ היא נותנת זמירות והודאות כל הלילה וז"ס מאמר"זל
בזוהר ח"א דף קע"ז בפ' אלקים אל דומי לך כי רחל נק' אלקים ונק'
אל ואינה מחרשת ושוקטת ודומיה כל הלילה לשבח לפני השי"ת ולכן
ראוי לאדם להשתתף עמה ולעשות כמעשיה ולכן צריך האדם
לבכות ולצעוק בכל לילה על גלות שכינה שהיא בחי' רחל וחרבן ב"ה
ואח"כ לעסוק בתורה וז"ס דהע"ה שבכל לילה היה עוסק בשירות
ותשבחות וזמירות לסיוע השכינה וז"ס ולא אמר איה אלוה עושי נותן
זמירות בלילה כנז' בזוהר: **והנה** נודע כי מדור הנשמות
הם בבריאת כסא הכבוד והנה ז"ס ג"ע העליון כמבואר אצלינו
כי ג"ע העליון לנגד הבריאה שהיא בינה גן העליון כנגד נקודת יסוד
שבה וגן תחתון יסוד דמלכ' דעשיה וז"ס שאר"זל שהקב"ה נכנס לג"ע
להשתעשע בנשמות הצדיקים אחר חצות לילה והענין כי לאה היא
אז בעת ההיא מזדווגת ביעקב אך רחל אין לה שעשוע בעת ההיא
אלא בנשמות הצדיקים וז"ס ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה
אשה שוכבת מרגלותיו כי קודם חצות איכה תחת מרגלותיו כי היא
עומדת בצדו אך אחר חצות שוכבת מרגלותיו למטה מתש כי ירדה
תחת מרגלותיו במקום הבריאה ולכן ויחרד האיש וילפת ושואג בקול
מר כי נדחית אשתו למטה כי כל זה מחמת העונות דאל"כ תמיד
היו פנים בפנים כנודע · גם פי' אחר בסוד שעשוע הקב"ה עם נשמות
הצדיקים שהוא העלאת נשמתיהון בסוד מ"ן אל לאה ולכן רחל כל חצי
הלילה האחרונה צועקת ושואגת בקול מר וקורא לבעלה כי היא
עומדת בחוץ ונדחית ממקומה בגלות וז"ס אלקים אל דומי לך :
והנה צריך האדם שיכוין כונה גמורה לשני דברים ובזה יהיה
אהוב למעלה ונחמד לתמה · וחוט של חסד ימשוך עליו ביום ההוא למטה
והוא נבכי היכלא דמטרוניתא והנה בראשונה יכוין כי תחלת הלילה
בלכתו לישן· יחשוב ויכוין להעלות נשמתו בסוד מטרוניתא (ס"א
דורמיטא) ובסוד מ"ן כדי לזווג את לאה עם יעקב וכשיבא חצות
הלילה אינו צריך הוא להעלות מ"ן ולכן אז יכוין כונה שניה והוא
להשתתף בצערה של רחל כי בעת ההיא היא יורדת למטה בבריאה
ולכן אז יבכה חצי שעה או יותר על ירידת רחל וגירושה וגלותה ועל

החרבן

החרבן ובפרט מה שראוי לכוין הוא כי כיון שאנו חטאנו השלכנו את הנשמות תוך הקליפות והכרחנו את רחל היא השכינה שתרד למטה בגלות בין הקליפות ללקט אותם הנשמות כי ז"ס אל גינת אגוז ירדתי כמלא כי בעו"ה היא נצרכה לירד בגלות ואז גרמנו לה כל זה ובפרט מי שהוא משורש קין שרבה בו הזוהמא דנחש שבו נקוכים הנשמות ראוי לבכו' ולהתמרמר יותר כי ידו במעל הזה יותר משאר השרשים וכן הזהיר מאד מורי זלה"ה על זה · ואח"כ אחר חצות לילה תעסוק בתורה עד אור הבקר ותכוין לתת נחת רוח ותעלה אל השכינה רחל העומדת בחוץ ושתתקן ע"י התורה אשר אתה עוסק בה אז כדי שתהי' מתוקנת בעלות השחר לעלות ביחוד בתפלה שחרית להזדווג עם בעלה ע"י הכח שהוספת בה בלילה ואז אתה נק' שושבינ' דמטרוניתא אם תכוין בזה בודאי להשתתף עמה בצערה ולתקנה · ואמנם היותר טוב להיות עוסק כל חצות הלילה עד שתלך להתפלל בלי שום הפסק · אך אם לא תוכל בעצמך התיקון הוא שאחר שתעשה סדר הבכיה על החרבן תעסוק אח"כ קלת נ"כ בתורה ואח"כ תישן ותזהר לקום חצי שעה קודם עלות השחר ותעסוק בתורה כדי שקודם שיבא השחר שאז רחל מתחלת לעלות יתנאך אז שאתה אז מבני היכלא דידה ותעלה אותך עמה: **אחר** שיטהר גופו וינקה את עצמו וירחוץ ידיו ופניו וילבוש מלבושיו ויסדר ברכותיו על סדר הנמר' כמ"ש הרמב"ם זלה"ה ויטהר כל גופו משום אל תשקצו את נפשותיכם והטעם הוא לפי שהאוכל מברר הקדושה והפסולת נדחית למטה ולכן ראוי שלא לעכבו בגוף כי הם קליפו' והם שקוץ הנפש ממש יותר משקוץ הגוף וזה הכונה תהיה לו וירחוץ ידיו ופניו: **נטילת** ידים דשחרית יכוין לעלות העשיה למעלה ע"י ב' ידים שהם יד הגדולה ה' אלקינו ה' אשר יש בשמות אלו י"ד אותיות כנגד י"ד פרקין ביד ימין יד החזקה כוו"ו במו"כסז כוז"ו והם חילוף השמות ביד ימין · וגם כן יש י"ד אותיות כנגד י"ד פרקין שיש ביד שמאל · יד רמה הוא ה' יו"ד ה"א וא"ו ה"א ויש ג"כ י"ד אותיות כנגד י"ד פרקין שיש בכל יד: **נטילת** ידים דשחרית היה מורי זלה"ה נוהג ליטול תחלה ידו הימנית בידו השמאלית ואח"כ ידו השמאלית בידו הימנית וכן היה עושה ג"פ ולא היה נוטל

ג"פ רצופים ידו הימנית אלא היה עושה כמ"ש כ"ו עד פרק הזרוע :

סוד י"ח ברכות

שיש מנ"י עד ברכת התורה הם סוד ח"י הזכרות שבויהי כבוד ה' לעולם ושבשירת הים ואמנם בברכה זו של כ"יש בה י"ג תיבות והם כנגד י"ג דאריך. וכבר ידעת כי נטילה בעשיה בסוד יפנה ויטול ידיו וכבר ביארתי לך הכונה אמנם עליית' הוא בסוד שם מ"ב לעולם ואנו צריכי' להעלותם ולזוקפם ולמתק ה' דינין שבהם ע"י מימי החסד ה' חסדים ולפי שאין המים ניטלים אלא בידים ולא בזרועות לכן לפחות אנו צריכים לחבר הזרועות יחד שלא ילאו קשרי הזרועות לאחור בסוד וכל אחריהם ביתה ולפשוט הכפות של הידים כמי שרוצה לקבל בהם איזה דבר וזה רמז לקבלת הטהרה ואמנם שם מ"ב נרמז בב' ידים כינד ה' אלקינו ה' בימין' כוז"ו במוכ"סז כוז"ו בשמאל' ה' יו"ד ה"א וא"ו ה"א באמצע הרי מ"ב ואמנם יד ימין הוא סוד חצי השם הראשון יו"ד וא"ו דל"ת ה"א א"לף ויד שמאל חצי השם האחרון וא"ו אל"ף וא"ו ה"א א"לף ויד האמצעין הוא שורש השם עצמו שממנו נתפשטו הידים אלו ולכן הוא באמצע ולכן ר"ת *על *נטילת *ידים הוא ענ"י שהוא סוד העשיה וגם הוא גני' ק"ל שאח בעשיה בסוד ע"ב ק"ל :

סוד מציאות נ"י

צריך להגביה ידיו למעלה וינטלם צמות וינטלם וינשאם כל ימי עולם משמיע שבכל ימי עולם הויכו בין בחול בין בשבת וינשאם לפי שסוד הנטילה הוא ריחוק הקליפה ועבירותם ופרישותם מן הידים שלא יתאחזו שם וע"י מימי החסד שסופכים עליהם מתרחקים משם ואמנם כדי שלא יצאו האורות לחוץ ויניקו משם החצונים לכן תכף אחר הנטילה אשר כבר נתרחקה משם הקליפה אנו מגביהין ידינו למעלה כדי שלא ירדו האורות אל החצונים ואז ע"י שעלית הידים אז א קה האורה חוזרת ונכנסת תוך הפנימיין ענימן של ז"א ולכן צריך להגביה הידים עד הראש ממש ובפרט ביום ש"ק שאז צריך להרחיק את הקליפה מאד ואז תכנס אותה ההארה בלאה כמ"ש בע"ה ואמנם בהיות הידים מושפלים למטה דרך קו ישר בחורך הועיר אז יוצאות האורות מראשי האצבעות ומשם ראשי אצבעותיו על ראשי השוקיים באותם הפרקים אשר שם ובדרך אותם

הפרקים

הפרקים נבלעת השערה היוצאת מן הזרוע ונכנסת תוך הערך וז"ש המסכת הקוים זה בזה כי אם אורות כ"ה היו מן הגוף היה מן הת"ת ולא מן הזרוע וז"ש שתראה כי לפעמי' הכ"הי לבר מגופה ואוחזים בהם הקליפות ואז הזרועות מגביהין ידיהם ואינם לוקחים השערה :

רחיצת המילה אפי' בשבת להעביר זוהמת הערלה הנדבק' שם וזהו טעם מרגילין לאדם לערוה בסוד הרגלים : **ברכת** אשר יצר הוא כנגד אבא שבעשיה ולכן יש בה מ"ד תיבות כמנין אד"ם שהוא החכמה וזהו אשר יצר את הא"דם בחכמה כי מסוד החכמה העליונה נוצר האדם וזה שנרמזו בו ולפי שיצירה קודם אל העשיה לזה אמר אשר יצר את האדם כי ע"י היצירה נעשית העשיה ואמנם לפי שסוד ג' ספירן עילאין הם סוד בריאה ואדם הוא החכמה הוא א' מהם לז"א וברא בו כי הוא מסוד הבריאה וזהו בו ר"ל בו בעצמו כי האדם עצמו הוא בחי' הבריאה שבעשיה כי כל א' כלולה מכולם כי ג' ראשונות בריאה ו' קצוות יצירה העשירי מלכות עשיה ואמנם נקבים אלו הם סוד ז' נקבים שבראש האדם שהוא אבא הנז' בר"מ פ' משפטים ואמנם הוא סוד עינים וחוטם ופה ואזנים והוא סוד ז' בגולגלתא · ואמנם הענין הוא לפי אין אנו צריכים כאן בעשיה רק סוד הנקבים והענין כי כבר ידעת כי ענין מציאות הדינין הם לתועלת העולם כדי שיוכלו לקבל אור העליון ע"י המדה הניתכת בהם ע"י סוד הדינין · ומה גם בפרט בעשיה כי שם צורך הדינין בהכרח כי שם סוד (סנד"לפון) כמנין פ"ר שהם ה' גבורות ומנצפ"ך העולים פ"ר ג"כ · והנה אם סוד הרחמים יפתחו יותר מדאי בירך אותם המקבים הנה ודאי כי יתבטלו הדינין שבעשיה ויתבטל העולם · גם אם יסתמו יותר מדאי ויהיו הדינין לבדם גם א"א להיות נותים אפי' בחי' המלכות שבעשיה הנק' שעה א' ולכן הוא רופא כל בשר בסוד מיתוק הדינין ע"י הרחמים כי סוד הבשר הוא דין והוא בעשיה כי משם סוד הבשר ולכן הוא מפליא לעשות ר"ל ממשיך סוד הכתר העליון הנק' פלא עד העשיה למתקם וזהו ומפליא לעשות בסוד העשיה ואמנם גלוי וידוע לפני כסא כבודך הוא באצי' כי שם הוא לפני כסא כבודך שהיא הבריאה ומשם גלוים וידועים סוד אלו הנקבים למתקם משם ע"י הנקבים ההם מן האצי'

היושב

היושב לפני כסא כבודך וקודם אליו : **צמח** עוד נוכל לומר עם הכתוב בזוהר פ' וארא דף כ"ד כי אין לנפש קיום רגעא חדא בלא רוחא וע"ש וזהו א"א להתקיים הנפש שהוא בחי' העשיה בלא רוחא דהיינו היצירה בחי' רוח :

אלהי נשמה שנתת בי אע"פי שאין לכל אדם סוד נשמה עכ"ז הרי יש לו חלק בנשמת אדה"ר אעפ"י שלא זכה עדין אליה והיא טהורה בסוד האצי' כי משם נשמה לנשמה · אתה בראתה סוד נשמה דבריאה · אתה יצרתה סוד רוח דיצירה · אתה נפחתה סוד נפש דעשיה · נמצא כי אומרו נשמה שנתת בי הוא כללות ד' בחי' הנשמה כנז' וכללותם נק' נשמה ואתה עתיד ליטלה ממני בסוד מ"ן כי לעתיד גם נשמות הצדיקי' יהיה המלכות נוטלן בסוד חדשים לבקרים רבה אמונתך מפני שהיו לה סוד מ"ן ואח"כ אתה עתיד להחזירה בי בבקר חדשי' לבקרים :

ברכות כל הק"י שיש מן נ"י עד ברכת התורה כולם חייב אדם לברכם בכל יום אע"פי שלא נתחייב בהם כלום כי כולם רמז אל אורות העליונים ואפי' אדם שלא ישן בלילה ולא הסיר כסותו ומנעליו מעליו וכיוצא חייב לברך בשחרים כל הברכות חוץ מברכת ענ"י ואשר יצר וחוץ מעשה לי כל צרכי בט"ב ובי"ה מפני שאז הכל אסורים בנעילת הסנדל : **צריך** האדם להשלים מדת צדי"ק בכל יום שהוא נוטריקון צ' אמנים ד' קדושות י' קדישים ק' ברכות : **ענין** כללות ק' ברכות הם שורש שם ס"ג והמילוי שלו היתה מן השם בעצמו הוא בני' ל"ז הרי ס"ג ול"ז הם ק' וכשמתחברים בשם אד"ני אז גם הוא בסוד מאה ברכות והוא כי אלף של אד"ני תציירנה כזה **א** הם כ"ו וה**נ** הוא בצורת נו"ן יו"ד הרים ודל"ת יו"ד כמו שהם הרי הכל שהם יו"י נ"י ד"י כמנין ק' ברכות · **תזהר** בכל פעם שתברך ותוציא שם הוי"ה מפיך תכוין לכלול ביחד ב' שמות הויה ואדנ"ות והענין כי הלא בכתבו הוא הוי"ה ובקריאתו אדנ"ות ויותר מזה ראוי שתכוין בכל פעם שתוציא שם הוי"ה מפיך בכל מקום שיהיה אל תשכח מלכוין זה והוא כי הוא קשר מלכות עם ז"א באופן זה כי הוא כתוב הוי"ה ותכוין בו כי אותיות יה"ו הוא ז"א וה' אחרונ' שבו שהוא המלכו' תכוין שנעשית שם אד"ני באופן שתצייר שם הו"יה ותכוין בה' אחרונה אל הנוקבא אדנ"י והוא ה' אחרונ' של הוי"ה : (כונות)

סוד

סוד ברוך הוא וב"ש ברוך הוא אהי"ה מלבוש למילוי ב' יודין הנק' ס"ג · ברוך שמו אדנ"י מלבוש לשם מילוי אלפין · גם כונה אחרת כנגד ד' אותיות הוי"ה ותכוין כי ברוך אות י' מן השם והוא שם ההוי"ה ועילת הוא הוא ה' ראשונה של ה' ושם אהי"ה וברוך ו' של שם הוי"ה · ושמו ה' תתאה והוא אדנות:

כי שם ה' אקרא · דע כי התורה היא כמו שם הוי"ה שיש בו נגלה ונסתר שהוא הוי"ה נסתר ואדנות נגלה כענין זה שמי לעולם וזה זכרי שהוא אדנ"י להזכירו לדור ודור וכן התורה שהוא ושמו ותורתו א' · כי כל התורה שמותיו של הקב"ה וז"ש כי שם ה' אקרא אני אומר שם אדנות לבד אני קורא · כשאומר בא"י ואתם אומרים ברוך הוא שהוא לאלקינו עצמו שהם שם הוי"ה וברוך שמו לשם אד"ני · נמצא כי בשמו ית' יש נגלה ונסתר:

כי שם ה' אקרא סוד הפסוק הזה הוא שאמר משה אל בני ישראל כשאני אקרא וקורא ה' תכוונו אתם שהיא הוי"ה בבחי' ס"ג והבו גודל לאלקי"נו שתכוונו גם אתם לגדל אותה הוי"ה ע"י מילויה כי ע"י כונה זאת מכ"ו שהיא הוי"ה נעשה ס"ג וזהו כי שם ה' אקרא דהיינו כשאני מזכיר ה' תכוונו לשם ס"ג לגדל ה' כי ע"י המילוי נתגדל ונעשה ס"ג וזהו הבו גודל לאלקינו כי גד"ל חסד והוא כמנין ל"ז שהוא מילוי דס"ג וזהו לאלקי"נו:

מצאתי בס"א לאח ולז"א אלקי"נו שהוא בינה הנק' הוי"ה דס"ג ולכן לא אמר לאלקי'כם אלא לאלקי"נו בחו' משה ולכן נכלל עצמו עם ישראל:

אמן כבר ביארנו שצריך לכוין בשני שמות הכוללים ביחד והם הוי"ה אדנ"י כזה יאהדו"נהי שהם בני' אמ"ן ולכן צריך לכוין בכל אות מאלו הנו' שהם אמן ולכן ראוי לפרש היכן הם רמוזים והוא כי אות א' רומזת בת"ת שבז"א ואות מ' ביסוד דז"א ואות ן' פשוטה במקום החלל שבין תרין ירכין כ"ה דז"א אחר שנסתיים היסוד עד שיעור כ"ב שם באותו קו האמצעי · נמצא כי ג' אותיות אמ"ן הם בקו האמצעי דז"א אך אינם מתחילים רק מן הת"ת ולתתא כי משם ולתתא מתחלת הנוקבא שהיא רחל לנאת ומשם ולמטה הם מחוברים ביחד אחור באחור · ואמנם ענין כולל בסוד עניית אמן דע כי הלא ביארנו כי אמן הוא כונת חיבור ב' שמות הוי"ה אדנ"י הנ"ל ואמנם כמו שיש חלוקים בענין הברכות כן

יש חילוק בענין עניית אמן כי יש עניית אמן בתפלה ובעמידה ויש בברכת הכהנים והמזון ויש אמן על הקדיש הרי הם שלשה בחינות והענין מי צריך לכוין ענין ענייתו שיקדים נוק' לדכורא שתחלה יתעורר שם אדנ"י ואח"כ שם הוי"ה וז"ש כונת אידהנו"יה כי הנוקבא מתעוררת תחלה אליו ואז הוא מדבקה ולפיכך אותיותיה קודמות והוא הטעם לפי שהחיבוק קוד' לנישוק לכן בתחלת הכל שהוא סוד דקדיש אז אותיותיה קודמות אך שתי חלוקות האחרות שהן נק' נישוק ולכן הם שוות כי לעולם הכונה בהם הוא אותיות הזכר קודמות כזה יאהדונה"י כי לעולם כיון שהנישוק הוא אח' החיבוק אז הזכר מתעורר תחלה תמיד כי אין הנוק' מתעוררת תחלה רק בפעם הראשונה שהוא החיבוק וגם באורך:

ס"א וזהו עניית אמן של הקדיש נק' חיבוק·

והנה אותיות אמ"ן במילויים אל"ף מ"ם נו"ן אל"ף הוא אפל והוא החשך הכפול כמו החשך של מצרים כענין ארץ עיפתה כמו אפל והנה אופל זה הוא במדרגה ו' דנביכם שהוא כולל שתים שאול ואבדון ומשם היה החשך של מצרים שלא קמו איש מתחתיו · והמ"ם והנו"ן בגי' קלו"ן בכאן רמוז כי כל מי שאינו עונה אמן עונשו האפל והקלון וז"ש מלא* פניהם* קלון* ס"ת אמן ואותיות מל"א הם אותיות אלם לומר כי כל שהוא אלם באמן עונשו הוא הקלון · וגם מילת פניהם עולה בחשבון קלו"ן והנה אמ"ן בגי' יהו"ה אדנ"י י"א ה"ד ונה"י והכונה כי העונה אמן גורם לזו"ן שיהיו פנים בפנים וע"כ מי שאינו עונה אמן שחסר מהם שיהיו לו פנים בפנים יהיה לו ג"כ מדה כנגד מדה וז"ש מלא פניהם קלון תחת מה שחסר בפנים העליונים ועוד שם באורך:

אמן יתומה הוא שאינו ממשיך מאו"א לזו"ן שזו היא כונת כל הברכה והאמן להמשיך מהם אל הבנים כי ברוך הוא הכתיב דאו"א ואותיות א"ם דאמן הם חכמה בינה שהם כנגד אותיות י"ה כי א' הוא י' שהוא אבא ומ' הוא אימא כנודע ובנון פשוטה הם הבנים כי התפשטות הו' הוא זעיר והאריכות שהנו"ן מתפשטת יותר הוא דנוק' בסוד פסיעה לבר נהנה מי שאינו יודע הברכה שהוא עונה עלי' אינו ממשיך מאו"א להם והרי הם יתומי' כמו בלי אב ואם וגם ביארנו באורך: **כבר** ביארנו לעיל שצריך לכוין בשני שמות שהם הוי"ה אדנ"י אשר הם במנין אמן

והנה

והנה הם יחוד זו"ן כנודע ודע כי ג"כ צריך לכוין בנקודות שלהם והוא כי הוי"ה הנקודות שלה הם שב"א חול"ם קמ"ץ אשר הם כמנין מ"ו ועולה דע"ב דיוד"ין והוא כמנין שם מ"ה עם הכולל והוא ז"א כנודע ונקודות של **אֲדֹנָי** הם כמנין שם ב"ן שהוא בחי' הנוק' הרי כי בשני שמות הוי"ה אדנ"י רמוזים זו"ן וגם מ"ה וב"ן בנקודות שלהם כי מ"ה הוא זעיר וב"ן הוא הנוק' כנודע: **בכל** ברכה וברכה אנו מעלין מ"ן לרחל מניצוצות שנפלו בקליפות וזה מה שצריך לברכותינו:

ברכת הנותן לשכוי בינה. הענין כי הלילה מחציה ואילך בסוד ליל ולילה ולכן אנו מברכין ברכה זו מחצות ואילך ושכוי הוא גברי"אל בסוד הגבורה ובחצי הליל' נמשכת על הגבורה כח הארת הבינה וזהו הנותן לשכוי בינה ואז מתמתקת בסוד ויבא לו יין וישת בסוד היין המשמח והוא סוד היום והגבורה בעצמה הוא יין משכר והוא סוד הלילה וזהו להבחין בין יום ובין לילה שהוא ע"י יין המשמח של הבינה והוא המבחין בין יום ובין לילה: **המלביש** ערומים והנותן ליעף כח. ברכות אלו נתקנו כי הלא האדם בעה"ז הוא חוטא בהכרח ואז מתפשטים מעליו לבוש הקדושה ונותנים עליו לבוש הקליפה המתלבש בו דוגמת ויתנצלו בני ישראל את עדיים ונמשך עליהם זוהמת הנחש וכן ג"כ אירע לאדם וחוה כשחטאו אמנם כפי ערך החטא כן העונש אם חטא הרבה אפשר שיסלק הלבוש כלו ואם לא חטא הרבה אין הלבוש מסתלק רק מתחלש כחו בסוד צור ילדך תשי וכנגד ב' בחי' אלו נתקנו ב' ברכות אלו הנז' ואמנם בלילה **צמח** כשהאדם מפקיד נשמתו ביד המלכות היא מתחדשת אותם בסוד חדשי' לבקרי' רבה אמונתך ולכך נעשה חזק וזה ע"י שם האל שהוא חסד המתעור' בבקר וז"ם שאנו אומרי' ומחדש בטובו **מחדש** בכל יום תמיד והמחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית כי טובו הוא טוב החסד כמ"ש אך טוב וחסד וע"י החסד הנק' טוב מתחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית בסוד חדשים לבקרים כנז' ואמנם זה סוד המלבוש הנק' בו"ש או"ר פנ"י אל (ס"א המלבוש שהוא בני' אורפניא"ל) שהוא סוד אל

המלביש ערומים והמתיר אסורים הוא כי הא' פילא הנותנת כל אלו הלבושים לזו"ן. צמח פ"ל שצ"ל אצ'יתיכם צור ילדך תשי צ'ר אותיות שניות הם לבושים שאמר.

פי׳ א״ל ב״פ במילואם הם כמנין ש״ע נהורין שבפנים עליונים ועם ח׳ אותיות של א״ל אל״ף למ״ד כמנין שם אורפני״אל הרי אור הנמשך מן הפנים בסוד א״ל כנז׳ והוא ג״כ כמנין חשמ״ל לבוש הבינה המלבשת לזו״ן ובזה תכוין באמרך מלביש ערומים בסוד המלבוש כנז׳ לעיל :

והנה כנגד מי שנתפשט מהמלבוש הוא ברכת מלביש ערומים שהוא לבוש מחדש גמור וכנגד מי שהמלבוש שלו חלוש אנו אומרים ברכה דהנותן ליעף כח והנה הלבוש של הנשמה הוא משם אלוה כנז׳ בסבא דמשפטים שפי׳ א״ל ו״ה על פסוק בבגדו בה הרי כי הלבוש משם א״ל נמשך אל זו״ן שהם ו״ה וזהו אלו״ה א״ל ו״ה : (לקוטים)

מורי זלה״ה היה אומר בכל בקר הברכה של הנותן ליעף כח אעפ״י שלא נז׳ בגמר׳ : (כוונות) **אוזר** ישראל בגבורה · היינו הנוק׳ שנוטלת הגבורות לבנייתה שיוציאה במקום המתנים שלו מקום האזור דהיינו בת״ת שלו וזהו אוזר ישרא׳ בגבורה דהיינו הזעיר בגבורה שהיא הנוקבא : (שם) **עוטר** ישראל בתפארה הנה נודע כי הכתר דנ״א נעשה מת״ת דאימא וזהו תפארה דהיינו ת״ת ולכן לא אמ׳ תפארת אלא תפארה להורות אל מ״ש : **שלא** עשני אשה · יכוין שנתן לו צורת איש ורוח זכר כנודע : **ראיתי** למורי זלה״ה עונה אמן בין על דברי תורה להערב נא דנ״ל שהן ב׳ ברכות כמ״ש רבינו יעקב זלה״ה כי ברכת הערב נא היא ברכ׳ ראשונה של תור׳ (כוונות) :

אין טוב לאדם ללבוש ב׳ מלבושים ביחד והעושה כך קשה לשכחה וסוד הדבר דע כי מלבוש האדם הוא מן הקדושה ואמנם ע״י העבירות שאדם עושה גורם להתלבש לקליפות ושיתאחזו הקליפות במלבושיו ואמנם סוד המלבושים יש בהם סוד אור המקיף מבחוץ כנודע כי יש אור פנימי בפנים ונכלל בתוך הגוף והמלבוש סובב את הגוף ואח״כ הם האורות המקיפים והם עומדים מבחוץ אל הלבושים ואמנם בכל לבוש ולבוש יש סוד אור מקיף אחר ואין דבר דוחה הקליפה כמו האור המקיף כנודע שאין הקליפה יונקת משם ולכן עומדת מבחוץ ואינה יראה מן הקליפה שתינק ממנה והנה המחבר ב׳ מלבושים יחד ולובשם אינו מניח את האור מקיף לעבור ולהקיף בין כל מלבוש ומלבוש ועי״ז אין הקליפה נדחית ואז השכחה מצויה מצד הקליפה (כוונות) :

כשאדם לובש מלבושיו בכל פעם שילבש צריך ליזהר לשים ב' צדדי הטלית והמלבוש ביד ימין ויאחוז ביד ימינו ואח"כ ישאיר צד ימין של המלבוש ביד ימינו ואח"כ יתן צד הלבוש השמאלית ביד שמאל ותמיד יכוין שהכל נכלל בימין ואח"כ הימין נותנת אל השמאל: (כוונות)

בענין נעילת המנעלים יש חילוק ברז"ל ותקונו שילבש תחלה מנעל ימין ולא יקשרנו ואח"כ ינעול של שמאל ולא יקשרנו ואח"כ יקשור של ימין ואח"כ קושר של שמאל ואם אין קשרים במנעל ינעול של ימין ואח"כ של שמאל · ואמנם המלבוש החיצון של הבינה המלבש אל זו"ן הוא חשמ"ל שהוא כמנין מלבוש והנה זה החשמ"ל מלביש ומקיף לזו"ן לגמרי מכל צדדים ואפי' מתחת הרגלים הוא בחי' נעלים וזה שבצדדי הגוף הם בחי' המלבושים ובזה תכוין בעת שתלבש לבושך וגם בעת נעילת המנעלים ואהי"ה האחרון הוא בההי"ן והוא כמנין נע"ל עם הכולל: (שם באורך)

מורי זלה"ה היה אומ' הברכות בקומו בליל' ואח"כ ביום היה מתעטף בציצית ומניח תפלין ואח"כ היה מתחיל אלקינו ואלק"י אבותינו וכו':

אחר חצות לילה של מש"ק לא היה מאריך בבכיה יותר משאר הלילות אלא היה עושה כשאר הלילה לבד כי עדין תוספת שבת קיימת אפי' בבחי' הנשמה כמבואר אצלינו ואף על פי שבמ"ש נחרב הבית אין לעשות יותר משאר הלילות מן הטעם שאמרנו: (לקוטים)

לא היה דעת מורי זלה"ה לומר אותם הפסוקים כנז' בזוהר כ"י בפ' בלק לאומרם בקומו בחצות הלילה שהם ה' אלה"י ארוממך וכמעט שהיה מנהגם שאינ' מדברי הזוהר: (לקוטים)

בקומו בחצי הליל' היה אומר מורי זלה"ה שצריך לעסוק בתורה כל חצות הלילה אחר שקם ולא יחזור לישן ואם לא יוכל לפחות יעשה הסדר ואח"כ יעסוק בתורה ויישן ויזהר שקודם שיאיר היום ויעלה עמוד השחר שיקום משנתו באופן שכשתבא רחל לעלות עם דודה באור הבקר שתמצאהו נעור וזהו אעירה שחר אני מעורר השחר:

צריך לקום בחצי הלילה לעשות הסדר הנז' בשק ואפר ובכי גדול ובכוונה שיוציא בשפתיו ואח"כ יעסוק בתור': (כוונות)

אם יקום בלילי הקיץ סמוך לאור הבקר שאז הלילות קצרות ואין שהות לעשות התיקון אעפ"י שלא ישאר אז זמן לעסוק בתורה אח"כ (מע"ח):

בר״ח וימים שאין בהם נפילת אפים אין לבכות ולהתאבל ח״ו
רק יתחיל המזמורים שסימנם כלא״ה שהם · כאיל תערוג · אלקי״ם
יחננו · הללויה אודה ה׳ : (מע״ח) **וזהו** סדר התיקון אחר
חצות בשים נפילת אפים דע כי אחר חצות הלילה נעשית ב׳ דברים א׳
הוא זווג לאה ויעקב והב׳ הוא לבכות על רחל שירדה בבריאה בסוד
שכינה בגלות שיורדת למטה בעת ההיא. מ״מ ולכן צריך שתלך ותשב
אצל הפתח סמוך למזוזה שהיא סוד השכינ׳ פתח עליון ותסיר מנעליך
ותשאר יחף הרגלים ותתעטף ראשך כאבל ותרבה הבכיה כפי כחך
ותקח אפר מקלה ותשים על מצחך במקו׳ הנחת תפלין גם תכוף ראשך
ותאבק פניך בקרקע ממש ותכוין בזה על שריפת התורה שנעשית
אפר וגם על מ״ש אבלי בעבר רוח הקדש איך מיום שנחרב הבית
ונשרפה התורה נמסרו סודותיה ורזיה לחצונים וזה נק׳ גלות התורה
והסוד (באורך שם) : **על** נהרות בבל · יכוין על חרבן הבית
ויבכה עליה ויאמר מזמור לאסף ויכוין על הרג הצדיקים ואח״כ יאמר
זכור ה׳ מה היה לנו · עד אם מאס מאסתנו ויחזור ויאמר השיבנו ה׳
ואח״כ יאמר קינות · אח״כ יאמר הבט משמים וראה כי אתה אבינו ·
למה תתענו ה׳ · למצער ירשו · ואח״כ יאמר פסוק ועתה ה׳ אבינו
אתה ערי קדשך בית קדשינו ותפארתינו העל אלה תתאפק ה׳ ואח״כ
יאמר פסוקי דנחמה והם על חומותיך ירושלם · ואל תתנו דמי לו ·
נשבע ה׳ בימינו · כי מאספיו ואח״כ יאמר ג״פ אתה תקום תרחם
ציון · כי רצו עבדיך את אבניה · הרי נשלם מנין רחל · ואח״כ יאמ׳
המזמורים שסימנם כלא״ה והם כאיל תערוג · יענך ה׳ ביום צרה ·
אלקי״ם יחננו ואם הוא בימי העומר יכוין בתיבה של אותה הלילה ·
לה׳ הארץ ומלואה · הללויה אודה ה׳ · ואח״כ יאמר מזמור בבא אליו
נתן הנביא · ואח״כ יאמר עד אנא בכיה בציון ואח״כ אתה תקום
תרחם ציון ואח״כ תקום ממקומך ותלך למקום אחר לעסוק בתורה
עד עלות השחר : **מצאתי** בס״א הנק׳ לחם מן השמים ויחזור
ויאמר השיבנו ה׳ · אח״כ יאמר הבט משמים עד אלה תתאפק כמ״ש
כאן · אחר זה כתב ובכאן יאמר קינה ואח״כ יאמר פסוקי דנחמה
כמ״ש כאן :

בלילה לא תקרא מקרא לפי שהוא סוד עשיה · וגם הלילה שולטת העשיה ואין לעורר הדינין והנה בליל ו' יש קצת מניאות שיוכל לקרות מקרא כי הוא מכין לשבת והרחמים מתעוררים (תפלה דותיקין) : **ענין** תפלה דותיקין שהיו נוהגים לומר ק"ש קודם הנץ החמה הטעם הוא כי אין המוחין שבאו בחצות הלילה מסתלקים רק אחר היות יום ברור ולכן כאשר הק"ש של היום קודם הנץ החמה אין טורח להחזיר המוחין כי כמעט שלא עבר רגע מיעט מוער שנסתלקו ולכן יוכלו להחזירם ולכן היו הותיקין אומרים ק"ש קודם הנץ החמה ואז לא היו צריכים לומר ק"ש ב"פ · אך אנחנו שאין אנו אומרי'ק"ש עד אחר הנץ החמה הרבה בגילוי אז כבר נסתלקו המוחין לגמרי ולא נשאר בהם דבקות בדיסא דז"א ולכן אנו צריכים לומר ב"פ ק"ש כדי להחזירם מדרגה אחר מדרגה : אך כפי מכהג הותיקין לא היו צריכים כי אם ק"ש א' לפי שהמוחין באו לה אחר חצות הנה אין צורך לטרוח להחזירם וכמעט שמעצמם חוזרים וכשאומר ק"ש אנו ממשיכים אחרים חדשים יותר עליונים אך עתה אנו צריכים ק"ש א' להמשיכם וק"ש אחרת להמשיך היותר עליונים וז"ס שתקנו ק"ש של קרבנות למי שאינו נוהג דותיקין אך ראיתי למורי זלה"ה שאף על פי שהיה אומר תפלה דותיקין עכ"ז היה אומר ב' ק"ש והטעם כי ג"כ צריך תנאי אחר שאותם המתפללים ק"ש עם הנץ החמה יהיו חסידים גמורים שתועיל מחשבתן לקיים אותם המוחין של אחר חצות שיחזרו מעצמם ואין כל אדם צריך לזה :

צמח והנה כיון שק"ש דקרבנו' היא עליון בזמן לאה לכן אין באותה ק"ש פרשיות כי אין בלאה לא עור ולבי זה אין צריך לסתום עיניו אז כי לאה כהורין עיינין דולה בתור' אפלרחל הוא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין :

ברכות בענין הברכות שנהגו לומר ולסדר בבה"כ ויש מקפידים ומנמנמים בדב' ראיתי למורי זלה"ה שהוא לא היה נוהג לסדרם כשהיינו מתפללים בבית מדרשו · אך אם היה שומע ממי שמסדרם היה עונה אמן אחריהם ואפי' אם היה באמצע הזמירות היה מפסיק לענות אמן ואפי' אם המסדרים היו רבים : **הנה** האדם לפעמים מפסיד מצות עשיה של ציצית דכתיב ועשו להם ציצית כגון בשוגג וכיוצא או אפי' במזיד והתיקון לזה הוא כי צריך לכוין כי אות ו'

דהוי"ה הוא בחי' טלית :

טלית קטן הוא סוד אור מקיף בבחינת ז"א בלתי ראש בהיותו תלת כלילן בתלת וטלית גדול הוא אחר התפשטות וכמ"א כי לא היו לו אז לא ראש ולא זרועות רק גוף פשוט ולכן ז"ס טלית קטן שאין בו עטוף ראש וזרועות אמנם טלית גדול הוא סוד אור המקיף בהיותו גדול דהגדיל ונעשו לו י' ספירו' ונתפשט ראשו וזרועותיו ואז שיעור זה הטלית כדי לכסות ראשו ורובו ונמצא כי האדם בהיותו בביתו אין לו רק טלית קטן שהוא סוד הת"ת בהיותו בתוך הבינה כי שם ביתו אמנם בבואו לבה"כ בית כנופיא לכל שהיא המלכו' אחר שהגדילו שערם אז הוא טלי' גדול: **ראיתי** למורי זלה"ה שבציצית קטן היה עושה ב' נקבים סמוכים זה לזה כמו צירי בכל כנף מד' כנפות והיה מוציא הציציות משם באופן שהיה כל בחי' הציצית מתגלים לחוץ ואפש' שזה תלוי במה שביארנו בטלית שהוא אור המקיף של זעיר ואור השערות בוקע בסופו ויוצא ממנו ומתגלה ואפשר שלכן צריך שיתגלה הכל מצד החיצון וזהו בטלית קטן דוקא ואמר שכך דעת המגור: **ארבע** כנפות בחכמה דאמא יש ד' שמות בהויות יה"ו וכנגדם ד' כנפות הציצית הנה ענין ד' ציציות כלם יוצאים מן היסוד צדיק העליון כמ"ש מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק והנה לא היה בה רק הוי"ה א' בד' אותיות לכן הם ד' ציציות ואח"כ נעשה לה מילוי דב"ן בסוד *בצאת *נפשה ר"ת ב"ן : **תכלת** התכלת אינו מעכב את הלבן והטעם שאין אנו משיגים רק עד מוח בינה דאמא ובה א"צ התכלת כי כבר הם ל"ב אותיות שהם ל"ב חוטים לבנים כלם ואח"כ לחבר בהם המלכות שהוא התכלת ולכן גם ציצית לבן שלנו הוא מצוה גמורה: אמנם בזמן הזה אין בנו כח לשים התכלת דוגמת מוחין דחכמה עכ"ז ודאי שאין נמנע אותו אור עליון מלהאיר רק שאינו על ידינו אך ודאי שיוצא בהתלבשות ציצית הבינה וא"כ בהכרח הוא שירמוז ציצית דחכמה בציצית דאמא:

ל"ב חוטין בד' כנפות הוא כי הגה המוחין

צמח נראה מכאן שהוא טלית גדול ו' של הוי"ה ונכון לחבר י"ה עם ו' שהוא ז"א ונעשית לו אור מקיף טלית אח"כ תחבר ו' עם ה' תתא' שבותן הנ"א בחי' הציצית הנוטפי' על ראשם ויחוד זה כמנין יה"וה שעולה מנין ל"ב שהם ל"ב נתיבות חכמה :

צמח ולכן צריך לומר בציצי' בפתח כמו לשון הלבוש :

דאמא

דאימא מלך החכמה שבה שהוא בינה דאבא משם היה אור ליליח שהיו כוהנים בזמן שבה"מ קיים להיו' מלך אבא אך ממות בינה דאימא משם נמשך הלילי' שאנו נוהגי' עתה וזהו הטע' עצמו שאין לנו תכלת עתה:

והנה ד' יה"ו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן יש בהם ל"א אותיות ועם חוט של תכלת משלים ל"ב חוטין כי התכלת היה הולך עם כל ד' כנפו':

הנה יש יראת ה' שהיא בחי' מלכות קדישא ויש יראה רעה מס"א מסאבא כנו' בהקדמת הזוהר דף י"א · והאדם צריך להיות ירא מיראה דקדושה שהוא חרב קדישא וזהו ענין התכלת ולא מחרב רעה שהוא סמא"ל כי היראה מטומאה זו ממשיך עליו הטומאה ההיא והרי זה עובד ע"ז וכן אמר שם מאן דדחיל מיראה רעה שרייא עליה ההיא יראה בישא וע"ז ארז"ל אני ה' נאמן להפרע ממי שתולה בבגדו קלא אילן ואומר שהוא תכלת כי סמא"ל עולה קלא והוא האילן שבטומאה וע"ז אמר קלא אילן כי התכלת שהיא יראת ה' היא כנגד סמא"ל שהוא היראה רעה כי גם זה לעומת זה עשה האלקי"ם וזה ממשיך עליו קלא אילן שהוא ע"ז ופושט מעליו יראת ה' והנה המלכות מקבלת הז' שמות של ז' מרגלאן שהם כמנין התכלת בשם:

סוד ח' חוטין בשם ב"ן שהוא בחי' המלכות יש י"ד אותיות פשוטות וד' במילוי אותיות וד' במילוי יו"ד הם מילוי אות אחר הם ח' והנה הם ח' חוטין:

גם ד' מוחין דאבא שהם ד' יה"ו דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וד' מוחין דאמא שהם ד' אהי"ה דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הרי הם ח' חוטין שיש בו"א וכנגדם ח' חוטין ה' קשרים וד' אוירים:

סוד הקשרים וד' אוירים שבציצית · הנה המלכות נק' שם ב"ן והנה במלוי שם זה יש בו ה' אותיו' והם סוד ה' חסדים דיהיב בה וכל זה בחי' אור המקיף אל מלוי הה"ן שבה ואמנם אין בה רק ד' אותיות אך לעולם היא בסוד דלי"ת אחורי ה"ו שהיא נוקבא אחרי דכורא ולכן הנה היא רמוזה באות ד' שאצל ה"ו דמילוי יו"ד והרי כי גם היא נכללת באות ד' דיו"ד והם ה' גבורות שהם נמשכים בה וזהו ענין ה' קשרים וד' אוירים שיש בכל כנף כי ה' קשרים הם ה' חסדים של היסוד הנקרא קשר ושורק כנודע והם כלולים בד' אוירים שהם ד' אותיות הוי"ה כי לעולם אויר בסוד נוק' והנה חוט של תכלת הוא בחי'

הנוק'

הפסוק' ה"ה אחרונה הנק' שם ב"ן ובפשוטו ובמילויו ובמילוי מלויו יש בו כ"ג אותיות כמנין חוט: **אמר** הרב זלה"ה גם הכוונות כי ד' מוחין דאבא הם וד' מוחין דאמא והם ח'. וכ"ל למה כי מפני שמתלבשים ד' דאבא בתוך ד' דאמא ככ"ל לכן אנו עושים ד' חוטים כפולים שהם ח'. גם אמר שהם ד' מוחין דאבא הם וכל א' כלול מארבעתן הרי י"ו וכן הד' מוחין דאמא. כל אחד כלול מד' הרי י"ו ואלו כמנין ל"ב חוטין: **צריך** שיהיו הציציות לבנים והטעם באורך בכוונות כ"ג:

סוד כריכות צריך לעשו' הגדיל חוליות כל חוליא מג' כריכות והנה הראשון הסמוך לכנף יעשה ז' כריכות ובשני יעשה ח' כריכות ובג' יעשה י"א ובד' י"ג הכל ט"ל כריכות כמנין ה' אחד והנה ט"ל כריכות הם כנגד ט"ל אותיות שיש בפשוט ומילוי המילוי ושם אהי"ה דההי"ן והנה אהי"ה דההי"ן כמנין כנף עם הכולל וד' כנפות הם והנה ד' פעמי' כנף כמנין ציצית והנה ציצית הוא סוד המלכות שיוצאת בשליש החזה דז"א וז"ס הציצית שהוא שליש אחד גדיל ושני שלישי ענף כנגד שני שלישי הת"ת התחתונים ששם היא גם המלכות:

צריך שלא להטיל הציציות בטלית עד הרחק ג' אצבעות לצד מסיום הטלית ולמעלה כי קודם זה אעפ"י שנתגלו החסדים עכ"ז עדיין לא נמתקו הגבורות ולכן אין מתגלים הציציות רק בג' אצבעות התחתונים שהם ג' גבורות הממותקות הנק' אצבעות לפי שכבר ידעת כי החסדים והגבורות הם הזרועות של א"א וה' אצבעות שמאליים הם הגבורות והנה ג"כ לא יפחות מקשר גודל והטעם כי כשנכנסים נ"ה של בינה בתוך ז"א הנה ב' פרקים לבד הם נכנסים וכשבוקע יורד השפע לאחוריו וכשחוזר עולה ומסתלק מן אלו התרין פרקין תחתונים שיכנסו תחלה לגמרי אך פרקים האמצעיים דנ"ה נשאר בהם קצת רשימים ולכן להיות שנסתלק הרשימו לגמרי מאותם הפרקים התחתוני' ולא נשאר כי אם האר' פרק האמצעי לכן לא יפחות מקשר גודל שהוא כנגד פרק תחתון שהוא אצבע א' ויותר מעט מפרק אמצעי כי קשר גודל הוא יותר מאצבע: **בענין** קשירת ראשי החוטין ראיתי למורי זלה"ה שלא היה מוחה בעשייתן כלל ואדרבא (כוונות) כ"ל שהיה רוצה בדבר: **טלית קטן** סודו הוא ביצירה במ"ע

אשר

אשר מתלבש בטלית ואמנם טלית קטן כנגד הפנימיות הפך הכוהנים ללבוש טלית קטן למעלה מהמלבושים והטלית גדול כנגד החצוניות ולכן נלבש על כל המלבושים (דרושים): **הזהיר** בציצי' משמשים לו לעתיד אלף ות"ת עבדים והסוד הוא כי מטטר"ון נק' עבד והוא כמנין שד"י והנה בשם שד"י יש ו' צרופים ובשם ו"פ ש' כמנין אלף ות"ת וו"פ ד"נ כמנין פ"ד כמנין חנו"ך והסוד בזה הוא ציצית במטטרו"ן והלובש ציצית זה משמשים לו אלף ות"ת עבדים כנו' · **צריך** לשכב עם טלית קטן **אין** טלית גדול בלילה כי הציצית והטלית הוא אור המקיף של בינה אל הזעיר הנק' מדת יום אך המלכות מדת לילה וזמן שליטתה אינה מקפת משם אך הטלית קטן צריך שישכב עמו אפי' במטה כי בלילה הו"א ישן בסוד העיבור שחוזר להתעבר בתוך הבינה בסוד בחי' קטנות דתלת כלילן בתלת לעולם לא יתבטל אפי' בלילה אינו נפסק רק של גדלות לבדו הוא שמתבטל אבל ציצית דתלת כלילן בתלת לעולם לא יתבטל אפי' בלילה ולכן נק' טלית קטן וטלית גדול ולכן ראוי ליזהר שלא להסיר מעליו טלית קטן בשום זמן אפילו בהיותו ישן רק בכניסתו לבית המרחץ · ולכן דוד ראה את עצמו ערום בהיותו במרחץ ולא בהיותו ישן כי או היה לו טלית קטן כנז"ל: (מע"ח) **ראיתי** למורי זלה"ה מברך על טלית קטן להתעטף בציצית בבית הטבילה והיה מכסה ראשו עמו מעט ואח"כ היה משמט אותו במקום לבישתו והיה לובש אותו תחת הבגדי' על החלוק: **צמח** ראוהו בבית הטביל' להורז' שאחר הזמנים היה עליו תמיד:

אין לקטן ציצית להיות כי הציצית הם מקיפין דמוחין דקטנות לכן אנו משימין הציצית קודם התפילין · וא"ת למה הקטן אינו מניח ציצית לפי טעם הנז' והטעם הוא כי אין קיפין דקטנות נגלין עד ריש' דנוק' אם לא עד ביאת מוחין דגדלות כי הולכין ונגלין מעט עד היותו גדול כנז"ל שלכן אלו הקיפין ארוכים מפני קדימתן: (כוונות) **טלית** גדול הוא סוד אור מקיף שלו בהיותו גדול והגדיל וכעשו לו מוחין וכתפשט ראשו וזרועותיו ואז שיעור זה הטלית כדי לכסות ראשו ורובו כמנא כי סוד הטלית אינו נוגע רק עד הת"ת שהוא ראשו על גוף האדם עד מבין חדוי שאם יציאת הנוק' מאחוריו ומשם ואילך

אין שם ציצית וזהו הטעם שנשים פטורות מן הציצית · והנה ד׳ ציציות
יוצאין מד׳ כנפות הטלית והם מקיפים את הנוקב׳ אשר שם ולכן נק׳
ציצית בלשון נקבה ולא ציץ בלשון זכר כי הם מורים על שהם מקיפין
את הנקבה והנה דע כי זהו הטעם שצריך לעטוף עטיפת ישמעאלים
והוא להחזיר כל ד׳ ציציות לצד שמאל כי או כל הד׳ ציציות הם נופלים
בשמאל האדם כי שם הוא מציאות המלכות והוא העיקר ולכן תמצא
כי אדם בהיותו בביתו או אין לו רק ציצית קטן שהוא סוד הת״ת בהיותו
בעיבור תוך הבינה כי שם ביתו אמנם בבואו לב״ה שהוא בית כנופיא
לכל שהיא המלכות אחר שהגדילו שניהם זו״ן אז הוא טלית גדול ·
והנה ענין ד׳ ציציות כולם יוצאים מן היסוד הנקרא צדיק עליון כמ״ש
בזוהר פ׳ שלח לך דף קע״ה מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק
ועיין עוד בס׳ הכוונות בדרוש ציצית · **צריך** שיקיף הראש וכל גוף
האדם פנים ואחור עד החזה : **ראיתי** למורי ז״ל שלא היה
מקפיד בלבישת טלית לשים תמיד צד אחד של הטלית על הראש כמו
שנוהגים הרבה בני אדם ומורי ז״ל לא היה מקפיד כלל בזה : (כוונות)
הטלית קודם לתפילין · הטעם שצריך ללבוש הטלית קודם
התפילין הוא כי הטלית הוא מציאות המקיף לבחינה
ראשונה עיבור ויניקה ואח״כ באים התפילין שהם הפנימים דמוחין
רק שני טליתות קטן וגדול שהם עיבור ויניקה אך לא כנגד הגדלה
ולכן הטלית קודם לתפילין לפי שבאים אח״כ בעת ההגדלה:

תיקון למי שפוגם בתפילין

הנה האדם לפעמים מפסיד מ״ע להניח תפילין בשוגג וכיוצא או
אפי׳ במזיד ולתקן זה צריך לכוין יחוד זה והוא כי ה׳ עילאה
הוא כנגד התפילין שהיא חיי המלך ותכוין תחלה לחבר י״ה או״א
שרוצי׳ להזדווג כדי לעשות מוחין לזו״ן אח״כ עולה ה׳ תתאה ומתחברת
עם ו׳ כדי להעלות מ״ן אח״כ ה׳ עילאה מתחברת עם אות ו׳ שהיא
כניסת נ״ה דאימא תוך ז״א שמהם התפילין ויחוד זה כמנין הכ״ל מילוי
דס״ג שם בינה הנעשית תפילין דרישא דז״א כיצד י״ה ה״ו ה״ו ל״ו :
צריך להיות ראשו מכוסה עם הטלית לפחות כדי שילוך ד׳ אמות

והנה המלכות היתה אחורי הז"א ולכן בעת עטיפת הציצי' צריך לבדוק שתי הציציות הימניים ולהטילם לאחור בכתף השמאלי כדי שיגיעו אל רישא דנוק' העטופות לאחור ובצד שמאל כנודע בנוקבא בשמאלא שהם הגבורות ולכן יתעטף כמו שמתעטפים האשכנזים ושתי ציציות האחרים ישארו דרך פנים של אדם : **להסתכל** בציציות · צריך האדם להסתכל בציציות בכל רגע כמ"ש וראיתם אותו וזכרתם והוא תועלת גדול אל הנשמה שלא תזדמן חטא לידה וגם להשיג תועלת גדול ואמנם סוד ההסתכלות הוא באופן זה כי הלא עי"ן בגי' ק"ל והוא סוד אחוריו בשם מ"ה וכשמסתכל בציצית תכוין בסוד הכנף שהוא כמנין אהי"ה דההי"ן ומילוי ג"כ הוא ק"ל כמו ע"ין ואמנם צריך להסתכל ב"פ זה אחר זה ואז יהיו ב"פ עין שהוא בגי' ס"ר והוא סוד כי סר לראות כי ע"י ס"ר הנ"ז הוא הראיה ותכוין אל ה' הוי"ות החסדים וה' הוי"ות דה' גבורות אשר עשרה אלו עולים כמנין ס"ר וזה ההסתכלות הוא באמצע היום אמנם ההסתכלות בשעת התפלה בפ' ציצית כנזכר במקומו בעה"ית: (כוונות) **תשמישי** מצוה נזרקים הנה קי"ל כי שיורי תשמישי מצוה נזרקים ותשמישי קדושה נגנזים· והענין כי הציציות נקראים תשמישי מצוה שמאירים אל הנוק' הנק' מצוה אך תשמישי קדושה הם התפילין המאירים לז"א בסוד מוחין דיליה הנק' קדושה ובזה לא תקשה כי כפי הנ"ל שהציצית אור המקיף לזעיר א"כ הוא גדול מן התפילין אך הענין הוא כי הציצית אל צורך הנוק' ותפילין אל צורך הזעיר ולכן זה תשמישי מצוה וזה תשמישי קדושה כנז' :

תפילין צריך לכתוב **ד** דאחד עוביה כמוד' דלתין קטנים: (מע"ח)

רצועות של תפילין של ראש ושל יד צריך לעבדם לשמם ולכן צריך ב' עורות א' לרצועות של ראש וא' לרצועות של

צמח מכאן כי תפלה של יד אינה חמורה כמו תפלה של ראש מפני שתפלה של יד הוא מאיר אל ראש דנוק' כנודע ולכן רצועו' של ראש אין תשמיין אותן בשל יד ואע"פי דשניהם קדושה· ונ"ל הטעם הוא כי בתפלין יש ?רשיות קדש לי כל בכור והשאר ויש שמות משא"כ בצלית· והסוד הוא ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור דהיינו תפילין הם קדושה משה אותם או"א ויתפרו עלה תאנה הם הציציות שעשו אדם וחוה והם מצוה ולא קדושה ועיין בזוה"ק ג דף ח"ה ובראשית כ"ח:

יד ולכן כשישים העור במים ושיר לרצועות של ראש יכוין בשם הוי"ה וכשישים העור לשל יד יכוין בשם אדנ"י: **צריך** להיות הרצועה של שמאל עד החזה של המניח ורצועות ימין שלו עד הטבור ולשים הרצועה באצבע אם הם ארוכות כדי שלא יגעו לארץ: **צריך** להיות הרצועה של יד ארוכה כדי שיעשה ז' כריכות וג' בזרוע כריכות באצבע:

צמח כ"ל שה"ש על החזה רולה לומר שלא יהיו פחות שהרי את' פושים באצבעו אם הם ארוכות:

הטעם שאנו משימים תחלה תפלה של יד קודם לשל ראש כי אדרבא המוחין שלה נכנסין אל ז"א ואחר כך משם אל הנוק' ואם כן תחלה היה ראוי לשים תפלה של ראש ואחר כך תפלה של יד אך סוד הטעם הוא כי רשימו דנוק' עומד בחזה דזעיר ממש וזה בבא הבקר היא עולה שם ע"י עסק התורה של אחר חצות ואח"כ יוצא אותו הרשימו מן הזעיר אליה ע"י המצוה והברכה שאנו גורמים במעשים טובים בעה"ז ולכן תפלה של יד קודמת ואח"כ בראות הזעיר כי היא יש לה תפילין ונראת שהיה הרשימו קרוב אליה אז מתקנא בה ז"א קשה כשאול קנאה והוא שואב וממשיך מלמעלה אותו הרשימו שלו והיא נכנסת בו ואז נעשית בו תפלה של ראש וזה על ידי מעשינו בעה"ז כי אין דבר נעשה למעלה אלא בכח התחתונים:

צמח כפי טעם זה וכפי טעם של' הרב שרצועות שמאלית שצריך להיות על החזה שהוא מטעם הנז' וכפי טעם שצריך ליקח הציצית בשעת ק"ש ביד שמאל' הכל זה כ"ל לומר שאטר אינו רשאי לשנות כדי שלא לשנו הסדר העליון· (כונות)

הנחת תפילין דע כי ודאי שלעול' יש בין בת"ת בין במלכות בסוד המוחין רק כי קודם הנחת התפילין יש לת"ת מוחין בסוד הרוח כי בן ת"ת הוא בחי' רוח והמלכות יש לה מוחין בסוד נפש כי כן היא בחי' נפש אך אחר הנחת תפילין אז המלכות באים לה מוחין בסוד הרוח ות"ת בסוד הנשמה: **מורי** ז"ל היה נזהר שלא להוציא תפלה של ראש מן הבתים עד שיניח ויקשור תפלה של יד סביב הזרוע בקבורת במקום הקשר ואח"כ לא היה חושש מלהוציא תפלה של ראש אף שעדין לא הקיף בזרוע עצמו: **סדר** הכריכות בענין התפילין היה כורך הרצועה באצבע האמצעי הנקרא אמה והיה כורך כריכה א' בפרק שני של האצבע ובפרק תחתון של

הסמוך אל היד היה כורך שני כריכות והיה מרחק מן האחרים שהב׳
כריכות יהיו בפרק התחתון · גם אחר שהיה כורך הג׳ כריכות בזרוע
אז היה מניח תפלה של ראש: **כשמניח** תפלה של יד יקשור
תחלה ויקיף ז׳ כריכות סביב זרועו כנגד שבע הנערות ואח״כ ישים
תפלה של ראש ואחר שבא בעלה שהוא תפלה של ראש אז יתן לו
הקדושין שהם ג׳ כריכות באצבע הנקרא אמה וזה מעומד ולא יברך
על תפלה של ראש אם לא שפסק בדבור: **צריך** להיות תמיד היו״ד
דתפלה של יד מקושרת עמה כנז׳ בזוהר : (כוונות)

אין להסיח דעתו מן התפלין· כבר ידעת שאין להסיח
דעתו מן התפילין אפילו באמצ׳ התפלה
רק בהיותך עסוק בד״ת או באמצע י״ח ברכות העמיד׳ אך אם תפריד
מעט מחשבותיך מן התורה צריך אתה לחשוב בתפילין תכף ויזהר
מאד בזה אך בשאר התפלה אינך יכול לכוין כלל כנ״ל ויספיק לך
במה שתכוין בקיצור : (שם)

בענין המסיח דעתו מן התפלין

ראה מורי זלה״ה ח״א מכמה שנים שמפני זה היו מענישים אותו
על שהסיח דעתו מן התפלין באמרו לא נגע לריק ולא נלד
לבהלה בבא לציון גואל מחמת כוונתו בתפלה ההיא ועכ״ז נענש :
בס״א יותר באורך ראה מורי ז״ל ח״א גדול מדור שלפני זה שהיו
מענישים אותו כשרצו להעלותו למחיצה עליונה מאד והיו מענישים
אותו על דקדוק מצות כי בפעם הראשונ׳ אין מענישים על הדקדוקים
האלו רק כשרצו עתה שתגיע עלייתו יותר ממה שהיה ואז חוזרין לדון
אותו וכן בכל פעם ופעם שמעלין אותו ממדרגה למדרג׳ אפי׳ לאחר
כמה שנים חוזרים להענישו על מצות ודקדוקים כי כפי גדר העליות
כך צריך לדקדק עמו ולכן אין מנוחה לצדיקים לעה״ב כי רוצים
להעלותם ממדרגה ואפילו שמואל הנביא אנו רואים שנתיירא מן הדין
כשהעל׳ בעלת אוב אחר כמה חדשים לפטירתו ואמנם לאותו חכם הנז׳
היו דנין אותו על שהסיח דעתו מן התפילין באמרו שלא נגע לריק ולא
נלד לבהלה מחמת כוונתו : (כוונות)

אין

אין תפילין בלילה

הנה בלילה עולה הרשימו למעלה ברישא דזעי"ר בסוד מקיפים ואמנם הרשימו של רחל הוא נכנס תוך גופה של ז"א ממקום שילא שהוא בחזה ושם עומד בתוך הזעיר ומשם הוא מאיר אליה ושם עומד בסוד מקיפים אל רחל וז"ס השנוי שיש בין היום ובין הלילה ובזה נבא אל הביאור כי הלא כשעדיין יש רשימו במוחין תוך ז"ן שהוא ביום אז יש תפילין דרישא ודיד מכח אותו הרשימו יוצאים התפילין ולכך זמן תפילין כל היום כולו אך בלילה שלא יש אפי' רשימו כלל לא לזעיר ולא לנוקביה לכן אין תפילין לא ש"ר ולא של יד (מע"ח): **הטעם** שאין לנשים חיוב תפילין. הוא מפני שאין לרחל אותם הד' מוחין שיש לזעיר. עוד טעם אחר כי תפילין דיד דיעקב הם תפילין ברישא דנוק' ואין תפילין כנגד זרוע דנוק' כיון שתפלה של ראש ניתנה בראש האדם. גם תפלה של יד היה ראוי שיתנוה הנשים בראשם אך טעם הענין כי בתי' תפילין אלו הם בחי' סוד אותה הנקודה דנוק' נקשרת בזרוע הזעיר וכיון שהיא נקודה אין בה פרצוף כלל ולכן אינה רמוזה רק הזעיר לבדו הוא נותנם בזרועו קשורים באותה הנקודה אך הנקודה אינה רמוזה כי אינה פרצוף כלל רק נקודה קטנה (כונות):

לכסות התפילין עם הטלית כונת התפילין שבכל הימי' הם בחי' המוחין והם גדלים יותר מן הלילית רק שמפני שאחר החרבן אין זווג אלא לנשמות ולא בבחי' העולמות כנודע בימי החול כי ז"ס הן אראלם צעקו חוצה כי המלאכים הם חצונים בבחי' העולמות ואין להם זווג ואמנם הטלית אין מציאותו חסר לעולם כמו התפילין כי הוא מציאות ראשון בעיבור ויניקה שאינם חסרים אפי' לבחי' העולמות ולכן צריך שיכסה התפילין עם הטלית לרמוז כי התפילין פנימיים בסוד הנשמות אך הטלית מקיף אפי' העולמות החצונים ולכך הטלית מלבים ומכסה התפילין כי כן העולמות מכסים את הפנימיים שהם הנשמות ולכן טוב לכסות התפילין עם הטלית ויהיו מכוסים ע"י הטלית גם זהו הטעם שקודם לבישת הטלית לתפילין כי הטלית הוא מציאות המקיף:

לא תסיר התפילין עד אחר עלינו לשבח ועל כן נקוה לך וכשתסיר תפלה של יד תסירנה מיושב כמו בהנחה (ס"א כשמניח תפילין של יד צריך לכסות הזרוע עם הטלית כדי שלא יראו התפילין):

זה כאמר בתפילין של יד שהם בראש רחל רחל עלמא דאתגלייא וצריך לכסותם אפי' בהניחתם כ"ש תפילין של ראש שהם מכל הבחי' המכוסים:

צמח

מורי זל"הה היה מניח בבקר תפילין של רש"י ושל ר"ת יחד כיצד נותן תחלה תפלה של יד ברש"י ואח"כ של ר"ת ושניהם היו על הזרוע בקבורת אותו של רש"י יותר גבוה וסמוך כנגד הכתף ואח"כ ר"ת ותפלה של ראש יניח תחלה של רש"י ואח"כ גבוה למעלה מהם ישים דר"ת וכן הקשר דר"ת יהיה גבוה למעלה מקשר דרש"י ז"ל ובמנח' היה מניח תפילין דר"ת ואח"כ עשה תפילין דרש"י אצבעיי' על אצבעיים כסברת שמושא רבא והיה מניחם במנחה ואמר שאלו התפילין עולים במקום שתי הסברות יחד דרש"י ודר"ת כי מוחין דאו"א שניהם מתערבים יחד ונעשים תפלה אחד ולכן הם אצבעיים על אצבעיים כנגד או"א הנה מן המוחין דסטרא דאימא נפקי תפילין דרש"י ומן המוחין דמסטרא דאבא נפקי תפילין דר"ת: **צריך** לומ' תפלה של שחרית ומנחה בתפילין: (כונות)

סוד המניח תפי' כל היום קודם חרבן ב"ה כמעט שלא היו צריכים להתפלל כי לא היה חסרון לזעיר עם נוק' כי תמיד היו פנים בפנים ולא היה צריך למעשה ידינו ותפלותינו להמשיך מוחין אל זו"ן לזווגם פנים בפנים כי מעולם לא היו מסלקים אלו המוחין מן זעיר אמנם אחר שנחרב ב"ה בעונותינו נסתלקו המוחין מן זו"ן ולכן אנו צריכים להתפלל לחזור המוחין אל מקומם כדי לזווג זו"ן האמנם אחר גמר התפלה חוזר הדבר לכמות שהיה וחוזרים המוחין להסתלק וז"ס מ"ש חסידים הראשונים היו שוהין שעה א' קודם התפלה ושעה א' בתפלה ושעה א' אחר תפלה הרי ג' שעות לכל תפלה עד ששאלו חז"ל תורתם מתי נעשית וז"ס משה שלא היו ידיו פרושות יותר מג' שעות כי א"א לאדם לעשות זווג יותר מג' שעות· והנה המניח תפילין כל היום גורם כי המוחין העליונים יהיו כל היום בריישא דזו"ן ונלע"ד כי מ"ש

שהמניח

שהמניח תפילין כל היום שגורם להשהות המוחין כל היום הכונה הוא על הרשימו כי המוחין עצמם כבר אמר למעלה שאין יכולת להשהותם יותר מג׳ שעות שאפי׳ מרע״ה לא היו ידיו פרושות יותר מג׳ שעות: (לקוטים) **תשמישי** קדושה נגנזים התפילין והרצועות הם תשמישי קדושה שאמרים לו״א בסוד מוחין דיליה הנק׳ קדש ולכן שורי קדושה דהיינו רצועות או תפילין נגנזים וכבר נכתב זה בארוך בתשמישי קדושה:

בית הכנסת

מעגין עשרה ראשוני׳ בבה״כ היה אומר מורי זל״הה שאינו מועיל אלא א״כ יתפלל תפלתו שם ולא כנוהגים שיוצאים משם ומתפללים במקום אחר: **גם** הוא לא היה מעשרה ראשונים כי היה מוכרח לפנות גופו שהיה חולני· גם כדי לילך לבה״כ מעוטף בטלית ותפילין ולא היה יכול לעשותו בלילה ללכת אל בה״כ קודם עלות השחר קודם חיוב טלית ותפילין: **גם** מורי זל״הה היה אומר הברכות בקומו בלילה וא״כ ביום היה מתעטף בציצית ומניח תפילין וא״כ היה מתחיל אדי״כנוש די אבותינו (כונות): **קודם** שיכנס לבה״כ ישים על לבו מצות ואהבת לרעך כמוך וא״כ יכנס: (כונות) **בה״כ** הוא שם ב״ן שהוא כנוקבא לכל ב׳ שמות עילאין ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן ושם ב״ן הוא במלכות ויש בה י״ס ובהם עשרה דב״ן (ג״א ובהם עשרה שמות)· והנה יו״ד פעמים ב״ן עם העשרה כוללים במנין כנסת: **קודם** שיכנס יכוין כי בה״כ היא השכינה (כונות) וקודם שיכנס צריך להמלך בשכינה ולומר ואני ברוב חסדך אבוא ויכוין בשם אבגית״ץ· ואומרו ביום א׳ בשבוע (כונות) יכוין אל תיבת ברוב חסדך שהוא חסד עליון וזהו ברוב חסדך הגדול שבחסדים אשר אנו צריכים אליו תמיד ובפרט ליכנס עמו בהיכל המלך כדי להפיק שאלותיו והנה בכל הימים צריך לכוין בשיד החסד הזה כי הוא יומא דכולהו יומי בין ביום בין בערב בכל ג׳ התפלות שבכל יום ותכוין בשם אבגי״תץ שהוא בחסד כנודע וו״ם בבית אלר״ים נהלך ברג״ש הוא בגי׳ שם תנו׳ עם הכולל אבל בכל יום ויום יכוין אל אות א׳ משם זה ותכוין

כי הוא הנזכר ביום ההוא כילד ביום א׳ נזכר א׳ עד אות ו׳ שהיא ג׳ תכוין בה כי היא הנזכרת ביום ו׳ ובאות הנוגע בכל יום ויום תכוין בה בכל ג׳ תפלות היום ההוא וכל השם כלול באות ההוא של כל יום ויום (כונות): **כבר** ביארנו בכניסתו לב״ה יכוין בשם אדני״תן העולה בהנ״ש והנה חייב אדם ליכנס במורא לב״ה כא״ש ומקדשי תיראו וזהו מילת ברנש שירנים בעצמו איך בבית אלדי״ם ית׳ שמו והדרו מלכו של עולם (כונות) · וצריך לכוין לעשות ג׳ מוחין חב״ד למלכות מנה״י דז״א ולכן יכוין באמרו בבית אלדים נהלך ברנ״ש ר״ת שלשה וב״ן ר״ל שג׳ מוחין ניתכין למלכות הנק׳ ב״ן בכניסתו בבית אלדים שהוא ב״ה (כונות) **בכניסתך** בב״ה צריך שתוסר כוה והוא מועיל אל השלמו׳ והשנה והוא כי קודם שתכנס תשהא מעט ותכוין ליכנס במורא ולא תכנס בפתע פתאום וזהו נהלך ברנש פירוש בהרגשה וברעדה ותכוין כי ברנ״ש הוא כמנין אדני״תן שהוא בחסד וזהו ברוב חסדך ואח״כ תכנס: **כשהאדם** נכנס בב״ה ישתחוה כנגד ההיכל ויאמר אח״כ מזמור אלד״ים יחננו ויש בו ז׳ פסוקים ויעשה כנגדם ז׳ הקפות אל התיבה לא ש׳ ב״ה וטוב הוא שיכוין שבכל פעם יאמר פסוק א׳ ואמנם כי התיבה היא המלכות ואנו ממשיכים אליה ז׳ אורות המקיפים שהם מחסד עד מלכות ואור המקיף של מלכות ג״כ אנו ממשיכים אליה והוא מכלל הי״ו (בס״א הו׳ מקיפים) ואמנ׳ תכוין לכלול עצמך לקבל מאורות המקיפים האלו השבע עם המלכות ביחד ואמנם תכוין ביום א׳ אל פ׳ א׳ אלדים יחננו ותכוין שהוא נזכר על הו׳ פסוקים והיא הגבורה החסד על הו׳ תחתונות וביום ב׳ תכוין כי פ׳ ב׳ נזכר על כלם האמנם ביום הו׳ אין צריך להקיף בתיבה רק פעם א׳ והיא ספיקא אם הוא כנגד הת״ת הנק׳ שבת וכלם כלולות בו או אם הוא כנגד הבינה והיא כוללת לכל השבוע לכן אין בשבת אלא הקפה א׳ · ממוה״רר אליה פאלקון משם מורי זל״הה:

ראיתי למורי ז״ל שלא היה רוקק כל זמן שהיה בב״ה (מע״ה) **דע** כי יש מלאך א׳ ממונה על התפלות ומעלה אותם למעלה בעת היותו בכח שם י״י (ס״א שם י״ה) שעמו בנה הקב״ה העולמים

צמח אמרו לי החברים שהר״מו ז״ל היה עושה הקפה א׳ בכל יום וביום השבת היה עושה ז׳ הקפות וכן עיקר:

העולמים וכל עולם ועולם מהלך ת"ק שנה כנודע ובעת א' מהלכים אותם והנה על אלו המלאכים נאמר ורגליהם רגל ישרה כי אותיות ישר"ה הם ת"ק י"ה והנה תפלה כמנין ישר"ה וזהו שרמז משה באמרו ואתחנן אל ה' בעת ההיא ר"ל כי בעת א' כנ"ל מעלין התפלה חמש מאות שנה הליכה ולכן ישר"ה תפל"ה ואתחנן במנין ישר"ה לרמוז כל הנ"ל :

צורך התפלה דע שאין לך שום תפלה ותפלה שלא מתחדשים מוחין גמורים כי אין שום תפלה שלא יתחדש שום אור ושפע חדש לא ראי זה כראי זה ואמר מורי ז"ל שיש הפרש גדול בין תפלות דחול ובין תפלות דשבת ובין תפלות די"ט ובין תפלות דר"ה ובין תפלות דר"ח ולא די זה אלא בי"ט עצמם אינו דומה תפלת פסח לתפלת סוכות וכיוצא בזה· גם בכל יום ויום עצמו אינו דומה תפלת הבקר לתפלת בין הערביים או לתפלת ערבית וכיוצא בזה· וגדולה מכולם אפי' בימי החול יש שנוי בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו ולא ראי זה כראי זה ואין לך תפלה מיום שנברא העולם עד לעתיד לבא שתדמה לחברת' כלל ועיקר· וסוד הענין בקיצור כי הלא התפלות בחי' לברור ברורי השבעה מלכים ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה הם מחודשים ומשונים ואינם הבירורים עצמן כי בכל תפלה ותפלה הם ניצוצות ברורי' שעדין לא עלו בשום זמן וגם כפי ערך או הניצוצות העולות כן כנגדם הוא סדר הזווג העליון ויניקת המוחין והמשכתם כפי סדר ערך הברורים ואין להאריך בזה יותר וז"ש שאנו אומרים בכל יום ובכל שעה תפלה ואינו מספיק והטעם כי בכל תפלה ותפלה נעשית בחי' מחודשת מה שלא נעשית בתפלה זולתה ודי בזה:

וראיתי למורי ז"ל נזהר מאד שלא לדבר בב"ה רק תפלתו לבד (לקוטים) וכמעט אפי' דבר מוסר ותשובה לא היה רוצה לדבר פן ימשך דבור א' של חול באמצע הדברים:

צמח ולכוונתו' שלא תעשה תפלתך קבע כמו שאר"זל :

כל דיבור שאינו של מצוה והכרח תזהר מאד ואפי' דבור של מצוה ימנע בעת התפלה:

קודם שיתפלל האדם בשחרית צריך לקבל עליו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך ויכוין לאהוב כל א' מישראל כנפשו כי ע"י זה תעלה

תפלתו כלולה מכל ישראל ותוכל לעלות ולעשות פעל ובפרט אהבת
החברים שלנו צריך כל א' לכלול עצמו כאלו הוא אבר א' מן החברים
ה"י ומאד הזהירנו מורי זלה"ה על זה ואם יש איזה חבר בצרה או בחולי
או בבניו ישתתף בצערו ויתפלל עליו ואין צריך להאריך בענין זה של
החברים שלנו (כונות) **אסור** לאדם להתפלל תפלה בעצבות
רק כעבד המשמש את רבו בשמחה גדולה שאל"כ אין לו כח בנפש
לקבל הארה העליונה ע"י תפלתו רק כשאומרים הוידוי או בהזכיר
עונותינו אך לא בשאר התפלה אך בהכנעה היא טובה אבל תהיה
בשמחה גדולה: **מעולם** מורי ז"ל לא התפלל תפלתו בקול רם
אפי' סדר התפלה שמיושב כגון הזמירות וכיוצא בו להורות ההכנעה
לפני האל ית' זולת ביום ש"ק היה מרים יותר מעט מבחול בנעימה
מפני כבוד השבת (לקוטים) **בשרשי** המנהגים שיש חלוקים
רבים בין אשכנז וספרד וקטאלונייא ואיטאלייא וכיוצא בהם שהם
מנהגים קדמונים שלהם בסדרי התפלות ולא במה שנוגע אל פיוטים
האחרונים רק בשרשי התפלה כפי הדין היה אומר שיש י"ב שערים
ברקיע כנגד י"ב שבטי' וכל א' תפלתו עולה דרך שער א' והם השערי'
הנז' בסוף יחזקאל ואמר שודאי לא היו השערים ודרכי השערים שוים
וכל א' משונה מחבירו ולכן גם התפלות משונו' ולכן כל א' ראוי להחזיק
במנהג תפלתו כי מי יודע אם הוא מאותו שבט ואין תפלתו עולה אלא
על סדר ההוא אך מה שהוא דינים מפורשים בתלמוד הם דינין שוים
לכל השבטים (מע"ח) · שלא לנקות האזן בשעת התפלה כדי שלא
יצטרך לנטילה (לקוטים) · **בענין** צורת האותיות וכמה
הפרש יש בין כתיבת הספרדים לאשכנזים היה אומר מורי ז"ל שלכולם
יש רמז וסוד למעלה כי לכמה צרופים וציורים משתנים צורת האותיות
ובפרט צורה שעושים יו"ד ראשונה של האלף בצורת זי"ן אמר כי בזה יש
רמז בתקונים: **מורי** זלה"ה תמיד היה קורא התפלה בתוך
הסדור ולא על פה והיה אומר כל דבר שבמקרא בטעמים של אותו
הפ' וכל דבר שבמשנה היה אומר בניגון (מע"ח) **כשנפטר**
ר' אליעזר נכנסו תלמידיו לבקרו וא"ל כשאתם מתפללים דעו לפני מי
אתם מתפללים הכונה היא כי האדם בתפלתו צריך לכוין להמשיך אל

הו"א מוחין דגדלות דאימא והנה כאן אמר ר' אלעזר לתלמידיו סוד גדול והוא כי הזהיר להם שיכוונו ג"כ להמשי' ע"י תפלתם לזו"א מוחין יותר עליונים שהם מוחין דגדלות דאבא שהוא יותר רחמים וז"ש להם דעו לפני מי אתם מתפללים ר"ל כי אבא הוא לפני אימא הנק' מי וזהו שאלתם לי תכוונו להמשיך מאבא שהוא קודם ולפני מי שהוא בינה

(מע"ח) **התפלה** היא מלכות דעשיה שהיא עניה ושואלת מזעיר צרכיה וסוד ואני תפלה ולכן התפלה נק' בלשון שיחה דכתיב תפלה לעני וכו' ישפוך שיחו כי תפלה היא בחי' המלכות לעני דלית לה מגרמה כלום ולפני ה' דהיינו ז"א הנק' הו"יה שואלת צרכיה וזהו כאמר בין במלכות דעשיה בין במלכות דיצירה כי כל א' שואלת ממה שלמעלה ממנה (כוונות):

נוסח התפלה ענייני והסדר שלה אני כותב כפי הסדור גדול מכל השנה מהספרדים דפוס רפ"ד כל ברכות ראשונות עד פ' הפקידה כי שמעתים ממורי ז"ל · למה התפלה בדמעה מרוצית מפני שהדמעות נחשבו מח"ג וכשאלו הג' ספי' נפתחו או יחול ראש הכתר שלהם וימשוכו רחמים לכל המדות · שתפלה והצדקה הוא ליחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה וצריך קודם שיעשה הצדקה או התפלה לומר ליחדא שמיה דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו לשם כל ישראל ולחברא י"ה בו"ה: (ליקוטים) **נשבע** הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעל' דע כי לעולם כל השמות של הבינה הם בלי ניקוד אך בחכמה הם בניקוד והנה כשאנו מיחדים זו"א או מזווגים חוזה אין ראוי לכוין השמות עם נקודות כי אז תמצא שכבר נכנס לירושלם של מלע' אך אין לכוין שמות דזו"א בלי ניקוד כי אז אע"פ ששמות אלו הם בחכמה הם מהבינה שבו אם יהיו השמות בלי נקודות ובזה הוא זווג בינה עם בינה ולא חכמה עם בינה ויזהר בזה ואל תעבור על השבועה (דרושים) כשזו"א מזדווגים ע"י הנקודות אז נמשך הזווג הא' להביא נשמו' חדשות וזווג זה בעונותינו כבר נפסק בחרבן הבית אך כ שהזווג הוא ע"י האותיות לבד או אין הזווג רק לבחי' (ס"א להחיות) העולמים וכשמזדווגים ע"י הנקודות אז נמצא שהזווג הוא חכמה דאבא עם אימא ונשבע הקדוש ב"ה · וירושלם של מעלה הוא של אימא

ושהזווג ע"י אותיות או הוא בינה דאבא עם אימא:

אלהינו ואלה"י אבותינו זכרנו בפקודת דל"ת דפקודת דגושה· מי אל כמוך· ישוב רחמנו· תתן אמת· ואין לומר וכל חטאתינו כי אינו מן הפסוק:

פרשת התמיד צו את בני ישראל· עתה אנו בעשיה שהוא א"ל אדנ"י בגי' צ"ו וזהו צו את בני ישראל וכמ"ש בזוהר שהקליפות הנאחזות בעשיה הם קשים וצריך לשרפם באש ולכן אמרו אין צ"ו אלא ע"ז וקליפת העשיה הנק' צו לפי שיונקת מא"ל אדנ"י:

בשתאמר עולת תמיד העשויה תכוין במלת עולת כי הוא סוד שם אבגית"ץ בגי' תול"ע כי הוא החסד המאיר בכל בקר ובקר· וכבר ידעת כי שם זה הוא בחסד ואמנם להיות שרשו בגבורות שהוא שם מ"ב רק שהוא סוד החסד שבגבורות ולכן נק' תולעת שני ואמנם להיות משרש הגבורות נק' ישראל על שמו כמש"ה אל תיראי תולעת יעקב כי הם מכלים את האומות דוגמת התולעת הרכה ומכלה ומרקב את העץ הקשה והחזק ואמנם יש בקליפות תולע והוא המרקב ומכלה הכל ובכל בקר מתעורר אותו הטמא לכלות העולם ח"ו והש"ית ברחמיו מגלה אור החסד הזה כמ"ש וישכם אברהם וזה נכנע ע"י עולת התמיד שהיו ישראל מקריבים והיה נכנע אותו תולע הטמא:

הייתי נוהג לומר אחר פ' התמיד פ' המן וי' הדברות ומנעני מורי מפני תרעומת המינין כאשר אז"ל:

פטום הקטורת דע איך י"א סמני הקטרת הם י"ס דעשיה והנה יש י"ס דקליפות ועוד כח א' של קדושה המחיה אותם הם י"א וע"י אלו סימני הקטרת שהם הי"ס דעשיה עם כח נקודה העליונה המחיה את כולם שהם י"א או נדחים הקליפות ואנו מסלקים אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם ואח"כ אנו ממתיקים (ס"א ממיתים וכן נרא' שהוא האמת) את הי' קליפו' ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק כשארו הם מתים ולכן על ידי הקטרת מסתלק אותה כי הוא ממית את הס"ה ואין בו כח להמית לכן כדי להעלות הקדושה המחיה אותם הי"ס בקליפות אנו אומרים אותו קודם התפלה בשחר ובמנחה אך בערבית שהוא לילה אין בנו כח ולכן בזמן המגפה ב"מ נוהגים לאומרו וטוב הוא ואמנם בזמן המגפה היה נוהג הרב ז"ל לאומרו בלילה אחר חצות כי אז נכנעים הקליפות ממשלתם ובפרט אם

יאמרו אותו עשרה אנשי' ביחד ויהיו יראי שמים ולפי שכוונתו להעלות העולמות בכל התפלות אנו אומרים אותו כדי שיעלו עם העולמות וכן בסוף תפלת שחרית כדי שלא יינקו הקליפות מהשפע היורד (לקוטים)

דע כי הנה בבריאת האדם נאמר נעשה אדם בלשון רבים מה שלא עשה כן בכל השאר אלא יהי אור יהי רקיע לשון יחיד אלא המאציל העליון ברא הבריאה ואין בעולם הבריאה כח להשיג אלא במדרגתו לבד לא נקודה אחרת למעלה וכן היצירה וכן העשיה לא עשה (ס"א לא רצה) אל האדם שרצה להשיג כל העולמות וקשר את כולם ונמצא במה שאמר יין הזוהר שרצה המאציל שיתנו לו כל עולם ועולם חלק ברצונם כדי שכולם ירחמו עליו ואם יחטא יפגום בכולם וכולם יבקשו עליו רחמים ואם יזכה ישישו וישמחו בו כולם ולכן רצה שיתנו לו חלקם במה שיזדווגו ז"ון דעשיה ויתנו לו מחיות פנימיות שבהם נפש וכן ע"י זווג דז"ון דיציר' רוח וכן מן הבריאה נשמה הרי בעלמות למטה וכן מעולם האצי' נפש ממלכות · רוח מזעיר · נשמה מאימא · חיה מאבא · וע"כ נאמר נעשה אדם בלשון רבים שנתייעץ בפמליא שלו עליוני' ותחתונים שיתנו ברצונם כולם בו חלקם וכן היה והשיג אדם חלק מכולם עד נשמה לנשמה דאבא מאצי' ולכן כשחטא עד המחשבה פגם כמבואר בזוהר · והנה סמ"אל וסיעתו לא רצו ליתן וזהו מקטרגו ואמרו מה אנוש כי תזכרנו כי הוא ית' היה רוצה שיתנו לו מן החיות שבתוכם וידוע הוא כי החיות שבתוכם היא בחי' אחד עשר סמני הקטרת ואם היו נותנים מאותו החיות היו האורות הולכים ומתבררים והיו מתבטלים כולם ולכך לא רצו ליתן ברצונם וקטרגו עליו וזו הפילם הוא למטה כדמוכח בפר"א וכוונת הנפילה כדי שלא יינקו מן הקדושה יותר בהיותם למעלה ואין מי שיברר מתוכם הקדושה כיון שאינם נותנים חלק באדם ולכן הפילם עד הזמן שנא' בלע המות לנצח וע"כ סמ"אל בא לפתות לאדם ולהחטיאו כיון שאין חלק בו ובסבתו הורידוהו למטה רצה גם הוא שיפול אדם כמוהו כי לא היה לו שום רחמנות עליו והנה אחר שחטא אדה"ר נסתלקו ממנו כל הבחי' שהיו לו ולא נשאר בו אלא נפש לבד וזו ירד למטה והוצרך להתלבש בזה החומר העכור כמבואר בזוהר מסבא דחוויא גבי ויעש אלהים לאדם

ולאשתו

ולאשתו כתנות עור וזהו שהטיל זוהמא שלא רצה ליתן לו חלק מן החיות
והקדושה המעורבת בתוכו אלא מן הלבוש והקליפה שבו נתן לו והנה
כשבא מרע״ה חזר במעשיו הטובים וזכה לכל הבחי׳ שהיו באד״הר עד
חיה מאבא וז״ש מה שמו ומה שם בנו מ״ה שמו דהיינו אד״ם · ומה שם
בנו דהיינו משה שהוא בחי׳ מש״ה והנה בחי׳ זו מאבא הטיב אותה משה
בשקבל את התורה והנה משה זכה יותר שגם סמ״אל נתן לו מן החיות
שבתוכו מה שלא ניתן לאדה״ר והטעם כי אדה״ר עדין לא עשה מעשה
תחלה כדי שבזכותו יהא ראוי לכל הבחי׳ ההם אלא מתנה נתן לו הוא
ית׳ והנה כולם רצו ליתן מתנה אך סמ״אל לא רצה אבל למשה שזכה
במ״ע אף הוא נתן לו מן החיות שבו מן הדין כי כן ראוי לו וז״ש רז״ל
בשעלה משה למרום מ״הש נתנו לו מתנות ואפי׳ מלאך המות מסר לו
הקטרת ואי לאו דא״ל מנא הוה ידע דקשה דמנא לן שמלאך המות נתן
לו הקטרת דילמא הוא ית׳ נתן לו או שמ״הש אמרו לו אך בהיות סוד
י״א סמני הקטרת חיות דס״ם וא״א שלא שיתן לו ברצונו ע״י זווג ולכן
אי לאו דא״ל מ״ה מנא הוה ידע כי הוא ית׳ איננו רוצה ליתן החיו׳ שבתוך
אחרים אלא ברצונם ולכן בשעת המגפה אמר לאהרן קח את המחתה
כי באותו חלק שנתנו לו מן החיות שבתוכם ע״י הקטרת המשיך כל
החיות שבתוכם אגלו ונשארו כולם מתים ובזה המגפה נעצרה וז״ש ה
לקחת מתנות באדם כל מה שלקחת מתנות או בהיותך כלול באד״הר
כי אז היה מתנות כי עדין לא זכה אדם במעשיו עכשיו חזרת ושבית
שביו כי אחר שנסתלקו מאדה״ר היו שבי כל אותם האורות ששבו אותם
מידו כיון שחטא ומשה חזר ושבה אותם בכח מעשיו בדין כי זהו לשון
שבי שהוא השבה בכח וזרוע ואף סוררים דהיינו סמ״אל וסיעתו נתנו
לך מה שלא רצו ליתן מתנה לאדם עכשו שהיה בדין ובכח מעשיך נתנו
לך וזהו לשון סוררי׳ כבן סורר ומורה כי מעיקרא באד״הר היו סוררים
והפצירו ולא נתנו והנה ישראל כנגד אותו כעשה אדם שנאמר אז
באד״הר ליתן לו מכל הבחי׳ ובחטאו, כשהלקו אמרו הם לתקן נעשה
ונשמע ואז פסק׳ זוהמת ונתן להם העדי שהיה חיות זה שבתוך הקליפו׳
ע״כ היו חירות ממ״ה ולא היו מתים אם לא היו חוטאים בעגל ולפי
שהם לא היו ראויים לכל זה העדי אלא בזכותו של משה ולא בזכותם לכן

מ"ה חור ופיתה אותם ועשו העגל ולא היתה מיתה שולטת בהם כל
עוד שהיה העדי בתוכם ולכן נאמר להם הורד עדיך מעליך ואדעה
מה אעשה לך והם היו ס' רבוא וירדו ס' רבוא מה"ש ונתנו ב' עטרות
לכל א' מהם וכשהורידו ישראל זכה משה לקבל הק"ך עטרות הנז'
וכנגדם היו ימיו ק"ך שנה וזהו בשגם הוא בשר והיו ימיו ק"כ שנה :

כבר בארנו כי י"א סמני הם עשר ניצוצות של קדושה המחיה את
הקליפו' בסוד אור פנימי ויש ניצוץ א' שהוא אור מקיף ואין המקיף
נחלק לעשר כמו הפנימי כי המקיף הוא פשוט ונק' א' וא"כ כולם
הם י"א סמנים ונבאר שמותם בפ' קח לך סמים הם שנים והם סוד
ת"ת ונלא' · נטף ושחלת וחלבנה הם הו"ד יסו"ד מלכו"ת הרי ה'
תחתונות וא"כ סמים הם ה' עליונות כל הסדר כת"ר חכמ"ה בינ"ה
חס"ד גבור"ה ומפני שניצוץ אחרון שבמלה היא קדוש' מועטת והקליפה
גוברת שם לכן חלבנה ריחה רע אעפ"י שהיא מכלל הסמים הקדושים
ולבונה הוא סוד אור מקיף ולכן נק' זכה כי אור פנימי בהכרח מוגבל
בתוך הקליפה ואינו זך והמקיף הוא זך ולכן תראה גדול' סוד הלבונה
זכה שהוא ראש הקטרת למכשפים מפני טעם זה נ"ד בא"ת ב"ש ש"ק
כי הש"ק שהם הקליפות מתלבשים ונהפכים לנ"ד ונ"ד הוא פשתים כי
גם הוא חלקו של קין מצד סטרא אחרא ואלו הסמים היו לסטרא
אחרא ועתה נכנסים מוחין דסטרא אחרא במוחין דקדושה וזהו יהיה
כי כבר הודעתיך כי ב' מוחין י"ה הם דנוק' וזהו יהיה וגם כן
המוחין נק' קדש כי כל קדש הוא במוחין · גם תכוין בשם שמים
מתק"ו שהוא כמנין מילוי מ"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י ואהי"ה דיודי"ן
דאחוריים כזה אל"ף אלף ה' אל"ף ה' יו"ד אלף ה' יו"ד ה' גי' קדמ"ת
תסיר השרש של אהי"ה בריבוע כזה א' א"ה אה"י אהי"ה גי' ד"כ ישאר
ת"ק ועם מילוי דנוקא שני מ"ו הרי מתק"ו (מע"ח) : **אתה הוא**
ה' אלקי"נו שהקטירו אבותינו · אתה הוא יחוד או"א · ה' אלקי"נו
יחוד זו"ן · אבותינו חג"ת שבולת נרד תיקון א' הוא ת"ת · יין
קפריסין יו"ד א' בצירי ולא בחירק · קליפה נ' · מלח סדומית רובע
ולא רובע הקב כי סתם רובע בלשון תלמוד הוא רובע הקב ·
מפני שהקול יפה לבשמים בש"וא בבית ולא בקמ"ץ · כי כל שאור וכל

דבש

דבש לא תקטירו ממנו הטעם שנאסר הקטרתם הוא מפני כי שאור ודבש הם דינין והוא כי ש׳ דשאור הוא אלקים דמילוי יוד״ין וא׳ הוא בחי׳ אלדים פשוט והר׳ הוא אחוריים דאלדים והם דינין דקטנו׳ כנודע · כי אלדים הוא דין והוא בחי׳ הקטורת והנה דבש הם בחי׳ דינין דגדלות והוא כי הנה דבש הם אותיות ש״ו מספר כנו׳ בתקיעות ר״ה ואמרו שם כי ש״ו מספר הם אותיות דב״ש ועם י״ד פרקין דיד התוקע ודבש הם כמנין ש״ך והם ש״ך דינין דגדלות ולכן שאור ודבש להיות שהם בחי׳ דינין לכן נאסר הקטרתם · כל זמן שתאמר פטום הקטרת תאמר אחריו ג״פ ה׳ צבאות עמנו · ה׳ צבאות אשרי אדם · ה׳ הושיעה המלך · כי הם מסוגלים וכן מנהג מורי ז״ל בכל פעם שהיה אומר פטום הקטרת וגם ח״ו אם היה זמן מגפה היה אומר רבון העולמים גלוי וידוע וכו׳ ולא שום פסוק אחר שכוהנים זולת אלו הנז׳ רק שהיה אומר כל פסוק ג״פ: בס״א מצאתי בשם מהרח״ו זלה״ה · בזמן המגפה יאמר ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני ה׳ החל הנגף וגו׳ ויתן את הקטורת ויכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה · כי אתה אבינו · רפאנו ה׳ · תכוין בשם טפטפיה היוצא מתיבות אלו קטורת וכפר הקטורת ויכפר ויעמוד המתים · וכן כתוב בתורתך והסיר ה׳ ממך כל חולי ה׳ צבאות ג״פ כל פ׳ ויאמר אלקים יחוננו עד סופו · יושב בסתר עליון עד סופו · ואין נ״ל רבון העולמים · ויאמר פ׳ ויאמר אליהם ישראל אביהם ויכוין בשמות אלו כעורי״רון היוצא מתיבות אלו כ״ן עש״ו קח״ו מזמ״רת בכלי״כם והורי״דו מנ״חה וגם תכוין בשם לדכלב״ש והו׳ כמנין שד״י ואה״יה דיו״דין כוזו אל״ף ה״י יו״ד ה״י גם תכוין בשם רו״טא והוא ר״יו בגי׳ כל זה מוסיף בזמן מגפה ח״ו: (כוונות) וערבה לה׳ ואח״כ אביי הוה מסדר ובהגיעו לקטורת קודמת לאברים משם ואילך לא היה מקפיד לומר מילת קודמת רק וקטורת לאברי׳ ואברים למנחה עד בזיכין שאז היה אומר ובזיכים קודמים לתמיד עליה השלם ולא השלים (בס״א השלם בחירק השין): אנא בכח מורי ז״ל היה אומר כל שתי תיבות ביחד כילד אנא בכח ומפסיק · גדולת ימינך

ומפסיק · וכן כולם וכל זה היה אומרו בכינון ואמנם תכוין למ"ש בלילה בעת השכיבה לכוין בשם מ"ב למ"ש בשתים יכסה פניו ובשתים וגו' · גם עתה ביום תכוין להעלות הפנים ע"י שתי אותיות השם של כל יום ויום ובשתי אותיות האמצעיות לכסות רגלים העולים ובשתי האחרונות לעופף עליהם גם תכוין ביום א' בשם אבגי"תץ והוא עיקר ובו נכללים כולם ותכוין באות ש' דשקו"לית וביום ב' תכוין בק"רע שט"ן ובו כלולים כולם ובאות ק' דשקו"לית וכן שאר הימות כשאר האותיות דשקו"לית וביום השבת העיקר הוא שם שקו"לית ובו כלולים כולם ואחר כך תאמר בשכמ"לו : (כוונות) איזהו מקומן דע כי נבחרו לומר פ' זה מפני שאין פ' בכל המשניות שאין בו מחלוקת חוץ מפרק זה נק' הלכה פסוקה ועתה אנו צריכים אל השלום ולא על המחלוקת :

בישליש עשרה מיהות · וכאן שני כתובים ותכוין לעלות שאר העליות התחתונות שבעשיה : (מע"ח) קדיש בענין הקימה בקדיש כבר' מלשון הירו' שצריך לקום ולענות אמן היה אומר מורי ז"ל כי אינו מן הירושלמי עצמו רק שחכם א' עשהו הגהה בירושלמי ואח"כ הדפיסוהו בתוך הירושלמי עצמו וטעות הוא ומה שמורי ז"ל היה נוהג כי בכל הקדיש שלאחר העמידה בשחרית ומנחה וערבית היה נשאר מעומד ובשל תתקבל בחזרת ס"ת לסיכל היה עונה כנו' ואח"כ היה יושב : (ליקוטים ומע"ח) לא רצה מורי ז"ל שנאמר פסוק ועתה יגדל נא כח ה' כנו' בתקונים כשאומרים הקדיש :

צריך לענות בכל קדיש ה' אמנים ואלו הם יתגדל ויתקדש שמיה רבא אמן ראשון מפני שהוא בחי' א' שהוא ד' תיבות כנגד ד' אותיו' הוי"ה פשוטה · בעלמא די ברא עד משיחיה הם י' תיבות כנגד י' אותיות מלוי דהו"יה וצ"ל די ברא בב' תיבות וצריך לענות אמן שני · אמן יהא שמיה רבא הוא אמן ג' · ומן יהא שמיה עד דאמירן בעלמא הם כ"ח תיבות כנגד כ"ח אותיות דמילוי המילוי דהו"יה וצריך או לענות אמן רביעי · וצ"ל לעילא מן כל ברכתא בב' תיבות כדי שיהיו כ"ח תיבות וגם כי כן הוא לשון התרגום ואם העונה מסיים לומר עד דאמירן בעלמא קודם שש"ץ יאמר שמיה דקב"ה צריך לענות אמן כאן פעם אחרת ובזה הם ה' אמנים כנ"ל : (כוונות) הודו לה' קראו בשמו מנהג הספרדים

לומר אותו אחר ברוך שאמר אך הספרדים אומ' אותו קודם וכן נוהג
מורי ז"ל ואנו אומרים הודו לה' קראו בשמו פי' אתם מלכים וכחות
הקדוש' קראו בשמו של הש"ית והודיעו עלילותיו בעמים שהם הקליפות
וכמעט כל המזמור הזה וכל סדר זה עד ב"ש כולו מדבר על זה שיכירו
העמים והגויים ואלהיהם גדולתו ית' · כל זה לשבר כח הקליפות
וזהו כי כל אלהי העמים אלילים · אח"כ אנו אומרים אל נקמות
ה' אל נקמות הופיע והוא כי כוונתינו עתה ע"י תפלתינו להעלות
העולמות ולכוללם עד האצילות ללקוט כל ניצוצות הקדושה שנתפזרו
בין הקליפות בעשיה ויצי' למעלה לאצי' וללקט הנשמות והניצוצות של
המלכים דמיתו והנה בעשיה שם קליפות עצומות ואין יכולת להוציא
משם אותם הניצוצות אם לא ע"י הרוגי מלכו' כי גופן שלהם נעשו מ"ן
למלכות והם המלקטים את ניצוצי הנשמות שבעשיה שבאופן אחר א"א
ללקטם בשום אופן כלל ולכך הוצרכו בהכרח ליהרג אלו הי' אבירי
ישראל כדי שיוכלו ללקט אלו הניצוצות שבעשיה מן היום שנהרגו עד
ביאת משיחנו בסי"ת כמבואר אצלינו שם וע"ז אנו מכוונים באל נקמו'
ה' שינקום נקמת אותם הי' הרוגי מלכות וע"י זכירתינו אותם הם
מתגברים ומלקטים נשמות וניצוצות שבקליפות העשיה · ואל זה רמז
ראובן כשבא אל הבור ולא מצא יוסף צפה ברה"ק שעתידין לצאת מיוסף
אותם הי' טיפין ולבא בי' הרוגי מלכות ולכן אמר הנו הילד איננו וא"כי
אנ"ה שנוטריקון *אל *נקמות *יי' *אל *נקמות *הופיע ולכן כל
כוונותינו לעלות ע"י זכירתינו זה הניצוצות שבעשיה : (כוונות)

בשהיו אומרים ה' מלך בזמירו' בב"ה אעפ"י שמורי ז"ל לא הגיע
עד שם בסדר הזמירו' עכ"ז היה קם מעומד עם הציבור בעוד שאומרים
ה' מלך אך הוא היה אומר סדר הזמירות במקום שהיה אומר · והנה
צריך לכפול ב"פ ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעול' ועד והסוד כתוב באורך
בס' הכוונות · גם מטעם אחר צריך לכפו' הכו' והוא כי מלך מלך
ימלך בענין ה' גבורות מנצפ"ך והנה הם מנצפ"ך פשוטות ומנצפ"ך
כפולות ולכן צריך לכפול פסוקים אלו : (כוונות) צ"ל ג' פסוקים
אלו מעומד כי הם סוד כל י' ספירות דעשיה ובהם א"א או"א דעשיה
וכבר ידעת כי בכל מקום תיקון מא"א נאמר מעומד בהכרח ולכן צריך

נגיד ומצוה

לומר עד והיה ה' אחד ושמו אחד מעומד · אח"כ בימי החול יאמר
מזמור אלהים יתכנו ובשבת יאמר השמים מספרים כבוד אל: (כוונות)
בהגיעך אל ברוך שאמר אז תאחוז בטלית בב' צדדיו שהם כנגד
פניך ותכוין כי הלוא ב"ש הוא ביצירה דוגמת הטלית רק שהטלית
הוא מעשה וברוך שאמר דבור כמבו' אצלינו וג"כ בזוהר · וצ"ל מעומד
כי הוא רישא דא"א וזהו ראשו כתם פ"ז ויש בו פ"ז תיבות והם כנגד שם
כ"ב הנז' בברכת כהנים ואדנ"י העולה ס"ה והנה כ"ב וס"ה כמנין פ"ז
גם הוא ביצירה כנז' והנה ישתבח שם מ"ה במלוי אלפ"ין והפשוט ומילוי
ומלוי המילוי יש בו מ"ב אותיות והנה מ"ה ומ"ב כמנין פ"ז · והנה ת"ת
ומלכות נקרא שמש וירח בבריאה · חמה ולבנה ביצירה · חרס וסהר
בעשיה · נמצא כי המלכות שביצירה כוללת או הפ"ז תיבות ולכן נקר'
לבנה בגי' פ"ז : **ענין ברוך שאמר** ב"ש מכאן עד יוצר אור
הוא ביצירה וכבר ידעת כי בכל ד' עולמות של אבי"ע יש בהם א"א או"א
זו"ן ואמנם בב"ש עד מהולל בתשבחות יש י"ג ברוכים כנגד י"ג תקוני
דקנא דא"א כי ברכה זו היא דא"א דאיהו רישא דכל גופא וזהו ראשו
כתם פ"ז אמנם הוא כולל שרש זו"ן דמיניה נפקין וביה תליין ולכך הוא
כולל פ"ז תיבות כי הם כנגד תיקוני דקנא דא"א וט' תיקוני דיקנא
דז"א כי אלו הם שם כ"ב אותיות כנז' בנשא בברכת כהנים ובנוקבא
היא ס"ה העולה כמנין אדנ"י הרי כ"ב ס"ה כמנין פ"ז כי בו נכללים
א"א וזו"ן אבל הכל בתוך א"א דתמן נפקו וביה תליין וזהו ראשו כתם
פ"ז ולכן צריך לאומרו מעומד כי הוא רישא דא"א : **דע** כי בברכה
שוים העליונים והתחתונים כי נמשך להם מזון ופרנסה ע"י הברכות
ולכן העליוני' אומרים ברוך כבוד ה' ממקומו ותחתונים אומרי' ימלוך
ה' לעולם אלקיך ציון · ושם באורך דרוש גדול :

נוסח ברוך שאמר ברוך שאמר והיה העולם · ברוך הוא ·
ברוך אומר ועושה · ברוך גוזר ומקיים ·
ברוך עושה בראשי' · ברוך מרחם על הארץ · ברוך מרחם על הבריות ·
ברוך משלם שכר טוב ליראיו · ברוך חי לעד וקיים לנצח · ברוך
פודה ומציל · ברוך שמו · בא"י אמ"ה האל אב הרחמן המהולל :
בפה עמו משובח ומפואר בלשון כל חסידיו ועבדיו ובשירי דוד
עבדך

עבדך נהללך ה' אלהינו בשבחות ובזמירות ונגדלך ונשבחך ונפארך ונמליכך ונזכיר שמך מלכנו אלהינו יחיד חי העולמים מלך משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול בא"י מלך מהלל בתשבחות · נ"ל הבריות שב"א בב"ית ואירי"ק ברי"ש וחולם ביו"ד · ול"ל בפה עמו כי בפ"ה כמנין פ"ז תיבות שבנוסח זה · גם בתשבחות התי"ו נקוד חירי"ק ולא שורק :

*ברוך *שאמר *והיה *העולם ר"ת בשו"ה לרמוז כי העליונים והתחתונים שוים בברכה :

צמח מכאן שאין לשנות אפילו בשב'וי"ט שבשבת כ"ו הוא ברא את אותו העולם שבשביל הסבת וכן בי"ט ולכן התחיל ברכה זאת בר"ת בשוה בכל הימים :

שבח שאומרים מה'שר לפני כסא הכבוד לאומרו בכל יום ויום ויש בו פ"ז תיבות והוא כתם פ"ז עם הכולל וראוי לנו לאומרו קודם כתם פ"ז בב"ש וזה נסחו :

האדרת והאמונה לחי עולמים הבינה והגבורה לח"ע : נ"א והגאוה
הגדול' והגבור"ה לח"ע : נ"א והברכ' הדעת והדבור לח"ע :
ההוד וההדר לח"ע : הועד והותיקות לח"ע :
הזך והזוהר לח"ע : נ"א הזכו' והזכרון החוסן והחיל לח"ע : נ"א החן והחס'
הטכים והטוהר לח"ע : הטכס והטוב' הירא' והיחוד לח"ע : היחוד והירא'
הכתר והכבוד לח"ע : הלבוב והלקח לח"ע : הלקח והלבוב
הממלכה והממשלה לח"ע : הנוי והנצח לח"ע :
הסגוי והסגב לח"ע : נ"א הסגב והסגל העוז והענוה לח"ע :
הפאר והפדות לח"ע : הצבי והצדק לח"ע : נ"א והצדקה
הקריאה והקדושה לח"ע : הרון והרוממות לח"ע :
השיר והשבח לח"ע : התהלה והתפאר' לח"ע : נ"א התואר' והתהלה

אח"כ יאמר מזמור לתודה הוא בסוד או"א דיצירה כי כל הקרבנות הם למטה מעשיה אך קרבן תודה עולה למעלה באו"א דיצירה משא"כ בשאר הקרבנות כי הם בעשיה לתקן קטרוג הקליפות שבעשיה ולכן כל הקרבנות בטלים חוץ מקרבן תודה וזהו עבדו את ה' בשמחה כי את ה' הוא באבא ובשמח' הוא באמא ועבדו הוא במטט"רון ו' קצות : (כוונו') הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה וז"ש שאחז"ל כל הקרבנות בטלים לעתיד לבוא חוץ מקרבן תודה וגם אמרו

מיום

מיום שנחרב ב״ה אין לו להקב״ה בעולמו אלא ד׳ אמות של הלכה ולכן נרמזת ההלכה עם קרבן תודה כי אלו קיימים לעד: **יהי** כבוד ה׳ לעולם מכאן עד תהלה לדוד יש ת״י אזכרות והם סוד ט״ש של מטטרו״ן והוא ביצירה בסוד הו׳ קצוות דז״א ולכן יש בו ו׳ אותיות כנגד ו׳ קצוות וט״ט כנגד ט׳ תיקונים שיש בדיקנא דז״א והם כפולים ט׳ מלעילא לתתא וט׳ מתתא לעילא והם כנגד ת״י ברכאן כנודע ולכן יש בפסוקי׳ אלו ת״י הוי״ות ושר העולם כבר ידעת שהוא מטטר״ון ופסוק זה של יהי כבוד ה׳ כבר ידעת ששר העולם אמרו והבן: **ויברך** דוד צריך לקום ולומר אותו מעומד עד אתה הוא ה׳ האלהים ועד בכלל מעומד כי הם סוד הכתר ולכן בר״ת הוא אהי״ה וכל אה״יה הוא בכתר ואמנם היה נוהג מורי זלה״ה לתת צדקה עתה באמרו ויברך דוד והטע׳ כי הלא הצדקה היא מ״ע וראוי לעשות המצוה מעומד וגם טעם אחר כי גם הצדקה ניתנת לעני שהיא השכינ׳ שהיא יושבת לארץ וצריך להקימה ולהעמיד׳ ע״י הצדקה שהוא ת״ת דכורא ואמנם היה נותנה באומרו ואתה מושל בכל כי הלוא בכל הוא היסוד הנקר׳ כ״ל והוא אשר נותן הצדקה אל השכינה הנק׳ בכ״ל בסוד בת היתה לו לאברהם וב״כל שמה והוא סוד ב״ן: (כוונות) **והנה** מציאות הצדקה שהיה נותן שלש פרוטות אחת כנגד לאה וא׳ כנגד רחל וא׳ כנגד מלכות של בינה דבנו רישא דז״א אשר ממנה יוצאת לאה כנודע ואמנם היה נותן תחלה ביד גבאי ב׳ פרוטות כנגד שתי העליונו׳ שהם מלכות דבינה ולאה היוצאת ממנה ואח״כ היה משליך ומטיל הפרוטה השלישית כנגד רחל שהיא התחתונה ואמנ׳ כל א׳ מאלו נקר׳ צדק כי ז״ס צדק צדק תרדף צדק עילאה לאה ותתאה רחל כנז׳ בתיקונים וגם מלכות דבינה נקר׳ צדק עילאה אך להיות כי היא עצמה סוד לאה לכך לא נז׳ בפסוק רק ב׳ פעמים צדק והנה היה מכוין לעשותו צדקה כי צדקה רחמים וצדק הוא דין כנז׳ בזוהר באדרא זוטא כד אתער צדק בשלהובוי: **ענין** הצדקה הוא לייחד שם י״ה הנפרד מן ו״ה וצריך קודם שיעשה המצוה או הצדק׳ לומר ליחדא שמה דק״בה ושכינתיה בדחילו ורחימו בשם כל ישראל לחבר י״ה עם ו״ה: **סוד** הצדקה תתן צדקה ותכוין כי סודו פרטי ו״ה כי פורש הדינין הם רפ״ח ניצוצין והגולל פרט והדינין בה״א תתאה

עלבות

מלכות וכשתחבר ו' עם ה' נמתקים פרט של הדינין וזהו ע"י הצדקה וזהו פרוטה: פי' מלת צדקה **צ'** הנה הנ"די פניה הפוכות מן הנ"ון כפופה ומורה אחור באחור· **ד'** גם זה מורה עניות שהיא בה דלית לשון דלות **ק'** אעפ"י שיש איזה זווג אמנם רגלה ארוך ונוגע עד התחתונים ולבסוף צריך שיתן צדקה ונתמלאת באות **ה'** כי הוא זווג האמתי· גם אות ק' רומזת לקין קינא דמסאבותא והתפשטות דנחש ובנתינת הצדקה תכוין שיחזור ה' התפשטו' רגל הקוף לעלות למעלה ונעשה הכל ה' בסוד הכל ושם אין אחיזה לקליפה· כשהיא אחור באחור או היא נק' צדק וכשהיא פנים בפנים או היא נק' צדקה שהיא מקבלת ה' חסדים או הרמוזים בה"א של צדקה להמתיק וזו היא כוונת הצדקה שאנו עושים להמשיך אליה ה' חסדים אלו שתהיה פנים בפנים ואז אוהב צדקה ומשפט או הוא שהוא משפט אוהב צדקה שהיא נוק' כנז':

צריך ליתן הצדקה מעומד כי היא ניתנת לעני שהיא השכינה היושבת לארץ וצריך להקימה ולהעמידה ע"י הצדקה הנותן לה שהוא דוכרא: **היה** אומר מורי זל"הה שלא היתה חשובה הצדקה במנחה כמו בשחרית ואעפ"י כן היה הוא נותן ג"כ ג' פרוטות במנחה:

הר"חו זל"הה היה נותן לערב סוכות הקופה לעניי' ואמר שאז מועיל הצדקה מאד מפני שאז רחל הנק' צדק עולה במקום הצדקה:

בלילה שאז תגבורת הדין אינו זמן ראוי לצדקה: **אמר** מורי ז"ל כי כל המצות שאדם עושה הם נרשמי' באות א' של כ"ב אתוון המיוחד לאותה מצוה והנה אותו האות מאיר במצחו וזהו בזמן שעושה המצוה ותכף מסתלק ונבלע בפנים אבל אם עשה מצוה של צדקה הנה האות שלה מאיר במצחו כל אותה השבוע בסוד וצדקתו עומדת לעד כי אינה נבלעת תכף כמו שאר האותיות גם אם החליף אותיות צדקה בא"ת ב"ש חוזר להיות צדקה ממש לרמוז שהיא עומדת בתקומה· (הרב ז"ל) **והיה** מעשה הצדקה שלום סוד פ' זה הוא כי כשהאדם עושה צדקה שצריך לכוין ליחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה ובזה נעשה יהו"ה שלם אותיות והי"ה וזהו שלום וזה נעשה ע"י הצדקה שצריך הנותן אותה לכוין כי

צמח וצדקה תציל ממות הנה בתיבות אלו יש ב' פעמים סוף א' בר"ת וא' ככתבו ממש לרמוז כי הצדקה תציל ממות א' עני חשוב כמת ותציל לנותנ' אותה ממותה והיא מדה כנגד מדה ע"כ:

הדבר שהוא כותן שהיא בחי' יו"ד ויד הנותנת היא ה' שיש בה ה' אלבעות וזרוע של המקבלה היא ו' ויד המקבלה היא ה' אלבעות שהוא ה' דהו"יה וזהו והיה מעשה הלדקה שלום פי' כי ע"י מעשה הנז' נעשה והיה שהוא הו"יה ונתחברו שם י"ה עם ו"ה ונעשה שלום: (ליקוטים) :

דע כי הפסוק אומר יש מפזר ונוסף עוד ורז"ל דרשוהו על ענין הלדקה ואמנם ביאורו ג"כ כי הלא היסוד נק' לדיק לפי שנותן לדקה לנוקבא שנקראת לדק ונעשית לדקה והנה הלדיק הוא המפזר פי' כי הוא מפזר ונותן החסדים המתפזרים ע"י השפעה כדי ליתן לנוק' ומתפזרים בנוק' כענין הלדקה ואל תחשוב שיתמעטו החסדים דז"א ונתחסרו ע"י נתינתם לנוקבא כי אין חסרון כי אדרבא ונוסף עוד כי ע"י השפעה היא נגדלים כל החסדים ומתרבה אורם לאין קץ ונגדל הז"א ע"י כמבואר אצלינו וז"ש ונוסף עוד ולכן נק' היסוד יוסף וכן יהיה מי שנותן לדקה כי אדרבא יתעשר ויתוספו נכסיו:

בענין הלדקה היה מורי ז"ל נותנה בשמחה גדולה ובטוב לב וביד פשוטה ולפעמים לא היה מסתכל אם נשארו לו מעות אם לאו:

תפלה

אז ישיר משה · לריך לומר כי בא סוס פרעה כי גם הוא מן השירה:

וגם צ"ל פי' ה' ימלוך לעולם ועד שמו"ת כו כן היה נוהג מורי ז"ל לאומרו: **ישתבח** שמך · בתשבחות בחיריק תחת התי"ו:

ברכו את ה' המבורך · ברחמים ובטובו מחדש טובו הוא החסד כענין אך טוב וחסד כי ע"י החסד מתחדש בכל יום מעשה בראשית:

יוצר משרתים ואשר משרתיו ולריך לומר ואשר משרתיו בו"יו ר"ת עו"ס שם דע"ב והוא כוונין אלהי"ם · צ"ל בקול דברי אלהים חיים ולא קול דברי: **והאופנים** וחיות הקדש מתנשאים לעומתם השרפים שהם למעלה מן חיות לעומתם דזו"ן · משבחים צ"ל והאופנים וחיות הקודש מתנשאים לעומת השרפים לעומתם משבחים:

לאל ברוך נעימות בקמץ תחת הלמ"ד: **למלך** אל חי בקמץ תחת הלמ"ד: **לא** יאמר והתקין מאורות: (כוונות)

אהבת עולם אין לומר אהבה רבה כי אהבה רבה באצילות

וכאן

וכאן בברכות ק"ש אנו בהיכלות ולכן הנכון לומר אהבה עולם כי היא אהבה זוטא של המלכות הנק' עולם והיא עדין למטה בהיכלות · ואמנם ענין אהבת עולם הוא היכל אהבה שהוא החסד כי והוכן בחסד כסא גם אמר הפ' ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא כי חסד הוא המתקן אותם ומזווגם ולכן בכאן בהיכל אהבה אשר הוא סוד הימין המכין בחסד כסא נעשית בו סוד מ"ן לעורר זווג העליון של או"א שבאצילו' כדי שע"י זווגם יולידו וימשיכו מוחין לזו"ן ויזדווגו גם הם זו"ן אח"כ בעמידה כמלא כי ק"ש הוא בחי' זווג או"א והורדתם מוחים בזו"ן ואח"כ בעמידה הוא זווג זו"ן לכך גדולה מלות ק"ש מן התפלה וזהו שרבינו הקדוש ושאר החכמים אשר תורתם אומנותם לא היו מתפללים אך בהגיע זמן ק"ש היו אומרים פסוק ראשון כי בו סוד זווג או"א כי שאר ק"ש הוא תיקון רמ"ח איברים דזעיר ולכן צריך למסור נפשו בארבע מיתות בדל"ית באומרו אחד משא"כ בעמידה אך להיותנו עדיין בבריאה אין אנו חייבים לקום מעומד כמו בעמידה שאנו אנו בעולם האצילות וזו היא סברת ב"ה כל אדם קורא כדרכו ואמנם ב"כ אדרבא להיות זווג או"א נעלם מאד אין בנו כח לעוררו בהיותינו בעולם האצילות רק בהיותינו בבריאה וכיון שאנו בבריאה אין אנו צריכים לקום : **מהר** והבא עלינו בהגיעך אל מהר והבא עלינו מד' כנפות הארץ או אותם הכנפות של הטלי' המוגעת בכנפיך תתירם שיפלו הציציות למטה והוא סוד הנז' בתיקונים שמטי חיון נדפייהו : **בהגיעך** אל מהר והבא עלינו תשים ב' צדדי הטלית על כתפך בסוד ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם: ואמנם מי שהוא מגורש קין והבל הם יותר צריכים לשים אותם על הכתף כי הלוא קין והבל הם סוד שתי כתפות כנו' (כוונות) : (מע"ח) **והר"ח** ז"ל היה נוהג לעלות אותם למעלה מפני שהיה יודע שהוא בא מגורש קין · **מארבע** כנפות הארץ תכוין כי הם סוד ד' כנפות הציצית של מלכות הנק' ארץ לקבצם יחד בהיותם מפוזרים כדי שיאירו ארבעתם יחד במלכות ולכן תקבץ הד' ציציות בידך שמאלית כי משם המלכות מן השמאל ותשים ידך השמאלית עם הד' ציצות כנגד הלב שהוא בשמאל כי משם מקבל המלכות תמיד

והיו כך אלו ד' ציצות על לבך עד ונאמדים לעד קיימת כמו שנבאר׃ (כוונה) **דע** כי ד' זכירות הם זכירת מתן תורה׃ זכירת עמלק׃ זכירת מרים׃ וזכירת יציאת מצרים׃ והם מ"ע וצריך לקיימם׃ **ובנו** בחרת באמרך זה תכוין לזכור מתן תורה לקיים מ"ע מתן תורה׃ **וקרבתנו** מלכנו תכוין שהוא קריבת התורה ומעמד הר סיני לקבל את השי"ת עלינו למלך׃ וזהו וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול׃ ותכוין לקיים מ"ע לזכור מעשה עמלק כי הלא בעבור עמלק אין שמו שלם כב יכול כמ"ש רז"ל וזהו לשמך הגדול שהיה שמו שלם׃ **להודות** לך פי' כי בלשון ובפה שנתן הש"י לנו אינו לדבר לשון הרע רק להודות לש"ית ולרוממו ואנו זוכרים מה שאירע למרים על שדברה לשון הרע כנגד משה ולמה אנו אומרים להודות לך שהוא עם הפה׃ והנה אמרנו למעלה שצריך לשים ציצית כנגד הלב ונלע"ד כי לכן צריך לשים הציצית כנגד הלב כי הציצית מזכרת כל המצות ולכן ניקנה מעתה בלב להזכיר אלו הד' זכירות׃ **קריאת שמע** קודם שתאמר קריאת שמע תכוין לקיים מ"ע לומר ק"ש והנה ע"י מצוה זו שאתה מקיים תכוין שע"י זה תוכל להעלות מ"ן ולהוריד מוחים כנ"ל גם קודם שתאמר ק"ש תכוין של היחוד שבארנו בסוד ד' כוונות שיש בד' אותיות הוי"ה והם כי הנה מי שפנס בייחוד ק"ש שלא אמרה בשוגג או יכוין כנגד יחוד ק"ש ותכוין כשיאמר לעשות הוי"ה א' באופן זה׃ תחלה אות א' תתאה לבדה אח"כ תכוין לחברה עם וא"ו ואחר שיהיו או מחוברי' או מתחברים ב' אותיות הראשונו' י"ה כנלא כי ביחוד ק"ש תחלה מתעוררת המלכות ואח"כ מתחברת עם ו"ה ואח"כ ע"י התחברותם גורמים להעלות מ"ן שיתיחדו או"א ותכוין כי חבור זה הוא בנימ' של הוי"ה כמנין א"ל הכו'׃

כשיאמר שמע יסגור עיניו בידו הימנית בסוד פולימתא שפירתא דלית לה עיינין כנז' בסבא דמשפטים וזה נאמר על רחל שהי' העולה עתה מ"ן ובידו השמאלית יאחז הד' כנפות כנז"ל׃

צריך לשום ריוח בין הדבקי' שהם ע' אתוון כנז' בתיקונים שהם סוד הנה מעתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה וסוד ע"ז שמעתי ממורי ז"ל והוא כי קודם הנסירה היו ז"ון דבוקים אחור באחור והנה

אנו רוצים עתה שיזדווגו ולכן צריך מעשה לשים ריוח ביניהם כי בעמידה כבר הם נפרדים לגמרי:

צמח ושאני להתם שנעל' כמה"רר

בד' דאחד יכוין באדנ"י מלא ויכוין לקבל ד' מחות ב"ד סקילה א' שריפה ד' הרג כ' חנק י':

צמח מיוש שכתן חה תם האותיות דבוקות וא"ל בשם חכם א' כי הם אלו על לבבדו' וכל לבדך ז' בכל לבבכם ח' עשב בשדך ז' ואבדתם מהרה י' על לבבכם ז' כנף פתיל ז' אתכם מארץ ח' הרי הם ט' אתון: ועיין בתיקוני' דף כ"ג וברבה דף קל"ט ע"א ובמסכת ברכות פרק ב' דף ט' ותוספות שם:

בשכ"מלו לא נזכר בתורה והוא בלחש אך יחוד דת"ת בקול רם פי' כי יחוד דת"ת יותר נגלה משל מלכות:

ואהבת כאן תכוין לקיים מ"ע של אהבת הק"בה. בפרשה זו יש מ"ב תיבות והם רישא דו"א והם מן עטרה דדוכרא שהוא חסד וזהו ואהב' בסוד אהבת חסד וסי' מ"ב וזהו ודברת בם אותיו' מ"ב והם כנגד מ"ב אתוון דאבגי"תץ והנה אמרו בתיקונים רישא דאילנא דאיכון מ"ב תיבין אבגי"תץ והנה שם מ"ב זהו גבורה ואיך אמר שם שואהבת הוא חסד כנגד שם מ"ב הנז' והוא גבור' והענין הוא כי גם יש שם מ"ב הנז' שהוא בחסד והוא כי כבר בארנו בענין הדרוש דשמות דו"א דאצילות שיש בחסד דזעיר שם אלו"ד והנה שם אלו"ד הוא כמנין מ"ב וזהו ואהבת את אהבת החסד:

צמח כי שמע ישרא' כאן הו' דזעיר והו' הנק' קו"ל ולכן צ"ל אותו בקול רם כי הוא כתוב בתורה שהוא ז"א הנק' ו' הווי' ב"ה' חסדים הפעולים ק"ל העולים קו"ל ובשכ"מלו לא נזכר בתורה שבכתב שהוא ז"א ובלחש אנו אומרים אותו שהוא מכוא' תורה שבעל פה וכן ארז"ל הביאו לה עבדיה בחשאי וגם כי הת"ת נקר' תורה שבכתב וכו' קו"ל והנוק' נק' תור' שבע"פ ולכן זה בק"ר וזה בחשאי:

וקשרתם בהניעך אל וקשרתם אותם תיגע בתפלין דיד ודרוא ובהניעך אל תחלת פרשת הציצי' תאחוז גם בידך הימני' בד' ציציות ותביט בהם ובהניעך לוראיתם אותו תכוין הכוונה שידעת ובהניעך לואחרי עיניכם תנשקם ותשימם על עיניך ויהיו שתי ידיך אוחזות בציצית כנגד הלב הנ"ל עד שתאמ' לעד קיימת במקומו:

והיה אם שמוע פרשה זו כנגד עטרה דגבורה וזהו אם תמא עילאה שמונה באה עטרה זו וזהו אם שמוע תשמעו ר"ת אש"ת שהיא עטרה דגבורה כנז' ויש בפרשה זו ע"ב תיבין כנגד ח"נת דזעי' וסי' עש"ב אותיות שם ע"ב והם ע"ב תיבין עד תיב' ושמתם את דברי אלה ומכאן עד סוף הפרשה יש כ' תיבין כנגד כ"ג

שערי בינה כי שם הנ"י (כ"א הו"י הבטן וזהו מבטן מי יצא הקרח) וסי' על האדמה אד"מה כמנין נ' : **ונתתי** מטר הוא אור עליון היורד מלמעל' שהם מ"ד וכנגדם עולים ניצוצות הקדושה אשר בעומקי הקליפות מ"נ והוא בירור המלכים דמיתו לקראת אותו האור היורד ומתדבקים ועולים ומתבררים כי הם מתאוי' וחושקים לעלות אל מקורם וכשיושלם זה הבירור יבא משיח צדקנו וז"ס גדול יום הנשמים כיום קבוץ גליות : (כוונות) **ויאמר** ה' אל משה לאמר בפ' זו יש ע"ב תיבין עם ה' אלהיכם אמת והם כנגד נה"י דידיה · והנה כהגיעך אל תחלת פ' הציצית תאחוז בידך הימנית בארבעה ציציו' ותביט בהם · וכהגיעך לוראיתם תכוין כוונה זו · וכהגיעך לואחרי עיניכם תנשקם ותשימם על עיניך · ואמנם יהיו כך שתי ידיך אוחזות בציצית כנגד הלב כנ"ל (כי הנה צריך להסתכל ב"פ בציצית ויכוין בכל פעם לשם ק"ל שהוא בני' עי"ן :) עד שתאמר לעד קיימת והענין הוא כי הלא התכלת שבציצית הוא סוד החשך שאין בו עינים ולכן הוא דין ולכן צריך להסתכל בציצית ולכוין כאילו יש שם תכלת ואז תסתכל בו בפסוק וראיתם אותו · (כוונות) ותכוין להמשיך עליו סוד העינים העליונים והראיה העליונה ותכוין ב"פ ק"ל שהם תרין עיינין העליונים להמשיך הראיה משם אל סוד התכלת דהוי' עולימתא שפירתא דלית לה עיינין דוגמת הכוס ונותן עיניו בו ולכן ביום נותנ בו ציצית שאנו יכולים להמשיך אליו הראייה הנז' מה שאין כן בלילה שהדינין גוברים ואין כח בידינו להמשיך שם ראיה · **אמת** ארבע פעמים אמת יש קודם עזרת אבותינו וד' א"כ צריך · לכוין בט"ו ווי"ן ויציב ונכון והם כמנין י"ה והנה הם בחי' ו' הרי יה"ו ותחברם בה' של הדבר שהיא בחי' המלכות ה' אחרונה ונק' דבר ואז נעשה יהו"ה כנז' ואם הוא ביחיד צריך לכוין בג' תיבות שהם אל מלך נאמן להשלים רמ"ח איברים כנודע :

לעד קיימת עד ונאמנים לעד תכוין כי בפ' לעד הם כמנין קדקד ויכוין לתקן

צמח וזכרתם את כל מצות ה' תכוין לקיים מ"ע לזכור את יום השבת שהוא שקול ככל המצות וזהו למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי וכן אמרו בירושלמי פ"א אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים תכוין לקיים מ"ע לזכור יציאת מצרים וטעם שיותר נזכר יציאת מצרים משאר יציאות שיצאו מבבל וממדי כתוב שם :

הקדקד שלה ולכן תפסק בציליות ותשימם בעיניך ואח"כ תסירם מידך כי כבר תקנו אותו בימין ובגולגלת: **למלך** אל חי וקיים בקמ"ץ תחת הל"מד (כוונת) רם ונשא גדול ונורא ואין לומר גבור עוזר דלים· תעשה עצמך עני עם השכינה שהיא בגלות בעו"ה· צ"ל תהלות לש' ולא תהלת כי תהלות הם לאה ורחל המתחילות לעלות בהיכל קדש הקדשים דבריאה ולכן צריך לומר תהלות בלשון רבים שהם לאה ורחל ומשאומר תהלות צריך לקום מאז· אין לפסוק בין גאולה לתפלה:

עמידה בלחש עולים יעקב בכל"ח ורחל בהוד והזווג הוא יסוד ולפי שהם ב' תחתונות וקרובים שם אחיזת הקליפות לכך עמידה זו בלחש שלא יתאחזו שם החיצונים כמו שמצינו הזהרת רשב"י ז"ל כל המשמיע קולו בתפלתו שאוחזים בה החיצונים והוא לטעם הנז'· ובחזרה עולים יעקב ורחל בח"גת ואז אין פחד מן החיצונים ולכן אומרים אותה בקול רם: (מע"ח) **אדני** שפתי תפתח בא"י או"א צריך לכרוע שתי כריעות ולזקוף ב' זקיפות כאשר אמרו רז"ל כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם הרי ב' כריעות וב' זקיפות והכונה היא בברוך כריעת הגוף ובאתה כריעת הראש שהיא כריעה שניה וזהו ו' לגבי ה' יהו"ה זקיפת הגוף וזהו ה' התתא' לגבי ו' ואח"כ זקיפת הראש וזהו ה' עילאה לגבי יו"ד בא"י מגן אברהם· (כוונת) כאן צריך לכרוע ב' כריעות וב' זקיפות כסדר הנ"ל: **אין** לומר העמידה בשחרית ובמנח' כי אם בלחש ואח"כ יאמר חזרה בקול רם: **קדושה** צריך לכוין מאד כשהש"ץ אומר קדושה לכוין הרגלים בסוד ורגליהם רגל ישרה· צריך לכוין בקדושה ביותר לקדש את הש"ית כדי שישרה עליו קדושה מלמעלה כי זו כונת הפ' והתקדשתם והייתם קדושים פי' והתקדשתם תחלה כדי שתהיו קדושים כנז' בזוהר בפ' אמור דף צ"ג כי ז"ס ונקדשתי בתוך בני ישרא' ולכן צריך ליזהר מאד· ובאומרו ברוך כבוד ה' ממקומו תכוין כי המלכות הנק' כבוד ז"א כבוד ה' ממקומו ונתברכה ממנו וזהו ברוך כבוד שהיא הנק' מ"ה שהוא ז"א וזהו מלא כל הארץ כבודו שהארץ דהיינו נקוד' נתמלאת מכבוד ה' ז"א· גם תכוין שאחר מלכות נשפיע בעולמות וזהו מלא כל הארץ דהיינו זה העולם:

יש נוהגים כשש"ץ מסיים הקדושה לומר שלום וחוזרים למקומם

ומגי

ומורי ז"ל לא היה נוהג לומר · ומה שהיה נוהג הוא כי כשש"ץ היה רוצה לומר קדושה היה פוסע ג' פסיעות לפניו במקום שאמר שם העמידה והיה נשאר שם עד נפילת אפים והיה מכוין אחד רגליו והיה אומר נקדישך ונעריצך ב' תיבות אלו בקול רם וגם קדוש קדוש והשאר היה אומרו תיבה בתיבה עם ש"ץ ועוצם עיניו · וטעם ב' תיבות נקדישך ונעריצך כתוב בתוספתא דמסכת פאה: **צמח** אין לומר נקדש כאשכנזים:

ואני · לא מצאתי זה ברב אלפים שבשם כל התוספתות ואולי שבכתב יד נזדמנה לו:

השיבנו אבינו · צריך לכוין בברכה זו בב' הויות א' בניקוד צר"י שהיא בינה הנק' אבינו וא' בניקוד סג"ול מלך החסד שבבינה מימין שלה פשוטה לקבל שבים ולכן בתיבת אבינו צריך לכוין הויה כל אות בניקוד צר"י כי השיבנו אבינו הוא בינה כנו' ובשם דחתימת הברכה צריך או לכוין הוי"ה כל אות בניקוד סג"ול מלך החסד שבבינה וזהו בא"י הרוצה בתשובה: **ברכת השנים· מטר** הוא יסוד דז"א דכולל רמ"ח אברי' כמנין מט"ר עם הכולל והוא בחי' דין שביסוד:

מע"ח יר"מ יאו"א שתתן לי ולביתי ולכל הסמוכים על שלחני היום ובכל יום ויום מזונותי ומזונותיהם בכבו' ולא בביזוי בהיתר ולא באיסור בזכות שמך הגדול **דִּיקַרְנוֹסָא** (ני' חת"ך) הממונה על הפרנסה שתפרנס אותי ולכל הסמוכי' על שלחני ואל תצריכני מתנות ב"ו כי בזכות שמך חנני ועננו ואל תצריכני מתנת חנם תכלכלני ותספיקני אא"ס ס"ס: **תקע** בשופ' גדול לחירותינו ושא נס לקבץ גליותינו וקבצנו יחד מארבע כנפות כל הארץ לארצנו: מוה"רר ישראל סרוק שהוא תלמיד הרב זלה"ה היה אומר יר"מ יאו"א שתקבץ כל טפה וטפה של זרע שיצא ממני לבטלה או מכל בני ישראל שלא במקום מצוה בין באונס בין ברצון בין בהרהור בין במעשה וגם כל הנשמות העשוקות בתוך קליפת נוגה שבלע' הקליפה בתוכה שתקיאנו מבטנה של קליפה ויורישנו אל שהוא הקדושה בזכות שמך הגדול היוצא מפ' חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל ובזכות יהו"ה **יְהֶהְבְוּוֶה** ברוך אתה **יְדֹוָד** מקבץ נדחי עמו ישראל: **ושים חלקנו** עמהם באמרך בברכת זה על הצדיקי' הנה נראה תפלת שוא כי

אם האדם צדיק ודאי שיהיה חלקו עמהם ואם הוא רשע אעפ"י שיתפלל כך ה"ז תפלת שוא ואם מתפלל לשי"ת שיעזרהו כדי שיהיה צדיק ויהיה חלקו עמהם גם זה א"א כי האדם בעל בחירה אך פי' דברים האלו כי הלא האדם כשעושה מצות ועבירות לפעמים העבירות דוחים הנאת ושכר המצוות שלא יגיעו אל האדם והנה בין כך נותנים לאיזה צדיק הראויים אליו בסוד יכין רשע וצדיק ילבש · ואמנם יש צדיקים גדולים שאף אם הם יקחו אותם המצות והמלאכים והאורות הנעשים מהם מחזירים אותם לבעליהם הראשונים ואינם רוצים אלא משלהם כי הם נאמנים ומחזירים פקדונם לבעליה' וכי ישובו בעליהם בתשובה יחזרו ברצון נפשם אליהם ולכן אנו מתפללים שחלקינו וחלק מצוותינו ומעשים טובים אשר אנו אובדים אותם ע"י מעשינו הרעים שישימו עמהם עם אותם הצדיקים והחסידים הראשונים והגדולים כדי שישאר קיים לנו בהיותו עמהם כי כאשר נשוב לפניו ית' יהיה שמור לנו :

(כונות) **באמרך** את כסא דוד תכוין שלא יהרג משיח בן אפרים ע"י ארמילום הרשע כי הנה יום א' הלכנו על ציון שמעיה ואבטליון והתפללנו שם והם אמרו אז למורי ז"ל שיכוין בתפלתו באומרו את כסא דוד שלא יהרג משיח בן אפרים ע"י ארמילו' הרשע כי משיח בן אפרים הוא כסא דוד כנז' בזוהר וג"ם קיים שאל מאך ומאד הזהירני מורי ז"ל שאכוין בזה וכן צריך כל אדם לכוין כונה זאת והנה לא הבננו דברי מורי זלה"ה באזהרתו לנו על זה וסופו הוכיח על אזהרתו שמת בעונותינו הרבים : **את צמח** תכוין בגולת צמח הוי"ה אהי"ה אדנ"י שהוא כמנין צמח ובאומרך כי לישועתך קוינו כל היום תכוין למה ששואלים לאדם אחר מיתתו צפית לישועה לכן בברכה זו תכוין שאתה מן המקוים ומצפים לישועתו : **בא"י** שומע תפלה ראוי אל האדם כשאומר העמידה בלחש שיאמר הוידוי בלחש בשומע תפלה וכלע"ד שיותר טוב לומר חטאתי עויתי פשעתי בלשון סתם ולא יפרש חטאיו ואיני זוכר :

צמח· וגם אני מכוין לצפוי' לישועת ה' שעושה עמנו להצילנו מכמה פגעים רעי' בכל יום ובכל רגע ומצאתי תועלת גדול כמה פעמי' בזה :

גם כשאומר ש"ת חייב אדם לשאול מזונותיו מן הש"ית להורות שהוא בוטח בו ית' אשר בידו ית' מזון לכל אדם ע"ד תפלת

וכן ר' וויטא בפלח ס"ב ג':

רב ייבא סבא בכל יום קודם תפלתו : **צמח** (כוונות) **מודים** במודים לא יש כי אם כריעת ו' שהוא גוף לגבי ה' וזקיפה א' שהיא זקיפת יו"ד לגבי וא"ו : (**בס"א** ה' לגבי ו' שהוא ג"כ זקיפת הגוף וכריעת וזקיפת הראש כשאר למודים דרבנן:) **מודים** דרבנן כריעת הראש שהיא יו"ד לגבי ה' וזקיפת הראש שהיא ה' לגבי יו"ד : **בא"י** הטוב שמך בברוך תכרע ו' לגבי ה' שהיא כריעת הראש ובשם תזקוף שתי זקיפות זקיפת הגוף וזקיפת הראש והם ה' לגבי ו' ה' לגבי יו"ד : **צריך** לכוין מאד בברכת כהנים · צריך הכהן ליסא ידיו כנגד ראשו ממש וצריך ליזהר בזה : (דרושים)

שים שלום כאומרך בא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמן צריך לכוין הוי"ה זו בניקוד שורק כזה (יוּ הוּ ווּ הוּ) ושורק אותיות קשר פי' כי היסוד מקשר ומחבר כל העולמות וז"ון ביחד ותכוין כאומרך בשלו' בחיבור הוי"ה אדנ"י כזה (יאהד"ונהי) וגם תכוין במילת בשלום כי הלוא ה"ח וה"ג הם מים ואש כנודע ומתחברים ועושים שלום ואז נעשה יאהדו"נהי : **הזהר** בכל תפילותיך בין בחול בין בשבת לעולם לכוין בב"אי המברך אל שם הוי"ה אלקי"ם שם מלא שהם ה"נ המתבסמים בה' חסדים וג"כ שם זה עולה יב"ק ואמנם כשתכוין שני שמות של הוי"ה אלקים תכוין לחברם כך (אילה"הוידם) כי אלקים שהם הגבורות מתחילים לעלות אח"כ יורדים החסדים ותכוין בר"ת המברך את עמו ישראל ר"ת כמנין אלק"ים : **תועלת** אל הזכירה לכוין בשים שלום בבא"י כי שם זה הוא בניקוד שו"רק וא"ו כמו שידעת שהוא עיקר הוי"ת היסוד ותכוין כי שור"ק הם אותיות קשר כי אתה מקשר כל העולמות ע' היסוד ושיתקשרו דברי החכמה בלבך : **דע** כי חש"מל בני' מלבוש כי הוא מלב"וש ומקיף אל הקדושה שלא ישלטו החיצונים ולכן אחר תפלת ח"י שהתמשכו האורות של הקדושה אז כדי שלא ישלטו החיצונים באותם האורות של הקדושה אשר אנו מסיימים העמידה במילת בשלום שהם אותיות מלבוש של חש"מל הנו' ופי' חש"מל הוא כי בזמן הארת הקדושה אז הוא ח"ש וכש"הו יש שליטה לחיצונים שם נק'

נ״ל: (כונות) **קודם** שתאמר יהיו לרצון יאמר פ׳ *למען *יחלצון *ידידיך *ר״ת יל״י ור״ת *ידידך *הושיעה *ימינך *ועננין הוא יהי״ו ולכן אמ׳ אחריו יהיו לרצון אמרי פי ויש ט׳ יודין בי׳ תיבות אלו הם ט׳ יודין שיש בד׳ שמות דע״ב ס״ג מ״ה ב״ן ונמצא כי בפ׳ זה נכללים כל הד׳ שמות הנז׳ אשר כל סוד העמידה תלוי בהם ואח״כ יפסע ג׳ פסיעות לאחוריך בדוחק ולא להרחיב הרגלים וכוונת הדבר כי הלא כוונת העמידה הוא באצי׳ ועתה מזווג החתן וכלה ולכן בעת זווגם אתה פוסע לאחוריך ומתרחק מהם ג׳ פסיעות כנגד ג׳ עולמות בי״ע פסיעה א׳ להמשיך מאצילות לבריאה פסיעה ב׳ להמשיך מבריאה ליצירה פסיעה ג׳ להמשיך מיצירה לעשיה: (כונות) **אחר** חזרת העמיד׳ יאמר חטאיו בפרטות עם הקהל קודם ויעבור · היה נוהג מורי ז״ל לומר כל פרטי הוידוי אעפ״י שלא היו בו מאותם הדברים שבו׳ בודוי והיה אומר כי כל האדם אעפ״י שלא נמצאו בו צריך להתודות עליהם ולכן נתקן בלשון רבים וכן נ״ל חטאנו עוינו פשענו והטעם כי כל ישראל גוף א׳ וכל א׳ מישראל הוא אבר א׳ כי זהו סוד ערבות הנשמות שהאדם ערב לחבירו אם יחטא ולכן אעפ״י שאין בו אותו עון עכ״ז צריך להתודות עליו כי כשעשאו חבירו כאילו הוא עשאו בעצמו ולכן נאמר בלשון רבים לאמר כי מה שחטא חבירו נחשב לו כאילו חטאו שניהם ביחד מצד ערבות הנשמות כנז״ל (כונות): **וסוד** הוידוי בסוד ונשא השעיר עליו את כל עונותם והוא מתפרש מן הקדושה ע״י אותו החלק שלוקח בעת הוידוי ואחר שהלך לו אנו עושים אז זווגם ולא יתערב זר ביניהם: **והנה** כשתאמר הוידוי אז על כל מלה ומלה שתאמר אשמנו בגדנו וכו׳ תכה באגרוף הכאה א׳ על הלב וסוד הדבר הוא כי הלא האדם ע״י חטאיו גורם שיסתלקו המוחין ויחזרו למעלה במקום הסתום אמנם כבר ביארנו בסוד הלב של אדם שהוא בחזה ושם הוא הארת החסדים וגבורות היוצאים מן היסוד ונפסק ולכן צריך האדם להכות בלבו להורות כי הוא גורם להעלות החסדים ממקום הסתום ומכעס להתגלות בחזה ששם הלב ויכוין שע״י אותו הוידוי שאומר יתכפרו עונותיו ועם זה יורדים החסדים ומתגלים שם במקום הלב כי שם מקום גלויים ולפי שסוד יד הימנית הוא סוד ה״ת

כנודע ולכן יכה ביד ימינו שם ויכוין לנענע החסדי' ממקומם ולהורידם במקום הגילוי והנה כבר ביארנו כי בברכת שים שלום יורדים טפות החסדים מן המוח עד החזה להוריד שם החסדים ועדיין לא נתגלו ולכן אנו מכים על החזה להוריד שם החסדים ואחר שירדו שם אנו אומרים ויעבור כי זה לעשות הזווג בלאה אחר שיגיע הטפה של החסדים עד החזה ולכן י"ג מידות הם אחר הוידוי ואחר כך נפילת אפים · ואחר הוידוי יאמר ויעבור ושם באורך :

בס"א וכיון שלא נזכר בספרים ויעבור כי אם פעם א' בתפלה לכן טוב לו' הוידוי עם הצבור ולכוין באותו ויעבור של אחר הוידוי לבד בדוקא : **ביום** אנד"ו אחר חזרת העמידה תאמר הוידוי ואח"כ ויעבור ואח"כ נפילת אפים ובב' ובה' כך הוא וידוי נפילת אפים א' מלך · אכשי אמונה · אל מלך · תמהנו אל מלך · או"א אל תעש עמנו כלה עד אסירי התקוה ואח"כ תאמר והוא רחום עד שמע ישראל ואח"כ אל ארך אפים ואף על פי שחוזרים ואומרים ויעבור הוא כמו שארז"ל כל הבועל ושונה ה"ל בנים זכרים ודי למבין שאו הוא זווג לאה לישראל ואין לומר שנים או שלשה פעמים וידוי כמו שאומרים לפי שהוא ככלב שב על קיאו :

נפילת אפים · הנה בארנו כמה גדולה מצוה של נפילת אפים עד אין קץ ואמנם דע כי אין יכול לעשות זה זולת הצדיק גמור הראוי שבזכותו יכול להעלות ולברר הבירורים מתוך הקליפות כי לזה צריך זכות וכח מ"ט רבים לשיוכלו לעשות זה וארז"ל כי הצדיקים אחר מיתתם יורדים אל גהינם ואוחזים ברשעים ומוציאים אותם משם והוא כי הצדיקים בעת מיתתם גורמים או זווג דזו"ן כי או הצדיק מברר אותם הנשמות שניתנות בגהינם שהם סוד הקליפות ומעלה אותם בסוד מ"ן ומעוררים זווג עליון ונתקנות ע"י והנה זה עצמו הוא שעושה האדם בנפילת אפים והנה כדי לעשות זה צריך שיהיה צדיק גמור כנז"ל : **והנה** מי שאין בו כ"כ מצות עולים הם לבדם אך אינם יכולים לעלות אחרי' עמהם ומי שהוא רשע נשאר בקליפה כי לא די לו שאינו מוציא אלא שנותנים לו נשמה אחרת טמאה ונפשו נשארה בקליפה ובזה תבין שלפעמים יש אדם צדיק ואחר

כך מרשיע והוא שנתחלפה כשמתו כנז"ל וז"ש הרשעים בחייהם קרויים מתים שהם מתים בסוד כפיל' אפים ואינם מרגישים מיתת' שנתחלפה כשמתם וז"ש יוחנן כ"ג ששימש בכהונה גדולה פ' שנה ולבסוף נעשה צדוקי והטעם הוא ע"ד שאמרנו שנכנס בו בילוץ הקליפה · ויפול על פניו וישים ראשו בין ברכיו ופניו טוחות ע"ג הקרקע כמ"ש הרמב"ם זלה"ה: **מע"ח** ראוי ליזהר כשנופל על פניו שלא יהיו פניו דבוקות תוך היד שמאל ממש אלא שיפול עם פניו על זרועו השמאלית (ליקוטים): **ספר תורה** ראיתי למורי זלה"ה שלא היה מקפיד על פתוחות וסתומות מליאות וחסירות שבס"ת והיה אומר כי כמה מוטעים את עצמם ומלעגות מצוה זאת לכתוב ס"ת כנודע שכמדומה לו שאין הסופרים בקיאים בדקדוקים פתוחות או סתומות ואני ראיתי למורי זלה"ה שלוה לה"ר משה רומי שיכתוב לו ס"ת א' כמו ס"ת א' שבמדינה ולא היה חושש על הפתוחות או על הסתומות מלאות וחסרות כמו אותם המחמירים על שמשנים אותם: (דרושים): **תגין ואותיות** · **הנה** כ"ב אותיות התורה הם בחינת כלים והשבע מהם שהם שעטנז ג"ץ הם כלים דוו"ן שהם הז' מלכים כנודע ויש בכל אות מאלו ג' תגין להורות שחסר להם ג' אורות מאוזן חוטם פה כי הז' מלכים לא קבלו מהם ונשארו ט"ו אותיות והם כלים של או"א שהם י"ה כמנין אלו האותיות והנה אלו הט"ו אותיות הנה השש מהם שהם בד"ק חי"ה הם אחוריים דאו"א שירדו ואו"א בטלו אורות של חוטם פה ולא חסר מהם כי אם אור דאוזן כי לכך לא ירד להם רק האחוריים וכנגד אותו האור החסר עהם אנו מתייגים תג א' על כל אות מאלו ושאר האותיות הנשארות מט"ו אותיו' הנז' הם אכ"ל מספ"רת או מלאכת סו"פר והם פנים דאו"א ואין להם תגין וצריך לקרות בס"ת כאילו יש בו טעמים ונקודות וטעם לזה באורך בס' דרושים: **הטעם** שקוראים בתורה ביום ב' וביום ה' בשבת הוא כי נודע כי ג' עולמות בי"ע עולים בעולם האצילות כנו' בכוונה של מנחת ע"ש · והנה כפי עלייתם כן ירידתם של כל ימי השבוע · כי ביום א' לשבת יורד הבריאה · וביום ב' יורד היצירה שהוא וא"ו בתי' התורה כנודע ולכן או קורים בתורה · וביום ג' יורד העשיה

ואיכו יורד אור התורה שם · יום ד׳ הוא משכת הבלאה וחוזר לעלות
מה שירד ועולה עולם העשיה ולכן אין ביום ב׳ וד׳ ס״ת · יום ה׳ עולה
היצירה ולכן מוציאים הס״ת ככ״ל · יום ו׳ עולה בריאה · ובשבת עולה
האצילות ומפני שיום א׳ ויום ו׳ הם עולם הבריאה ככ״ל הנה לרוב
האדתם אין צריך להוציא בהם ס״ת : (כוכות) **צריך** לעסוק
ולקרות בתורה הרבה בשני ימים אלו ב׳ וה׳ שהם בחי׳ הרוח והוא הו״א
הנק׳ תורה וז״ס תקנת עזרה לקרא בתורה בב׳ וה׳ והיא ג״כ סוד
עליית מרע״ה להר סיני ביום ה׳ לקבל לוחות התורה וירידתו ביום ב׳
עם לוחות התורה כמ״ש רז״ל כי לוחות התורה הם מכסא הכבוד הוא
סוד כשתתחלף אותיות לח״ם בא״ת ב״ש יהיו אותיות כס״א (מע״ח) :
מורי · זלה״ה היה אומר בריך שמיה דמארי עלמא עד סופו
(כתוב בזוהר פ׳ ויקהל) בהוצאת ס״ת מן ההיכל בשחרית של שבת
והיה כושק הספר ומלוה אותו עד סמוך לתיבה והיה כשאר שם עד שהיו
פותחים התיק ומראים התורה לצבור והיה מסתכל היטב באותיות עד
שהיה מכירם לקרותם ואח״כ היה חוזר למקומו והיה אומר שנמשך
אור גדול אל האדם ע״י הסתכלותו בס״ת מקרוב עד שיוכל לקרות
האותיות היטב · (כוונות) : **סוד** פתיחת ההיכל הוא סוד
שנקבע יסוד דאימא והחסדים שלה מתפשטים בזעיר ומלבשים את
היסוד באבא וכשיבקע יוצא אור היסוד דאבא תוך ז״א עצמו חוץ מן
היסוד דאימא : **תרין רימונים** כבר נודע כי הז״א שהוא
ב״ן או״מ הוא בחי׳ התורה שנובלות חכמה של מעלה התורה והנה
ידוע כי הבן היקר ידית תרין עטרין מסטרא דאבא עטרא דחסד
ומסטרא דאימא עטרה דגבורה וכנגדם משימים על ס״ת תרין רמוני׳
וכוונה זאת צריך לכוין המשים אותם (כוכות) :
סוד פתיחת התיק הוא סוד שיבקע היסוד דז״א עצמו
ויעבור האור מחוץ לו וז״ס פתיחת התיק של ס״ת להוציא ולהראות
הכתב שבתוכו לחוץ אל כל האנשים ואז אנו קוראים בס״ת התורה
שבתוכו ויוצא האור שבתוכו לחוץ והוא הכתב **צמח** (מכאן שצריך תיק לס״ת :)
שבס״ת: **צריך** לומר וזאת התורה אשר שם
משה והסוד הוא כי הנה ארז״ל נובלות חכמה של מעלה התורה והוא

סוד כי היסוד דאבא בתוך ז"א ומכחו ומה שנפל ממנו ויוצא לחוץ דז"א משם יוצא יעקב הנק' תורה כמ"ש תורה צוה לנו משה שהוא יסוד מאבא הנק' משה והוא יוציא התורה שהיא קהלת יעקב שהם האורות הנקהלים ונקבצים ביעקב ויוציאם משה · (מע"ח) **דע** כי כבר ביארנו כי הז"א מן החזה ולמעלה נקרא ישראל ומן החזה ולמטה נק' יעקב והנה התורה הוא מיסוד דאבא ונובלות החכמה של מעלה התורה והוא בז"א חלק הנק' ישראל ומה שנגלה מיסוד דאבא חוץ לחזה שם הוא יעקב והוא עדות התורה וז"ש הפ' ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל פי' כי יעקב שהוא חלק הז"א מן החזה ולמטה הוא עדות שהתורה שם בחלק הנק' ישראל וזהו ג"כ הטעם שביעקב אמר קימה מפני שהוא למטה וצריך קימה ואמר ותורה שם בישראל כי שם מקומה תמיד בחלק הנק' ישראל למעלה ולזה לא אמר קימה כי תמיד שם כנו': **שלשה** העולים בס"ת בב' וה' הסוד הוא כי אעפ"י שהאירו גם הא"נ דאימא וא"נ דזעיר כמ"ש כי בחזרת העמידה עולים יעקב ורחל עד חג"ת אך יסוד דאבא אינו מתגלה רק בחי' נה"י לבד כי בב' וה' בחול נבקעים נה"י דאבא ויוצאים ומאירים לחוץ והנה כהן הוא כנגד קו ימין כנ"ח ולוי קו שמאל ה"ו וישראל קו האמצעי יס"ו ואח"כ חוזרי' ומתגלים ואז חוזרי' ומתעלים ואז חוזרים הס"ת למקומו בחול · אינם מתגלים כי אם ג' פרקים תתאים דנה"י דאבא וכן בנה"י דז"א:

צמח כהן נצח דז"א אשר בו פרק תתאון דנצח דאבא לוי הוד דז"א שבו פרק תתאון דהוד דאבא · ישראל יסוד דז"א אשר בו פרק תתאון דיסוד דאבא (כוונת)

כוונת העולה לקרות בתורה · כשהאדם עולה לקרות בתורה הנה תחלה תפתח ותראה הס"ת במקום שתתחיל לקרות ותכסה ואח"כ תברך ותחזור ותפתח ותקרא ואח"כ תחזור ותסתום הס"ת ותברך והנה תאחז בשתי ידיך ביריעות התור' ולא בידו רק ע"י מפה של ס"ת כי הנוגע בס"ת ערום נקבר ערום · והנ' ביד א' תאחז המפה ויד א' בס"ת ותכוין כי ס"ת הוא סוד ב' שמות דאהי"ה דיודין קס"א ודההין קנ"א ושניהם כמנין תק"ש ותכוין כי ע"י שני ידיך שבהם כ"ח פרקים נעשה ש"ס וזהו גם תקש כי הפשוט ומילוי בשם אהי"ה דיוד"ין הם י"ד אותיו' ותכוין אותם ביד ימינך וכן בפשוט ומילוי דאה"יה

פות' יה דה"סין י"ד אותיות כנגד יד שמאל וכשתניה כ"ח ותצרף כ"ח עם
סדש ויהיו כמנין ש"ס וו"ס ס"ה ואח"כ תכוין לכלול יד שמאל ביד ימין
ונכלל יד שמאל ותשאר יד ימינך לבדה אוחזת בס"ת כל זמן שתקרא :
אח"כ יאמר אשרי יושבי ביתך ובסוף יאמר ואנחנו נברך יה וגו'
ואח"כ יאמר יענך ביום צרה (ליקוטים וכונות)

ובא לציון גואל אר"זל אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות
שבגוף וזהו ובא לציון שהוא המשיח ור"ת גואל ולשבי פשע הוא גו'ף גם
דע כי האדם המוליד ש"ז לבטלה הוא מוסר את בניו ביד החיצונים
(ליקוטים) וכאשר יחזרו בתשוב' אז יחזרו אותם הבנים למקומם בתוך
אותו האוצר הנק' גוף וזהו ולשבי פשע ביעקב כי שב בתשובה מפשע
שהוא ר"ת *ביעקב *נאם *יי *ואני הוא בניו כי כ"ז הם המעכבים
את המשיח וכשיחזור בתשובה יחזרו למקומם ועם זה ובא לציון גואל :
(כונות) **קדושה** זו היא בלשון הקדש ותרגום והענין כי צריך
להאיר ולהמשיך השפע בכל הבריאה בבחי' פנים ואחור ולכן לשון
הקדש הוא כנגד הפנים ותרגום כנגד האחוריים : **באומרך** ברוך
אלקינו שבראנו לכבודו תכוין בו היטב כי שם סוד הבריאה ומשם סוד
תורתינו ונשמותינו וזהו שבראנו לכבודו שהיא בריאה והבדילנו מן
הטועים בסוד נשמותינו ומשם נתן לנו תורת אמת תורת הבריאה
ולכן אנו מתפללים כאן הוא יפתח לבנו בתורתו : **מע"ח** מאד
הזהירני מורי זל"הה בענין תפלה לדוד שאומר אותו בכונה גדולה
כי עיקר האדם הוא מן היצירה ששם המזמורים כי משם
שורש נשמתם והטעם כי המזמורים הם בחי' גבורות :
מע"ח בענין תקוני נפשי הזהירני מורי זלה"ה בכוונת התפלה
ובפרט בשמע קולנו · ולשים מלח על השלחן · ושאכוין
דגלי בשעת הקדושה · ושאומר אחד עלינו לשבח על כן נקוה לך ·
ושאומר פ' והיה ה' למלך על כל הארץ · ושאכוין בראש הפ' וסופו
הם י' בסוד הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים · וגם ליזהר לקום בחצי
הלילה לעסוק בתורה לתקן שרש נשמתי כי להיות שאני מן הזווג של
אחר חצות שהוא יעקב ולזה צריך לקום אז ושאשאר נעור כל הלילה
עד הבקר ומתעסק בתורה וזה אחר שאעשה פתיקון :

תפלה לדוד· ואח"כ מזמור של כל יום ויום· ואח"כ קוה אל ה' ופטום הקטרת ואח"כ קדיש דיתמי המ"ב שבקדיש הזה הוא ע"ד המ"ב שבנטילת ידים ה' אלהינו ה' (כו"זו במוכ"סז כו"זו יו"ד ה"א וא"ו ה"א) הרי מ"ב והנה קדיש זה הוא בעולם העשיה שהוא בחי' המיתה וכדי להעלות הנשמות והרוחות בסוד תחית המתים כי שם (במו"כסז) ע"י תהיה התחיה וקודם לו הוא שם (כו"זו) אשר הוא כמנין ט"ל והוא הט"ל של התחיה ולכן קדיש זה אומרים אותו היתומים שמתו להם אביהם או אמותם ואני ראיתי למורי זלה"ה שהיה אומר קדיש זה בתוך בכל שנה ושנה ביום שנפטר אביו ואמו בג' תפלות היום והיה אומר כנוסח קדיש של בני ספרד ולא היה אומר כנוסח האשכנזים שכתב הרמ"בם ז"ל ואמר מורי ז"ל שטוב הוא שיאמר אותו היתום שמת לו אביו או אמו כל אותה השנה בג' תפלות ג"כ בש"ק וי"ט ובר"ח כי יש עליה לנשמה ההיא ע"י הקדיש כי אין הטעם לאומרו להציל הנפש מגהינם לבד אלא שגם מועיל להעלות מדרגה אחר מדרגה וא"כ גם זה מועיל בשבתות וי"ט ור"ח: (כונות) **עלינו** לשבח דע כי הוא שבח גדול עד אין קץ וצ"ל אחר התפלה מג' תפלות היום ולא כמו הנוהגים שלא לאומרו אלא בשחרית בלבד וטוב הוא ליזהר ומועיל מאד שתאמר אחר עלינו לשבח על כן נקוה לך ופ' והיה ה' למלך על כל הארץ כי הוא מתחיל באות ו' ומסיים באות ד' בני' י' ותכוין למ"ש בתיקונים וגם' הלקוטים בפ' הל"א אנכי טוב לך מעשרה בנים ותכוין להאיר ולהמשיך אותם אל לאה כי הם אותיות לא"ה: **מורי** זלה"ה לא היה מסיר התפילין עד אחר עלינו לשבח ועל כן נקוה לך· וגם הטלית לא היה מסירו עד אחר על כן נקוה לך (כונות) וכשתסיר תפלה של יד תסירנה מיושב כמו בהנחה וגם הג' כריכות של אצבע תסירנה מעומד כמו בהנחה: **אחר** התפלה חוזר הדבר לכמות שהיה וחוזרין המוחין להסתלק ואמנם ז"ם אותם החכמים שהיו מתפללים תפלת נדבה באמצע היום כדי להחזיר המוחין כמה פעמים אחרים וז"ם ג"כ המניח תפילין כל היום שגורם כי המוחין עליונים יהיו כל היום ברישא דז"ון· ונלע"ד חיים כי הכונה היא על הרשימו כי המוחין עצמן כבר אמר שאין יכולת להשהותם יותר מג'

שעות שאפי' מרע"ה לא היו ידיו פרושות יותר מג' שעות וגם חסידים הראשונים לא היו שוהים כי אם שעה א' קודם התפלה ושעה א' אחר התפלה ושעה א' בתפלה והם ג' שעות להשהות המוחין עצמן כנ"ל : **אחר** כל ג' תפלות טוב לומר מזמור ה' רועי ומזמור אלדים יחננו :

סדר הקריאה בכל יום

בכניסתו לבית המדרש יכוין באחוריים של אהי"ה דיודי"ן שהוא כמנין תקמ"ד והוא בגי' מד"רש (כונות) ומורי ז"ל כשהיה נכנס בבית המדרש היה אומר תפלה לפניו ית' יר"מ וכו' אך תפלה ארוכה לא שמעתי : (ס"א וכן בילאה) **ראיתי** למורי ז"ל כשהיה קורא ההלכה בין החברים שהיה מקשה בכח עד שהיה כלאה ומזיע זיעה גדולה ושאלתי לו למה היה עושה כן והשיב כי עסק התורה הוא לשבר הקליפות שהם סוד הקושיות וזה צריך שיטרח האדם מאד ועל נק' התורה תושיה מתשת כחו של אדם וכן ראוי להעיר עצמו ולשבר כח להתישו : **צריך** ליזהר מן הגאוה ובפרט בענין ההלכה כי גדול כחה והגאוה בזה הוא עון פלילי : (מע"ח) **רב רבא** מבבל **רבי** מא"י זה מצאתי כתוב בתקונים והסוד הוא עם מ"ש הכתוב הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ובא מצרים כי הנה מצרים הוא ח"ל ולכן לא נתגלו שם כי אם שני אחוריים שהם ע"ב ק"ל כי אחוריים דס"ו ע"ב ואחוריים דמ"ה ק"ל וע"ב ק"ל כמנין ר"ב ועם הכולל כמנין רבא הרי רב רב"א מבבל' והנה בא"י יש מעלה יתירה גדולה והוא שנגלה בה שם ע"ב דיודי"ן שהם פנים וגם הי' אותיות שלה שהם פ"ב עם ע"ב ועם ק"ל כמנין רב"י בארץ ישראל כנ"ל : **צריך** שיהיה עוסק בתורה מעוטף בטלית ותפילין ולא יסיח דעתו מן התפילין רק בעת שעוסק בתורה שאז אין בו משום היסח הדעת : **מיעוט** עסק · ואם אין לו פרנסה כי אם ע"י עסק יכין יום ג' ויום ד' מחצי היום ולמטה ובכונה שהוא לעבודת קונו : **מורי** זלה"ה היה אומר בכל יום ו' דרכים בהלכה דרך פשט כנגד ו' ימי החול ובסוד היה מפרש אותה ההלכה עצמה ע"ד הסוד לכבוד השבת (לקוטים) : **גם** בענין

עסק התורה היה אומר שעיקר כונת התורה תלוי בזה שיכוין ותהיה כונתו כולה לקשר את נפשו ולהדביקה אל שרשה ע"י התורה כדי להשלים אילן עליון ולהשלים אדם העליון ולתקנו כי זהו תכלית כל ביאת האדם ותכלית עסקיו בתורה: **העוסק** בתורה יכוין כי כל קושיא שמתרץ בהלכה מסיר קש ותבן שהם הקליפות מן ההלכה שהם אותיו' הכ"לה העליונה ומקשטה בכ"ד קשוטים י"ב שלו וי"ב שלה והוא סוד מזה ומזה הם כתובים ובקראו ההלכ' ישים לעומת פניו שהוא מקשט הכלה ויכוין תמיד בשם אדנ"י ובקראו במשנה יכוין לשם שד"י שהוא בגי' מטט"רון ובקראו בזוהר יכוין בשם מ"ה דאלפ"ין כונה בששולטים על האדם מלולות יש ובפרט כשעוסק בתורה כל זה כתוב בס' הליקוטים ומונת העוסק בתורה לשמה שזוכה לדברים הרבה היא כתובה בס' הכוונות: **בס"א** משנה תכוין כמ"ש והענין כי ו' סדרי משנה הם עשה לנו והם שגד ו' קצוות נוק' דו"א והם כ"ו האמצעיים של הקצוות שלו ולכן כפי הסדר שתקרא כך תכוין וזהו סידורם · זרעים בחס"ד · מועד בנבו"רה · נשים בת"ת · נזיקין בנצ"ח · קדשים בהו"ד · טהרות בים"וד · גא"כ תלמוד בקבלה שבכולם: **וגם** דע כי המשנה מטט"רון ביצירה ותכוין להעלות היצירה אל הבריאה והענין כי המשנה היא ביצירה וע"י קריאתך תכוין שאין אותיות משנה יהיו נשמה ונודע כי נשמה היא בברי' וסוד נשמה זו ר"ל בן משה פי' כי משה בגי' א"ל שד"י שהוא עולם הבריאה כי לכך זכה משה לבינה דמקננא בכורסייא ותכוין שהוא סוד קפ"ד וקס"א שהם אבא נו אמא בעולם הבריאה והם בגי' משה ותכוין להוריד ההארה משני שמות של הבריאה עד היצירה וע"י כך תכלול היצירה בבריאה והנה ההארה שתוריד משני שמות א"ל שד"י שהם בגי' משה תוריד מהן חמשים שערי בינה שבבריאה וזהו אותיות נשמה ן' שמה כי תוריד ן' שערי בינה משני שמות הבריאה שהם בגי' שמ"ה ועיין עוד בספר הכוונות:

קביעות התורה · בכל יום מעילא לתתא תורה נביאים כתובים קבלה משנה תלמוד

וטוב לחלק התלמוד לג' חלקי' אחרים שהם ברייתא תוספתא ומימרא:

(כונות) **ענין** ההוגה את ה' באותיותיו · היה אומר מורי זל"הה

כי גם ההוגה את ה' במילוי כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א וכיוצא כל זה נקרא
הוגה את ה' באותיותיו אבל ודאי שעיקר הפי' הוא שקורא ד' אותיות
הוי"ה בלי מילוי כנכתבם אבל צריך ליזהר אפי' בקריאת המילוי כי המילוי
הוא פי' של ה' ואסור לפרשו: (כוונת) **הקדישין** של קריאת המקר'
הוא מ"ב דמ"ה ומ"ב דס"ג כמו קדיש דהודו · ובמשנה מ"ב דס"ג
ומ"ב דע"ב כמו קדיש דיוצר · ובקבלה ג"כ מ"ב דס"ג ומ"ב דע"ב כי
כל זה הוא ביצירה : **מורי** זלה"ה כשהיה קורא ונזדמן לו איזה שם
של מלאך שלא יש בשמו' כשמות בני אדם היה קורא ב' אותיות ראשונות
משמותם כמו מטט"רון היה אומר מ"ם ט"ט ואם היה אומר סמא"ל
היה אומר סמ"ך מ"ם וכן כיוצא בזה · אבל שמות המלאכי' שבשמותם
יש בני אדם כמו אוריאל רפאל גבריאל מיכאל וכיוצא אז היה קורא
שמם כנכתבם תמם ולא היה חושש כלום וטעם לזה שמעתי ממורי ז"ל
ואמר כי כשהקב"ה ברא המלאכי' והשמשים צוה אותם כשיקראו אותם
או שישביעו אותם שילכו ולכן כשהאדם מזכיר שמם חושבים שקורים
אותם ובאים כששומעים אותם וכשבאים ורואים שקראו אותם לבטלה
יבוא או נזק אל המזכיר אותם לכן צריך ליזהר מאד להזכיר
שמם בפי' אלא כמ"ש לעיל ואם הוא אהוב מן העליונים ומן התחתונים
וידע בעצמו שמימיו לא חטא אז יכול להזכירם בכתבם אפי' אותם שאין
בשמותם כשמות בני אדם ואין חששא שיזיקוהו: (מע"ח) **והנה**
שאלתי למורי זלה"ה על זה למה אנו מזכירים בפי' השמות של שי"ת
כמו אד"ני שד"י א"ל וכיוצא ולא יש חששא להזכירם ובשמות של
המלאכי' שהם מעשיו יש ליזהר מלהזכירם והשיב לי עם מ"ש בזוהר על
פ' ועברתי בארץ מצרים כי הנה ארץ מצרים היה מקום טמא ביותר
והיה פחד שאם היה מלאך יורד שם היה נפגם באותה הטומאה ולכן
ארז"ל לא ע"י מלאך אבל השי"ת אש אוכלה הוא ואין זה ח"ו שייך בו ·
והנה ג"כ הוא במלאכים כי הנה מאחר עליון הוא זך מאד ואם יבואו
אלינו בקריאתינו אותם בשמם כנ"ל אם יתערבו בזה האויר נרגש
ועל כן יש פחד שלא יתלבשו בו וזה הפסד להם ולכן צריך ליזהר שלא
להוציא מפיו שם מלאך ככתבו אם הוא מלאך טוב אסור מפני שגורם
לו הפסד כנז' ואם הוא מלאך רע אסור מפני שיזיק למזכירו ולעומדי'

עם המוכירו וגם עובר משום ושם אדים אחרים לא תוכירו: (כוונות)

קריאה בכל יום בפרשות

תוספת שבת הוא בסוד חיה נשמה רוח נפש תוספת חיה היא מסתלקת במוצאי ש"ק ולכן צריך האדם להכין עצמו לקבל תוספת שבת בימי החול ורמזו ז"ל בספרי' שמ"ע לזכור יום השבת והוא שתמיד יאמר יום א' בשבת וכן תמיד ע"ד זה בשאר הימים ובזה תשיב לקבל הארת שבת ויקרא בכל יום הפסוקים מפ' השבוע שמו"ת ויכוין באות המילוי דשם ב"ן אות בכל יום וכמנין האות שהוא יקרא הפסוקים וזה סדורם בפרטם: (ליקוטים) **ביום** אחד בשבת ביום זה מסתלקת הנשמה ולכן אנשי משמר לא היו מתענין בו שיש בו סכנ' שמא ימותו ולכן צריך האדם לעסוק בכל יום במחשבה בכוונות קדושות כדי שתקנה אותה הנשמה והוא שיכוין בכל רגע בשם ס"ג וא"ל שד"י כי כל שמות האלו הם בבריאה אשר משם הנשמה וכדי שתקבל התוספת שלה תכוין זאת הכוונה אל שם במילוי ההי"ן ויכוין בו במילוי יו"ד וכנגדו יקרא ו' פסוקים שמו"ת מן אותה פ' של השבוע על דרך זה כולם ויכוין בא"ל שד"י ויו"ד ה"י וא"ו ה"י ה' ראשונה אהי"ה אשר אהי"ה יה"ו א' אבגי"תץ מלפ"ץ עם נקוד ק"ח: (כוונות) ומי שלא קרא ביום א' סדר הנז' יש לו תקנה ביום ב' שיקרא ביום ב' קריאת יום שלא קרא ושל יום שני אמנם זהו תיקון לצורך יום ב' אך לצורך אותו יום עצמו שלא קרא אין לו תקנה ועליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון: **הנביאים** שאדם קורא בכל יום צריך לקרות בכל פ' פ"א לבד מקרא ופ"א תרגום:

יום ב' בשבת ביום זה מסתלק הרוח ולכן יעסוק הרבה בתורה בסוד עומקה כי רוח בחי' ז"א שנקרא תורה ולכן יעסוק הרבה בתורה בדבור ובמחשבה וז"ס תקנת עזרא לקרות בתורה בב' וחמישי גם ז"ס עליית מרע"ה על הר סיני לקבל לוחות התורה ביום ה' וירד ביום ב' עם לוחות התורה ותכוין יו"ד ה"א וא"ו ה"א ויכוין בד' במילוי יו"ד ויקרא כנגדו ד' פסוקים שמו"ת ויכוין מלפ"ץ בניקוד לך וב' דאבגית"ץ יו"ד ה"א וא"ו ה"א א"ל הוי"ה יגירה קשר קע"ו שלטי"כתו והם קר"ע שט"ן

שקוצי"ת משולבים וכוונה זאת תהיה (שלטיכ"ת) לך תמיד ובפרט בעת קביעות התורה ביום ב' ויכוין לקבל תוספת הרוח **יום** ג' בשבת ביום זה מסתלק הנפש הנשארת מיום השבת וז"ס המשכת הבדלה עד יום ג' ולכן יכוין בתוספת הנפש ויכוין (ס"א ויעסוק) במצות ובמ"ט ובפרט הנעשות ע"י הרגלים (ס"א ויכוין ליבנות) · ודע כי ג' ימים הנז' הם משבת שעברה וג' ימים הבאים הם משבת הבאה וז"ס שהשבת הוא שביעי ורביעי ויכוין אל שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א ויכוין בה' דמילוי ה' ראשונה ויקרא ה' פ' שמו"ת ויכוין מלפ"ז בניקוד שמים · ג' דאבגי"תץ אל שם דמילוי ההי"ן ה' א"ל אדנ"י עשיה כנדי"כש :

יום ד' בשבת ביום זה יכוין האדם להתחיל לקבל תוספת הנפש זהוא תוספת משבת הבאה לעשות מצות ומ"ט בסוד הנפש ומלבד תועלת כונת המצות עצמם יכוין לתקן השבת כדי שיבוא לו תוספת הנפש ויכוין יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ה' אל אדנ"י עשיה : **יום** ה' בשבת ביום זה יכוין לקנות תוספת הרוח ולכן יעסוק בתורה בסוד הדבור וז"ס תקנת עזרא שקורים בתורה ביום ה' וז"ס ירידת מרע"ה מהר סיני לוחות התורה ביום זה וביום זה הכנת הרוח שהוא ז"א הנקרא תורה ויכוין (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) ויכוין ה' במילוי ה' אחרונה ויקרא ו' פ' שמו"ת ויכוין מלפ"ז בניקוד וסגולת ת' דאבגי"תץ ויכוין ח"ש ק"ק בוט"ז כיע"ת שהם חק"ב טנ"ע שקוצי"ת ויכוין יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה ו' אל הוי"ה יצירה : **יום** ו' בשבת ביום זה יכוין לקבל תוספת הנשמה בסוד המחשבה וכל הכוונות ככתוב ביום א' והם תועלת גדול לתוספת שבת גם ביום זה לא היו מתענין אנשי משמר מפני כבוד שבת ויכוין יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ויקרא כ"ו פסוקים שמו"ת והם חוץ מהכ"ו פסוקי' שקרא בשבוע ויכוין במלפ"ז בניקוד וחלבנה ויכוין כ' דאבגית"ץ ינ"ל פז"ק יו"ד ה"י וא"ו ה"י ואל שד"י בריאה · ואם ירצה לקרותם בלילו' מפני שאז יש רשות לקרות מקרא מפני שהוא מכין משא"כ בשאר הלילות שאין לקרות מקרא · בלילה הואת הרשות בידו (ס"א כנגד כל המילוי של שם ב"ן) **ליל** ו' צריך שתכוין קודם שתאמר בידך אפקיד רוחי בכל כוונות קבלת שבת וא"צ להאריכו בפה רק בכוונה בלבד ואח"כ יאמר בידך אפקיד רוחי (כוונות) :

בס"א

בש"א מבידך אפקיד רוחי ואילך כשאר הלילות מה שהוא קודם בידך אפקיד רוחי : **ליל** ו' יש קצת מניאות לשיוכל לקרות מקרא כי הוא מכין לשבת והרחמים מתעוררים מש"כ בשאר הלילות לפי שהוא סוד העשיה וגם הליל' זמן שליטת העשיה ואין לעורר הדינין ולכן צריך כי אלו הפסוקים הם כ"ו בסוד והיה אך במלוי אין לכוין בלילה כי מלוי בני' דין העשיה ואין לעורר הדינין בלילה (כוונות) : **מורי** זלה"ה ביום ו' בשבת תכף אחר תפלת שחרית היה הולך לבית מדרשו או לב"ה והיה קורא בש"ת כשר מעוטף בטלית ותפילין פ' השבוע והיה קורא פא' ב"פ והיה שם תלמיד א' והיה קורא תרגום של אותו פ' פ"א ומורי זלה"ה היה שומע אותו וכן היה עושה בכל פ' ופ' עד תשלום הפרשה ופ' אחרון שכבר קרא אותו שמו"ת היה חוזר לאמרו פעם אחרת מקרא בלתי תרגום וכן היה עושה בכל יום ו' שמו"ת (כוונות) :

בש"א היה חוזר לאומרו ב' מקרא לבד בלתי תרגום:

מורי זלה"ה לא היה נוהג לקרות תרגום של פרשה בע"ש בניגון וטעמים : **בכל** ע"ש כשתקרא פ' שמו"ת צריך שתכוין כי כל ההויות שכתובים בפ' ההיא שהם במילוי הס"ן וזהו והיה משנה כי שם והיה משנה הוא כפול ב"פ (שם) : **מורי** זלה"ה היה קורא פ' השבוע בכל ע"ש ולא בשבת ואמר כי ז"ס והכינו את אשר יביאו ביום הששי ואם היה אוכל נמור וגדול עד מאד אז היה קורא אותה ביום השבת אחר התפלה קודם האכילה (ליקוטי') : **ת"ח** הוא בבריאה וע"ה בעשיה במקום הקליפות ולכן אין זוגם עולה יפה (מע"ח) : **ארז"ל** ע"ה מותר לנוחרו מגבו כדנ בי"ה שחל להיות בשבת סוד זה הוא כי הנה ע"ה הוא בעשיה וגם הוא פוגם כי פנימיתו מגיע עד מקום בחי' לבד והנה בכפור עולה עולם העשיה בעולם הבריאה' ובשבת עולים כל העולמות באצילות כנודע מכונת מכחת ע"ש ונמלא כפי זה שאותו פגם שפגם בעשיה הוא עתה באצילות ולכן אז ראוי להעבישו שגרם פגימות באצילות :

סוד ב' מקרא וא' תרגום

תרדמ"ה בגימטריא תרגום כי בלשון תרגום מדבר עם הנביאים שאינם

שאינם יכולים לקבל נבואה רק על ידי תרדמה וזהו תרדמה נפלה על אברהם ולנ"א בנחוה שהוא לשון תרגום כמ"ש בזוהר ודע דלשון התרגום הוא אחוריים של הקדושה וכל אחוריים הם סוד שמו"ת פשוט כפול משולש ומרובע לזה נקרא תרדמה שהוא תרגום וזהו ויפל תרדמה על האדם כי הנסירה היתה פנים באחור וז"ס תרדמה ואז נסרה והביא' אל האדם פנים בפנים והנה טעם שמו"ת הוא כי הם"ת שם הוי"ה וביסוד שם שד"י שניהם סוד יעקב ויוסף והנה הוי"ה שד"י כמנין שם וב' אותיות אלו הם נוטריקון ב' מקרא וגם מקרא כמנין שם והוא גם כן ב' מקרא והנה התרגום הוא אחוריי' של הקדושה והוא כמנין תרדמה וזהו ויפל תרדמה על האדם כי הנסירה היתה אחור באחור וז"ס תרדמה ואז נסרה והביאה אל האדם פנים בפנים ופנים לשון רבים ומעוט רבים שנים וזהו שנים מקרא שהם סוד פנים ואחור לשון יחיד וזהו וא' תרגום בסוד והיא כתובה פנים ואחור גם התרגום בסוד הנקודה (ס"א הנוקבא) היוצאת מן האחוריים דזעיר והיא א' הרי אחד תרגום בסוד פשוט כפול משולש ומרובע כזה (י' י"ה י"הו יה"וה) ואותיות האחוריים הם באים דבוקות עם אותיות של פנים יחד בלי פירוד משא"כ הפנים עצמם וטעם היותם כן סמוכות זו לזו כדי שלא יתאחזו החיצונים מהם בהיותם כן דבוקות זו לזו כי בפנים אינם יכולים לאחוז בשום אופן גם בספירות עצמם יש פנים ואחור והנה בחב"ד השמו"ת שבאחוריים שלהם הם ג' שמות דע"ב בבחי' אחוריים והנה ג"פ ע"ב כמנין רי"ו בגימ' גבורה כי לעולם האחוריים הם בחי' גבורה: (ליקוטים)

צמח וא"ת כי בנקוד' יש בעבר שלה ו' שיות לאדכ"י ואיך אמר א' תרגום. והתשובה הוא כי עשר פעמים ס"ה כמנין שיש א' תרגום. ואחור כמנין גבורה והנה ג"כ בג' ספירות חג"ת יש ג' פעמים ג' שמות דע"ב בבחי' האחוריים כאחור והם רי"ו שני וכן בפה"י שלישי ואם תמנה ג' פעמים רי"ו יהיה כמנין תרגום וזהו וא' תרגום:

חכמת הקבלה

כללות כל הנשמות הם ס' רבוא והתורה היא שורש נשמות דישראל ולכן יש כנגדם ס' רבוא פירושים על התורה כפי כל פי' מהב' רבוא נשם נתהוה שרש נשמה א' בישראל ולעתיד

לבא

לבא כל א' יקרא וידע כל התורה כפי הפי' הנוגע לשרשו אשר ע"י
כברא וכן הוא בנ"ע וכן יש נשמה שכוללת כמה פירושים ונשמת משה
היתה כוללת הס' רבוא ולכן ידע כל הפ' רבוא פירושי' ולכן הלילה
אחר צאת הנשמה בעת השינה · הנה מי שזוכה להעלות הוא קורא
שם אותו הפי' הנוגע אל שורשו אכן יש בחינות חלוקות כי בלילה זו
מאיר יותר בנשמתו פסוק זה ובלילה אחרת פסוק אחר והכל לפי
מעשיו ומורי ז"ל היה רואה במצח האדם אין' פי' היה מאיר בו יותר
ואז היה מבאר לו כפי הפי' השייך לו כפי נשמתו ומה שהיה רואה
במצחו והיה מבאר לו כדי שכשיקראוהו בהקיץ תעלה נשמתו למעלה
לאין קץ ויתגלו לו דברים אחרים גם שהחומר לא ירגיש בהם וס'
רבוא פי' אלו הם כפי הפשט וכנגדם בקבלה וכן כיוצא בזה כי אין לך
נשמה שאינה כוללת מכולם: **בס"א** מצאתי קודם זה אז"ל לא
ניתנה התורה אלא לצרף בה את ישראל הנה תחלה אמר הפ' וירא
ישראל את היד הגדולה ואח"כ אמר וייראו העם את ה' ויאמינו בה'
והנה בתחלה קרא אותם ישראל ואח"כ עם אלא שבישראל כבר נצרפו
במצרים ע"י התורה כמ"ש רז"ל לא ניתנה התורה אלא לצרף בה ישראל
ולזה נתן הק"בה בלב פרעה להניח את שבט לוי לעסוק בתורה כדי
לצרף את ישראל ולכן הם היו עיקר ושורש כל אומה ובקריאתם בתורה
היו מתקנים את כולם ותורה היא חכמה שגבולות חכמה של מעלה
התורה והיא הבחינה המתפשטת מאבא ונכנסת בזעיר ומשה היה
מחכמה כנודע ולוי היה ולכן ניתנה התורה ע"י שהוא בחכמה
ומתפשטת בזעיר ועל משה נאמר השליך משמים ארץ תפארת ישראל
וזהו אתה הראת שהיא גילוי התורה שהיא מחכמה ולכן אנו אומרים זה
בשעת הוצאת ס"ת נמצא כי עיקר החיים אלו מחכמה כי כל אלו
הנשמות שנשתעבדו במצרים היו ניצוצות שיצאו לחוץ וחזרו ונצרפו ע"י
התורה ואלו כבר נתקנו במצרים כראוי והעיד הכתוב עליהם ויאמן
העם ואלו נק' ישראל וירא ישראל את היד הגדולה וגו' ולזה לא נאמר
בהם עכשיו שהאמינו אבל השאר שלא נתקנו כראוי נק' עם אלו
שהאמינו עתה עליהם נאמר וייראו העם את ה' ויאמינו:

בהיכל נוגה בנ"ע יש ראש ישיבה בהיכל נוגה בתים ונביו וטמיני
בהיכל

בהיכל קן צפור והוא רב גדול כעיר וכל עומקי התורה וסתריה הוא מגלה וע"י נגלין וכל הצדיקים תאותם עליו וזה נולד בימי השמד והיה לומד תורה במערה א' והוא בן שבע שנים ובאו הגויים ומצאוהו לומד ועשו גופו חתיכות ועלתה נשמתו למרום ואומר כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' והעמידו הקב"ה לפניו ונשבע להנחיל לו היכל נוגה ולגלות ע"י כל סתרי ועמקי התורה בג"ע שלא נגלו קודם לכן וכל הצדיקים שבג"ע מתאוים לראותו ושומעים ממנו עומקי התורה וסתריה בשעה שהוא יוצא אותיות שם המפורש בולטות ונוצצות למעלה על ראשו וכל הצדיקים שמחים עמו והוא נופל על פניו ונועה ובוכה על שלא זכה להיות לו בן בעה"ז ויהושע בן יהוצדק כ"ג עומד עליו ומנחמו ואוחז בו ומעמידו על רגליו וא' לו קום לך חוזי חורי השם בניך וע' תעניות התענה ריב"ז לראותו והראו לו בחלום נכח ז' רקיעין ולסוף כולם ראה אותו ברקיע העליון מזהיר כזוהר הרקיע וע' מלאכים סביבותיו וחמישים מפתחות בידו וכתות של צדיקים לפניו ואותיות שם המפורש יוצאות על ראשו ונבהל מיד ולא ראהו אמרו לו ע"כ פורשית וזהו כמרא' הקשת אשר יהיה בענן וחקרו חכמים על אביו שזכה לבן זה ומצאו שמעולם לא ראה צורת אדם ולא הסתכל מעולם בקשת בריתו ולא הוריד ידו למטה מטיבורו ולא קם מלימודו לעסקי העולם ולא היה צדיק בעולם שלא נצטער בצערו ולא דבר מעולם דברים בטלים אלא עוסק בתורה ובמצותיה והוליד זה הבן ומת מיד וילדתו אמו ומתה ונשאר יתום ונגדל בצער גדול ולמד תורה הרבה ונהרג על קדוש ה' וזכה לכל זה. **התורה** ניתנה לצרף את ישראל לכן צריך כל אחד לעסוק בה כדי שיצטרפו כל ישראל בה:

השגת החכמה

התנאי הא' צריך למעט הדבור ולשתוק כל מה שיוכל כדי שלא להוציא שיחה בטלה כמ"ש רז"ל סייג לחכמה שתיקה:

(ליקוטים) גם דברי תורה שלא תבינם תבכה עליו כל מה שתוכל. גם עליית הנשמה בלילה לעולם העליון ולא תשוט בהבלי העולם תלוי

שתיטן בבכיה: (ליקוטים) סייג לחכמה שתיקה סוד זה הוא כי יסוד דאבא הנקרא חכמה נכנס תוך יסוד דאימא הקרא שד"י ובמילואו בני' שתי"קה והוא הסייג שלו ומשם ולמטה הוא מתגלה והוא הסייג שלו והענין כי למעלה בהיותו ס' תוך יסוד דאימא יש שם קולות מים רבים מחמת ריבוי האורות העומדי' שם במקום צר והם מכניעים שם קולות זה עם זה ובצאתם לחוץ ינוחו מקולם ושותקים נמצא כי בשתיקה מורה על גילוי והשגת החכמה ונמצא כי האורות מגולים אורם כפול מן הסתומים ולכן אי מילא בסלע משתוקא בתרין: גם צריך שיהיה עמל בתורה פר"דס *פשט *רמז *דרש *סוד שנא' אז יחזק במעוזי וגו' יהשוב שיתגלו לו רזי תורה בהיותו ריק כדכתי' יהיב חכמתא לחכימין: (כוונות) צריך ליזהר שלא יוציא משפתיו בחכמה זו מה שלא שמע מאיש שראוי לסמוך וכאזהרת הרש"בי לחביריו: ענין ר"ע שהיה דורש על כל קוץ וקוץ תלי תלים עד שנמנע משה כחו של משה כנז' בדברי רז"ל דברים שלא נגלו למשה נגלו לר"ע וזה תמיה גדול הענין כי ודאי שמשה ידע כל מה שעתיד לחדש בעולם בכל התורה אך היה יודע הסודות ההם בע"פ אמנם הרבה מהם לא היה יודע לדרשם ולהוציאם מן הכתוב עד שבאו חכמים והיו דורשים בכל דור ודור וכן הענין בר' עקיבא שאותם תלי תלים של הלכות היה דורשם על קוצי האותיות של תורה והיה אומר קוץ זה דומה לזה וזה לזה ואמנם ענין זה לא נגלה למרע"ה אך הסוד עצמו ודאי שנגלה לו: הקורא ושוכח מה שלמד אין ראוי לו לומ' כי אחר שהכל נשכח ממנו כמו' ינע לבטלה ואולי מפני זה ח"ו ימנע מלקרו' ומלעסו' בתורה כי הלוא כל הקורא ושוכח הטעם הוא כי עדיין לא השיג רזא דדכורא רק נפש דנוקבא כי זכירה בעלמא דדכורא ושכחה בעלמא דנוקבא.

צמח מ"ה שמש'היה יודע הסודות והרבה מהם לא היה יודע לפרשם ר"ל שזה היה למעוט דעת המקבלים שלא היו להם כח להבין סודם אם משה היה מגלה אותם כנזכר בפרקי אבות משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהוש' ולא וקבלה יהושע כמ"ש במשה אלא שבכת המוסר שהוא משה שסמך ב' ידיו עליו כנז' בספרי' וראוי לזה כי תחל' היתה התורה בע"פ ואחר כך למיעוט ידיעת דורות הבאים סדרו המשניות ועוד סדרו כמעט תלמוד בבלי והוסיפו על פי' המשניות תלמוד ירושלמי והוצרך לפרש"י ואחר כך הוצרך פי' תוס' ואחריהם כמה פוסקים אז אחר אלו להיות לדורות הבאים כפי ידיעת השגתם וכזה האמור כאן עד שבאו חכמים והיו דורשים בכל דור ודור:

ואמנם הקורא ושוכח מתקן בעולם הנוקבא ולעתיד יזכירוהו כל מה ששכח וא"כ מוכרח הוא לתקן בעולם הנוקבא תחלה כי שם א"א להיות רק ע"י שכחה כי המקום גורם: (ליקוטים) אר"ז"ל אינו דומה שונה פרקו מאה פעמי' לשונה מאה ואחד הסוד ה"א כי הנה השכחה נמשכת מאחוריי' של חכמה ובינה והזכירה נמשכת מהפנים שלהם כי הנה הפנים של אבא הם ע"ב דיו"דין והפנים דאמא הם אהי"ה דיו"דין העולה קס"א והנה ע"ב קס"א כמנין זכור וא"א נקרא י"ה וזהו זכירה זכר י"ה והנה השכחה נמשכת מן האחוריים שלהם כי הנה אחוריים דע"ב דאבא קפ"ד ואחוריים דקס"א דאמא תקמ"ד והנה קפ"ד תקמ"ד כמנין תשכ"ח וכנגד אלו הפנים ואחור כאמ' בתורה זכור אל תשכח והנה מאחוריים אלו נמשכת השכחה לפי ששם אחיזת החצונים ואמנם כבר הודעתי' שבינה ותבונה הם מ"ם ולכן שר השכחה נקרא מ"ם ואחוריה' עולה בגי' תשכ"ח ולכן הקליפה שכנגדה נקרא מ"ם בגי' ק' ולכן עד ק' פעמי' יש בו כח לשכח ומשם ואילך אין לו כח יותר לשכח: (כוונות)

טוב לאדם לצייר אותיות הוי"ה תמיד בציורם כנגד פניו ועיניו וז"ס שויתי ה' לנגדי תמיד וזה גורם יראה בלב האדם מן השי"ת ולוקח הנפש וצריך ליזדעזע ממנו: (לקוטים)

כל מי שאינו עוזר לבעל תורה ממונו יהיה בזמן התחיה כמו נפל ועליו נאמר וארץ רפאים תפיל לפי שנתקיים בו כי רבים חללים הפילה · ואני מסופק אם זה ממורי זלה"ה:

אר"ז"ל משנחרב ב"ה אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה פי' כי הלא אחר שנחרב ב"ה חזרה המלכות אחור באחור במקומה הראשון בד' בחי' של הזכר ת"ת נה"י וזהו אין לו להקב"ה שהוא המלכות אלא אותם ד' אמות לבד · מזה הטעם עצמו אסור לילך אחורי אשה בתוך ד' אמותיו כי שם מקומו · ותוספת כל השיעור הד' אמות וזהו הלכה אותיות הכל"ה (לקוטים):

סוד ד' אמות של הלכה

הם סוד הוי"ה ועם הכלה כמנין קנ"ה והנה ידיעת היחודים שהם ד' הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לחברם בד' אהי"ה ב' דיודין וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן הרי ד' אמות של הלכה (לקוטים):

*הריעו *לה' *כל *הארץ ר"ת הל"כה הפי' שאז"ל כל הקרבנות בטלים לעתיד לבוא חוץ מקרבן תודה וגם אמרו מיו' שנחרב ב"ה אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של הלכה ולכן נרמזת הלכה עם קרבן תודה כי אלו קיימים לעולם: צמח וגם טעם אח' עם ה' הוב' לעיל כי הלכה הם אותיו' הבלה ולכן אין מלאותם מתבטל לעולם ח"ו ולכן קיימים לעד: (מע"ח): הנה מזמור לתודה אנו אומרים אותו בחול שהוא הריעו לה' כל הארץ שר"ת הלכה כי אז בחול ראוי לקרות הלכה אך בשבת אנו אומרים *השתחוו *לה' *בהדרת *קודש שר"ת קבל"ה לרמוז כי בשבת ראוי לקרות קבלה (שם): כוונה טובה כדי שיהיה לאדם נחת רוח בהתעסקו בחכמה הזאת והוא שיצריך לכוין בשלשה שמות של אהי"ה קס"א קמ"ג קנ"א שהם כמנין תנ"א ועם ג' כוללים מ"נ שמות הרי כמנין נח"ת וו"ם דברי חכמים בנחת נשמעים כי ע"י כוונה הנז' בנחת נשמעין: עוד שם והנה דברי חכמים הם הלכה והם אותיות הלכה ויחברם נחתן שהם אותיות בנחת ויכוין לחבר תורה שבכתב חתן עם תורה שבע"פ דברי חכמים הלכה:

היה אומר מורי ז"ל שמדת העצבות מגונה מאד ובפרט להשיג חכמה והשגה אין לך דבר מונע ההשגה יותר מזה גם בענין השגת האדם אין דבר מועיל אליה כמו ענין הטהרה והטבילה שיהיה אדם טהור בכל עת (שם): מורי ז"ל לא רצה לעולם לקנות מ"ק הנק' בוסר חשבון ועיר ובשו' דרוש שלו לא היה מונה מ"ק כי המונה מ"ק כאלו לתתא במטט"רון וכוונתיכו בקבלה לעלות לאצילו' והוא היה מצחק על שהייתי איזה פעם מונה מ"ק והיה אומר כי מי שאין נפשו מתוקנת בא לדעתו מ"ק תמיד:

דברים השייכים בסעודה

דע כי כל מה שהאדם אוכל בתוך השבוע הרוב הולך אל החיצונים ואין בו רוחניות כי אם חלק ההכרחי למזון של הנפש שלא תפרד מן הגוף והמותר מזה הוא מוסיף כח ליצה"ר ומה שאדם אוכל בשבת הכל הוא רוחני אע"פי שיאכל יותר מן הצורך הכל הוא רוחני ונבלע באברים וג' ומי אחר שנקבר כריסו מתבקעת ואומרת טול מה שנתת

די וזהו כשעושים חול כמו שבת וי"ט ושנה זו הוא כי האדם כל מה שעושה מתקן אפי' באכילה שלא יחשוב אדם כי הקב"ה רוצה שיאכל האדם בעה"ז להנאת גופו ולמלאת כריסו אלא לתקן כי בזמן שהאדם הראשון עירב טוב ורע נתקלקל הכל ואפי' האבני' והצומח וזה העירוב הוא שהניצוצות הקדושה נתערבו הכל בעולם אפי' בדומם כמ"ש ארורה האדמה בעבורך לכן סדר הקב"ה בעולמו כי מן הדומם יצא צמח ומן הצמח יתקיים הבעל חי באכלו אותו ובע"ח כשאוכל אותו האדם ישאר רוחני והניצוצות שנאבדו בזמן אדה"ר חוזרים לו בהדרגות אלו ולכן באכילה היא מרויח ומוסיף כח לנשמתו וזה ישיג האדם ע"י הברכות שמברך ברכת הנהנין וע"י הברכה היא לוקחת הנפש חלקה רוחני והוא מזון הנפש: **ונראה** לטעם שאמרנו כי כל מה שהאדם אוכל בחול יותר ממה שהיה ראוי להתקיים נפשו כמ"ש צדיק אוכל לשובע נפשו וכל המותר נק' פרש חגיכם ומוסיף כח אל החצונים ואינו אוחז להשלמת נפשו כי אם המיעוט צריך להתקיים ומה שאדם אוכל בשבתות וי"ט הכל הוא רוחניות ונבלע באברים וזה היה הויכוח של הלל ושמאי שהלל כשהיה מוצא דבר נאה שומר אותו לשבת כדי שיעשה הכל רוחניות ושמאי היה לוקח ביום א' וביו' ב' אם היה מוצא דבר אחרת יותר נאה היה אוכל הראשונה לפי שהיה סובר כי כיון שהיה לוקח אותם ליום השבת חל עליו קדושת שבת ואעפ"י שהיה אוכל אותה בחול היה נבלע באברים:

צמח והרב זלה"ה כתב בסברת הלל באמרו דע כי הכתוב אומר והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו כי ביום הששי מכין לשבת ולכן צריך שתקדים יום ויום ה' להכין צרכי שבת ואינה במעשה ויותר טוב לאדם שכל צרכי שבת יקנה ביומו' ולא ביום ה' וכן לחם הפנים לא היו אופין אותו כי אם מע"ש לע"ש:

קודם שיאכל ישתה מעט מים ויברך עליהם בתחלה ולא בסוף והוא שיהיו פחות מרביעית כדי לצאת ידי חובתו בשאר המים שבתוך המזון (בס"א אם אין לו יין) ולפי שפעם א' שתיתי קודם אכילה יותר מרביעית הראו למורי זלה"ה במלאכי שהיתה

צמח ארז"ל תכף אחר נטילה ברכה ויש מחלוקת אם זה במים ראשונים או אחרונים ומכאן כו' במים אחרונים כי במים ראשונים אמר שישתה ויברך קודם שיאכל ולא אחר קדם נטילה:

ברכה לנטלה:

צמח כ"ל סר"ג ברכה לבטלה

מאותה כוונה שכנ"ל ובאילו אמר שהיה לבטלה עול כי ברכה לבטלה הוא שכיון שלא שתה מים לצמאו כי אם לפטור מים שבתוך הסעודה ושתה רביעית לבדכבר חל עליו חובת ברכה אחרונה וכיון שלא בירך ברכה אחרונה ומשמע שהראשונה הוי' לבטלה ככלע"ד:

כל המזלזל בנט"י נעקר מן העולם כי בידים יש י' אצבעות כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם כנגד י' אותיות במילוי הוי"ה ויש באצבעות כ"ח פרקים כנגד י' אותיות דמילוי הוי"ה שבהם נברא העולם בזה אני מסופק אם הוא ממורי ז"ל: מי שלא נטל ידיו מתגלגל במים וז"ס אזי עבר על נפשנו המים הזודונים ברוך ה' שלא *נתננו *טרף *לשיניהם ר"ת נט"ל גם אם תחבר תיבת שלא עם אותיות הר"ת יהיה שלא נטל ידיו. גם כיוון לומר ברוך ה' שעלינו לא עברו המים הזודונים וזהו שלא נתננו טרף לשיניהם ר"ת שנט"ל. גם מי שאינו זהיר בברכת הכהנים נידון בעונש זה:

צמח אם אינו מהרב ז"ל נ"ב טוב וכ"כ בר"מ פ' פנחס דף רנ"ה ועיין לעיל על דברי רז"ל שאמרו כי בעשרה מאמרות נברא העולם ופי' הרב זלה"ה י' הם סוד הי' ספירות דאבא שהוא הנק' יו"ד ולא ספירה אחרת ואתי שפיר עם הנז' כי בראשית הוא מאמ' ויתרגם בחכמתא. וגם לזה לא התחיל מהאלף הזה לכסותירן משום כח מעשיו הגיד לעמו כי בראשית היינו חכמה הנק' יו"ד דעשרה מאמרות והוא מילוי דהוי"ה דיודין אבא ומילוי המילוי כ"ח בסוד כח מעשיו הגיד לעמו:

נטילת ידים בקיצור

דע כי הלוא האכילה היא בעולם העשיה ואכילה בני' אד"ני שהוא העשיה ובשלוקחת שפע מן היצירה הוא אוכל כמנין א"ל הוי"ה שהוא ביצירה ועולם העשיה ע"י שם ע"ב אל היצירה לקבל משם ומ"ב הוא ב' ידים כי נ"פ י"ד כמנין מ"ב ומציאות ב' ידים הם חג"ת והם ה' אלהינו ה'. וכוונה זאת תכוין ברחיצת יד ימינך והוא יד הגדולה. וברחיצת יד שמאל תכוין בחילוף שהוא כוז"ו במוכס"ז כוז"ו והוא יד החזקה עד האמצעי היא הוי"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א והוא יד רמה הרי מ"ב אותיות וז"ס על נט"י כי נטילה פירושו הגבהה כמו וינטלם וינשאם ולכן צריך להגביה הידים קודם הניגוב ולפחות כנגד הפנים גם תכוין להכניס קשרי הזרועות לפנים מן הגוף

הגוף

הגוף בסוד וכל אחוריהם ביחד והם נקרא קודו"ש בלע"ז ואחר כך יברך :

כונת הנטילה עצמה

בעת רחיצתך צריך לכוין תחלה ברחצך יד ימין תחלה וצריך לערות ב"פ ע"י הימנית ואח"כ ב"פ ע"י השמאלית ואחר כך תשפשף ב' ידות ביחד והנה ברחצך יד ימין תחלה ב"פ נמצא שהיא יד כפולה והם כמנין כ"ח ותכוין שכ"ח זה הוא מילוי דמילוי בשם ע"ב שהוא חסד והוא כ"ח אותיות ואח"כ ברחצך יד שמאל ב"פ תכוין שהוא כ"ח של מילוי המילוי בשם ס"ג וכשתשפשף ב' ידים ביחד בכללות תכוין אל כ"ח של מ"ה וע"י ש"י כחות אלו יתבטלו הקליפות מן הידים שבהם נאחזים וכל זה ע"י המים שהוא סוד החסד שדוחה הקליפות ועוד שם כוונות הרבה ע"ש (מע"ח) : המוציא צריך האדם לשמור מאד שלא לאכול לחם העשוי מן הגוים ואפי' שקנה אותו מפלטר ישראל אפי' בספק לא יאכל אותו וצריך לחקור אם עשה אותו ישראל כאשר נוהגים בארץ ישראל ובמצרים ששם שרוב הפלטרים הם ישראל :

המצוה יש לה גוף דהיינו מעשה ויש לה נשמה דהיינו מחשבה הכוונה שאדם מכוין בה לעשותה כתקנה ואם יעשה אותה בלא הכוונה הצריכה תהיה כגוף בלא נשמה וז"ס כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון לעשות דהיינו כל המצוה בשלימותה עם הכוונה והקיום שלה למען תחיון שיהיה מדה כנגד מדה ולכן צריך האדם להזהר לכוין בכל הברכות וכן הלחם שאדם אוכל יש לו גוף וחיות ע"י ברכת המוציא לחם מן כי ע"י שמזכיר הברכה בא"י בכוונה יש כח באותו לחם לזון את הגוף והנפש ע"י הברכה (מע"ח) :

מורי ז"ל הזהירני מאד לשים תמיד מלח על השולחן ואומר שהוא לצורך תיקון הנפש וכן ראוי כל האדם לעשות (כוונות) :

ותבצע ותטבול הלחם במלח ואותיות שוות' והענין צריך שתכוין כי לחם הם ג' אותיות הויו"ת של ג' גבורות והם בני' לחם והם ג' חסדים ומלח הם ג' הויו"ת של ג' גבורות ולכן הם מלוחות שהם דינין אבל מתמתקות ע"י ג' החסדים ולכן תטבל הלחם במלח למתק

הגבורות

הגבורות ע"י החסדים : **כשהאדם** שותה מים מביתו טוב
לשפוך מעט מים מן הכלי קודם שישתה כדי שלא יזיקו לו המגולגלים
באותם המים : **אין** ראוי לאדם להניח **צמח** כן בגמ' חולין פ"ח דף ק"ו:
פיו על הכנור רק ישתה בידו כי לפעמים יש
איזה מגולגל באותם המים וע"י איזה חטא מתעבר איזה רשע בו
וזהו אותו מעשה דההוא רוחא · וכמה פעמים מורי ז"ל היה ממתין
מלשתות במעין עד שהיה מגרש אותו הרוח ואח"כ היה חוזרו למקומו
ולכן ראוי ליזהר מאד אך כשיהיה בידו לכוין בברכתו והלואי שיוכל
להכלל ואחר שיבואו המים בבית אין חשש כלל ועכ"ז טוב לשפוך מעט
מים קודם שישתה ורחמנא ליצלן מכל פגעים רעים (דרושים) :
ברכת שהכל נהיה בדברו · שהכל הוא היסוד ומתגלה
השפעתו עם המלכות וזהו בדברו ויש בזה ט' תיבו' כנגד ט' יודי"ן
שיש בד' הוי"ת דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והנה ט' יודי"ן בגי' מים ויכוין
בשתותו המים אל ט' יודי"ן אלו שהם מים (כוונות) :
ברכת · בורא נפשות רבות · מה שאנו מזכירין בריאת הנשמות
וחסרונם שהוא כללות כל הנבראים הטעם הוא כי המים הם
המגדילים כל הצמחים והזרעים וכל חסרוני האדם ולכן כיון שהמים
הם סבת הכל אנו כוללים הכל בהם וכבר ידעת כי גם כפי הסוד הכל
נמשך מן המים שהם החסדים שמהם הנשמות היוצאים וכל הבריות ·
וצריך שתאמר על כל מה שבראת להחיות ולא על כל מה שברא שלא
לנכח · בורא נפשות רבות אנו אומרים כן על המים כי הם הבוראים
הנפשות בסוד אברהם אבינו ע"ה שהוא סוד מי החסד ונאמר בו ואת
הנפש אשר עשו בחרן · והבן זה : **בורא** פרי העץ · פרי ביסוד
העץ הוא במלכות (כוונות): **פעם** א' שתיתי יין עם מומר
א' שעשה תשובה והראו למורי ז"ל במצחי ששתיתי יין נסך וספרתי לו
וא"ל שעכ"ז אני צריך תיקון ואז נתן לי תיקון שאיני זוכר עתה
(מע"ח): **מורי** ז"ל ביום שהיה אוכל גבינה לא היה אוכל
בשר כל אותו היום עד הלילה : **ברכת** הטוב והמטיב
כשמביאים יין בתוך הסעודה תכוין כי הטוב לדידיה שהם החסדים
עצמם היורדים ביסוד דז"א וגם הם מטיבים לאחרים שהוא
שממתיקים

שממתיקים את הגבורות שהם סוד יין נמצא האכילה יכוין כי הלחם הוא מלכות היין מגבורה: **ואני** חיים מצאתי בין השיטי מים חסד· בשר נה"י הנק' פרי העץ שהוא ת"ת ונלע"ד חיים כי כל זה בשבעה התחתונות בז"א אשר משם אוכלת המלכות: **צמח**

וצ"ע מצאן לדף שלמעלה שאחר כי פרי העץ הוינו מלכות:

ברכת שהחיינו ניכו"ד בסוד חי· וקיימנו בנל"ח והו"ד העומדים והמקיימים את הגוף· והגיענו לזמן הזה היא מלכות שהוא סוד הזמני' כנודע (דרושים): **צריך** האדם לכוין מאד בברכת הנהנים כדי לתקן הנוגע בדומם. או בצומח או בבעל חי כי לפעמים בכל אלו המדרגות יש מגולגלים וכשאדם אוכל איזה דבר ובו איזה מגולגל והוא רשע גמור כבר אם האוכלו אינו יודע בוהר או בז"ה יכול להזיקו ולהפכו לרשע כמוהו אם לא שיכוין מאד בברכת אותו המין ולכן לפעמים כמצא אדם שכל מעשיו טובים ובפתאום נהפך למינות או בלבול שכל כמו שאירע ליוחנן כ"ג ששימש בכהונה גדולה פ' שנה ולבסוף נעשה צדוקי כי אדם שאינו צדיק גמור אם יאכל מאיזה דבר אשר בתוכו מגולגל איזה רשע גמור הנה לא דיי לו שאינו מתקנו אלא שהרשע גמור מהפכו לרשע כמוהו כנ"ל ולהנצל מזה צריך לכוין בברכת אותו המין אם אינו יודע בזאת החכמה כנז"ל:

ראוי לאדם לכוין מאד בעת אכילתו ולא לאכול כבהמות· ומי שהוא ע"ה לא דיי שאינו יכול לתקן מה שהוא בדומם או בצומח אלא אפי' מה שהוא בבע"ח ונתגלגל באדם שאינו רק מדרגה א' עכ"ז אינו יכול לתקנו וז"ס מ"ש רז"ל ע"ה אסור לאכול בשר והטעם הוא כי כיון שאינו מתקן אותם המגולגלים באותו בע"ח אסור לאכול ממנו מת' וטעם אחר בארוך שם: **כתב** ר' יצחק דמן עכו שלא יאכל אדם אלא בג' אצבעות ידימינו וילמוד מן הסרטן שבנהר שאינו אוכל אלא בג' אצבעות וכשיאכל וינהג בדרך זה לא יבא לידי גרגרן: **צריך** לפרוש עצמו מבשר ויין כל ימי השבוע כדי שלא לבוא לידי חטא אפי' בשוגג: **צריך** האדם לזכור באכילתו חרבן הבית כי בזמן שבה"מ קיים היה אכילת השכינה דרך אחר מעולה מאד והיה או ג"כ יורד השפע אל העולמות מתוקן משא"כ עתה ובו רמוז בזוהר

פ' תרומה להיות בר כש עליב ודאיב :

צמח מהזוה' משמע שזה צריך לכוין באמרו על הארץ הטובה והרב ז"ל אומר בתוך אכילתו :

ראיתי למורי ז"ל שהיה מצוה שיביאו לו עשבים מדבריות ש.א כורעו ע"י אדם לאכול אותם ולפעמים שיביאו לו דרדרי' שבני אדם אוכלים אותם כדי לקיים מצוה לאכול ממ"ש הש"י אל אדה"ר כשקלל האדמה בעבורו שנאמ' וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את עשב השדה : בענין הברכה של עשבי דדברא שכתבו הפוסקים שכיון שלא כורעו בידי אדם שיברך עליהם שהכל ראיתי למורי ז"ל שלא היה חושש בזה אלא היה מברך ברכה הראויה לאותו מין לעץ או לאדמה אעפ"י שהיו מדבריות כי לא יש הפרש ביניהם : גיד הנשה נוהג בין בימין בין בשמאל כמ"ש רז"ל והסוד הוא כי מן הראוי היה שלא לאסור כי אם מירך א' כי הלוא הפ' אומר ויגע בכף ירכו אחד אבל הסוד שנאסרו שניהם מובן עם מ"ש בזוהר בפ' בראשית בדף כ"ו ע"ב אמר שהפנים היה בהו"ד והוא ירך שמאל כנודע וגם בדף כ"א ע"ב אמר שהפנים היה בנצ"ח ירכא ימינא והנה ב' מאמרים אלו אמת' והוא כי זו"ן בהיותם אחור באחור כנזכר כי ההוד שלה כנגד הנצח שלו דהיינו שמאל דיליה דבוק בימין שלה ואעפ"י שעיקר הפנים הוא בנצח שלו וזהו הטעם שנאסרו שניהם ימין ושמאל כנודע (מע"ה וליקוטים) : מורי ז"ל לא היה מקפיד מלאכול פאלדא"ש ממולאות בשר ואני שאלתי לאמו איך היה אוכל פאש"טילים ואמרו לי שמורי ז"ל צוה לאשתו שתבשל הבשר והבצלים בשמן או בשמן שומשמין קודם שתשים אותם בתוך העיסה גם היה אוכל הכרכשאות ממולאות בשר ובצלים : ראיתי למורי ז"ל שאכל תרנגולת שלימה ולא חשש לסברת הרמ"בם ז"ל : (גם' ליקוטים) מורי ז"ל לא היה מקפיד בשיור פאה מן התבשיל כשהיה אוכל שהיה אומר שכיון שנשאר בקדרה לאכול אשתו ובני ביתו סגי שטעם שיור פאה משום שישאר לתת לשמש בסעוד' ואין שייך זה אלינו וגם הוי טעמא במה שמשייר בקדרה שסגי בכ"ל : גם היה אומר בענין הדברים המשבחים כגון זיתים וכיוצא בהם כי אין זה אלא בע"ה אבל הא כלים בכוונה (א"ס מ"כ שהכוונה לאכול היא לכוין בשמות אל אלהים מצ"פץ שעולים כמנין זו"ת בסוד כחש מעשה זית כנודע :

גדולה כנודע מוסיפים בו זכירה אחר שהוא מעלה אותם ומתקן אותם : **שמעתי** אוסרים לאכול הפוקר הנעשה מן הקנים המתוקים לפי שבעשייתו נותנים בו חלב ואני ראיתי למורי ז"ל שאכל אותו ואפי' עם בשר : **צריך** לשמור מאד מלאכול שום לב בהמה חיה ועוף מפני שרוח הבהמות שורה בהם ואם האדם יאכל אותם מתדבק בו אותו הרוח מהבהמות וגורם לו טפשות ושכחה וגם כי לפעמים אם יתגלגל איזה רוח באותה שבהמה חיה או עוף ידבק בו כי נודע כי משכן הרוח הוא בלב : **גם** צריך ליזהר שלא לאכול תורמוסים המתוקים מן הגוים ולא אפונים הנק' קודמא"ש כי אף על פי שאינם עולים על שולחן מלכים השרים אוכלים אותם :

צמח ואעפ"י שכש דברים הבאים בתוך הסעודה עכ"ז צריך לכוין בלא ברכה :

מ"רי ז"ל היה אומר שאסור לשתות הקום היוצא מן החלב מפני שהוא דם מעיקרו ואחר שמבררים החלב נשאר הקום וחוזר לעיקרו כמו שפסק הרב ר' אליעזר אמיך ז"ל (מע"ח) ; **גם** הקאהו"י לא היה שותה אותו מן הגוים והיה אומר כי השותה אותו מהם עובר משום בשולי גויים : **מהרח"ו** ז"ל בס' רפואות שלו שמעתי מאיש אחד שאין לאכול אותם העופות הנק' י"א קארי"ש כי האוכל אותם ימות אותה השנה או מבכין וגם השוחט אותם ימות : **המאכיל** נבלות לישראל מתגלגל בעלה האילן והרוח בא עליו ומגלגלו והוא צער גדול וסוף ענשו הוא כשהעלה נופל לארץ כי אז נחשב לו מיתה ממש וו"ס והעלה נבל כי מי שמאכיל נבלות לישראל מתגלגל בעלה הנז' וו"ס כי תהיו כאילה נובלת עליה ולפעמי' חוזר עד ק' פעמים :

צמח וכ"ל שכוונת הרב זלה"ה באמרו שאעפ"י שאינם עולים על שלחן מלכים השרים אוכלי' אותם הוא מובן עם מ"ש הוא ז"ל בס' הדרושים דף רל"ע על פ' הלא שרי יחדו מלכים ואמר יחדיו כי מה שהיו תחלה מלכים הם עתה סוד שרים ואתי ספיר שרי יחדו מלכים כל שהם יחד בלין :

ברכת הנהנין והמצות

בכולם תכוין ברוך אתה · הוא אותו שביל דקיק המתחבר חו"ב וע"י אתה מוריד שפע לז"א כדי שיוכלו לעלות והענין כי ב'

מיני

מיני שפע כן הא' הוא תחלה לקבל שפע עד שיהיו ראויים ומוכנים לעלות ואחר שעלו אז מקבלים שפע האמיתי הראוי להם ולכן בתחלה אנו מורידים שפע ע"י ברוך הנז' אל אתה שהוא החסד ואח"כ לה' שהוא הת"ת ואח"כ לאלדינו שהוא הגבורה ואז יכולים לעלות אל הבינה ואז נק' הבינה מלך בלא איילות וגם היא נק' העולם ואח"כ לוקחים השפע הראוי להם וזהו אק"בו אשר בבי"נה קדשנו בתפא"רת במצותיו נ"ה וצונו ביסוד ותשלום הברכה במלכות וכן ענין זה בכל התפלות והעבודות להשפיע ב' מיני שפע הנז' לעיל ושמור כלל זה בידך: **הטעם** שאנו אומרים אשר קדשנו שלא לנכח הוא כי הנה היסוד דאבא נק' קדש כנודע והוא בתוך יסוד דאמא והנה שאר הספי' שאנו מכוונים בברכה כנז"ל יכולים אנו לדבר בהם לנוכח משא"כ ביסוד דאבא הנק' קדש והוא רמוז בתי' אשר קדשנו והוא טמיר וגניז ולכן אנו אומרים זה שלא לנוכח: **צריך** ליזהר שלא לעקור ירק בידו לפי שהוא גמר מלאכה וחייב במעשר:

מים אחרונים

צריך אדם ליזהר מאד במים אחרונים בכוונה גדולה כנז' במקומו וג"כ לכוין בברכת המזון ובפרט בהיותו יחידי בלתי ג' כי אז צריך לאומרו בעיניו סגורים כאשר אפרש למטה והנה צריך ליזהר במים אחרונים אמנם כל כוונות אלו הם מפני כי סטרא אחרא קאים על פתורא וע"י ברכת המזון מסתלק משם וכשיש ברכת זימון אז אין כל כך חשש וכל זה תכוין בהיות אצבעות כפופות למטה כי במים אחרונים צריך להשפיל ידיו למטה ואז תכוין בכוונות אלו · זוהר תרומה דף קנ"ד · והנה כוונה של מים אחרונים הוא כיר"ת א"ת והוא סוד שני מ"א אותיות שיש באה"יה דיודי"ן ודאלפי"ן כפשוטן ובמילואם ובמילוי מילואם ותכוין בשני מ"א אלו לדחות כח סטרא אחרא שלא יקחו יותר מן הראוי גם בציור ידיך תכוין הכוונה עליה כי תחבר ד' אצבעות ידיך הימיני לצד א' והם ד' יודי"ן העולים מ' והגודל לבדו מ"א ותכוין למ"א אותיות דאהי"ה דיוד"ין כנז"ל וכן תכוין בציור יד שמאל במ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן ובזה תבין מ"ש רז"ל מים אחרונים

חובה כי חובה בגי' אהי"ה ופי' שבשם אהי"ה בו הכוונה במים אחרונים ועוד שם באורך (כוונות):

תכף אחר נטילה ברכה

צריך האדם ליזהר מאד מלהפסיק בין נטילת מים אחרונים לברכת המזון שפ"א הייתי לפני מורי ז"ל ובא חכם א' וסיפר לו כי זה כמה ימים היה לו כאב א' בכתפו והשיב לו מורי ז"ל כי כאב זו אירע לו על מה שעבר על דברי רז"ל כי מ"ש תכף אחר נטילה ברכה כוונתם הוא על מים אחרונים וברכת המזון והוא עבר וקרא פרק א' של משנה בין מים אחרונים לברכת המזון ולכן על מה שעבר על תכף כואב לו הכתף: צריך לומ' ב"מ בכובע בראשו כדמשמע ממעשה דמשק שדבר על מוהר"רי נאגרה (בפ' פנחס) (כוונות):

ברכת המזון

צריך לומר ברכת המזון בשמחה גדולה והוא כי מציאות האכילה היא בנוק' ולה אנו נותנים מזון ואכילה וממה שאנו ממשיכי' לה היא נותנת אלינו ולכן צ"ל ברכת מזון בשמחה גדולה כי או נקראי' אנחנו נדיבים ולא צר"י עין ואז גם היא ממשכת אלינו ע"ד הזה אך באמצע האכילה צריך לזכור מעט עצבון ודאגה בלב על החרבן כי אז היתה אכילת השכינה באופן אחר באמרך ברכת המזון אם יש ג' תברך ברכת זימון על הכוס ויאמר למנצח אלקים יחננו עד סופו ואחר כך פ' אברכ' ה' בכל עת תמיד תהלתו בפי כי סטרא אחרא קיימא על פתורא וכן בכל עת וצ"ל הב לן ונבריך וזהו אברכה את ה' ואח"כ יאמר פ' סוף דבר הכל נשמע · תהלת ה' ידבר פי ויטול הכוס בב' ידיו ויניחהו בימין באופן שיהיה הכוס עומד על ה' אצבעות על גביהם ממש ויתן עיניו בכוס בכל הברכה ואם אין לו יין יברך זימון בלתי יין וישים ב' ידיו זו על גב זו ימינא על שמאלא כנגד החזה ויסגיר עיניו עד שיגמור כל הברכה וכן יעשה ג"כ כשאין עמו ג' אנשים והנה אחר שאמר ואנחנו

נברך

בברך י"ה יטול הכוס בימינו ואח"כ יאמר פ' וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה' אלו התיבות בלבד ואח"כ ברכת זימון וא"ל מורי ז"ל כי מלשון הינוקא של פ' בלק משמע שיאחז הכוס בב' ידיו ומשמתחיל ברכה שניה ואז אתייסב כסא על תקוניה דימינא אך הוא הוא ז"ל לא כתב כן אלא כמ"ש לעילא: צריך להגביה הכוס מן הקרקע טפח וכשיאמר הברכה יתן הכוס כנגד החזה כי כוס הברכה היא הנוקבא היוצאת מן החזה דזעיר אנפין ולמטה והו' א הוא שם מ"ה דאלפי"ן והאחוריים הוא ק"ל כי מן האחוריים יוצאת רחל ולכן צריך ליתן עיניו בכוס כי ק"ל כמנין עין · כוס של ברכה היא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין וצריך להאיר בה ולכן צריך ליתן עיניו בו להיות לו לעינים כי זה נאמר על רחל: וברכת את · במילה את תשליך המים בכוס היין כי א"ת הוא המלכות שהוא הכוס כנודע וטוב הו' שתסתכל ותביט במים בעת נתינתם בכוס ותכוין בהם כי הם ט' יודי"ן שיש בד' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והם בגימטריא מים (מע"ח):

בסוף הברכה קודם שיאמר ברכת בורא פרי הגפן יאמר עושה שלום במרומיו לשם ע"ב (לקוטים):

צמח מ"ש הרב ז"ל בכוונות ברכ' המזון שיכוין להשפיע שפע משכת לכל השנוע זה כתוב בזוהר דף ס"ג:

מורי ז"ל כתב שלא לנלך אחר חצות שהוא עת מנחה גדולה ואפי' בע"ש היה נזהר מאד:

גם היה נזהר דבר נוזא להשלים שכר שכיר קודם תפלת מנחה ולפעמים היה מתעכב עד אחר שקיעה החמה כאשר לא היה לו לפרוע הש"ש והיה משלח לכאן ולכאן לבקש מעות עד שישלם ש"ש ואח"כ היה מתפלל מנחה והיה אומר איך אתפלל לה' ית' ובא לידי מצוה כזאת ולא קיימתיה ואיך אשא פני להתפלל:

מורי ז"ל במנחה היה מניח תפילין של ר"ת ואח"כ עשה תפילין דרש"י אצבעיים על אצבעיים כסברת שמושא רבא והיה מניחם במנחה והיה אומר כי אלו התפילין הם עולים במקום ב' סברות ביחד כר"ת וכרש"י כי מוחין דאו"א שניהם מתערבי' ביחד ונעשים תפילין א' ולכן הם אצבעיי' על אצבעיים כנגד או"א (כוונות): צמח וא"ת למה לא עשה תפילין · דר"ת אצבעיים על אצבעיים והויכו במקום שני הסברות כנו' לגבי תפילין דרש"י ז"ל · ותשובה היא כי תפילין דרש"י והם מחוחי' דאמא ודר"ת הם מחוחים דאבא ומעלין בקדש · וגם כי אמא יותר נגלית מאבא ולכן עשה כרש"י זלה"ה:

הרח"ו ז"ל במנחה היה מניח תפילין דר"ת והיה שומע מאיזה אדם הברכה של תפילין דרש"י והוא זלה"ה או היה מניח תפילין דר"ת (כוונות): **אעפ"י** שעיקר הצדקה היא בשחרית עכ"ז מורי ז"ל היה נותן במנחה ג' פרוטות. ג"כ היה נזהר מאד שלא להתפלל מנחה אלא עם שקיעת החמה (שם) וגם היה נזהר מאד אפי' אם היה אחר שקיעת החמה ואפי' היה ע"ש עכ"ז לא היה מניח לאמרה בקול רם אלא היה אומרה בלחש ואח"כ בקול רם: **גם** היה נזהר מאד שלא לאומרה אלא בטלית ותפילין:

דע כי כל זמן שיש הזווג הנזכר ממנו תועלת אל רחל צריך לרמוז אותה אז כי ז"ס הנז' בסבא דמשפטים עולימתא שפירתא דלית לה עיינין ועיני לאה רכות אבל ברחל לא נזכר לא יפת מראה ולכן בק"ש של שחרית כבר רמזנו אותה בפ' ראשון כנזכר שם שצריך לסגור עיניו בידו הימנית בסוד עולימתא והנה עתה בתפלת המנחה כל העמידה בעיניו סגורים מאותו הסוד עצמו בעולימתא (כוונות):

הטעם שאין ק"ש במנחה הוא כי בתפלת שחרית הזווג הוא פנים בפנים ויש ק"ש ויש נפילת אפים אך סוד ק"ש הוא ליחד או"א ייחוד מעולה כדי שיתאחדו ת"ת ומלכות פנים בפנים אמנם המנחה אז הוא זווג אחור באחור. אמנם כבר ידעת כי היום והלילה כ"ד שעות ונחלקים לד' ומנים כי היום נחלק לב' חצאים וכן הלילה ואמנם אין ממשלתם שוה כי כבר ידעת כי אחר חצי היום אז מתעורר כח המוחים שנתנו אל הת"ת ומלכות מיחוד ק"ש דאו"א וכבר הולידו והוציאו נשמות מן תוספת המוחים ההם וכבר נפסק. אך להיות שהיה ייחוד נעלם ומעולה עד שהועיל על זווג פנים בפנים א"כ כחו גדול והוא מספיק אל זווג המנחה לפיכך אינו רק אחור באחור ולכן אין צריך לק"ש אחרת ואמנם סוד אחור באחור זה של המנחה הוא מעולה עד מאד ואינו כשאר הזווגים של אחור באחור ולכן צריך הוא אל נפילת אפים והטעם כי המלכות עולה עמו עד כל שיעורו ממש רק שהוא אחור באחור אך בערבית הוא אחור באחור ושיעור קומתה אינו רק בתנה"י שלו לבד ולכן אין צריך לנפילת אפים בשבת כי אחר שאינו עולה עד למעלה במוחים שלו עד או"א א"כ אין תועלת בעליית מ"ן של הנשמות אך

במנחה

במנחה שעולה כמוהו עד או"א רק שהוא אחור באחור היא צריכה אל מ"ן ממעשות הצדיקים ולכן גדולה כחה של תפלת מנחה שאין זמן בעולם שתהיה היא אחור באחור ושניהם שוים רק במנחה וו"ס שלא נענה אליהו ז"ל אלא בתפלת המנחה והבן סוד זה : ונחזור אל הענין כי הנה אעפ"י שמשתנה בזמן מחצי היום ואילך עכ"ז עדיין הוא ממשלת היום ומספיק ק"ש דשחרית אל המנחה (כוונות) :

צ"ל ג"כ אחר תפלת המנחה עלינו לשבח ועל כן נקוה לך ויחלוץ התפילין אח"כ כנז' בתפלת שחרית ויכוין כנז' שם אחר על כן נקוה בשחרית : מורי ז"ל לא היה נוהג לומ' מזמו' קודם ערבית כמו שאנו נוהגי' רק היה אומר אותם הפסוקים ה' צבאות עמנו וגו' :

בערבית כבר נודע כי ערבית הוא זמן הדין גמור ולכן אינו זמן ליתן צדקה : הנה עתה אנו צריכים לרמוז רחל בערבית כמ"ש בתפלת מנחה כי כל זווג הנוגע אל רחל שצריך לרמוז אותה או בסוד עלימתא שפירתא דלית לה עיינין כנז' באורך שם ולכן בערבית משיתחיל לומ' המעריב ערבים עד סיום התפלה צ"ל הכל בעינים סגורים באותו הסוד עצמו : צ"ל עלינו לשבח ויכוין בו' כמו כנז' בתפלת שחרית : טעם למה לא יש נפילת אפים בערבית כתוב באורך בס' הכוונות :

ק"ש שעל המטה

רבש"ע הריני מוחל וסולח וכו' (כנדפס בסידורי' ומסיים אך לא ע"י יסורים קשים) : השכיבנו לא נזכר בספרי הרח"ו ולה"ה בק"ש שעל המטה כי אם בק"ש של ערבית : אח"כ יאמר בא"י המפיל חבלי שינה על עיני וכו' עד בא"י המאיר לעולם כולו בכבודו : אח"כ יאמר שמע ישראל עד אני ה' אלהיכם אמת או אל מלך נאמן · ואח"כ יאמר יעלזו חסידים בכבוד עד חרב פיפיות בידם · ואח"כ יאמר פסוק הנה מטתו שלשלמה ג"פ · והם בכל פ' כ' תיבות הם ששים גי' כמנין הכ"ה · ואח"ב יאמר ג"פ יברכך ה' · יאר · ישא

צמח שמעתי מהחברים · ה"ר אברהם פנצויירו היה אומר אותו בלי ברכ' בסוף וטוב הוא לאמרו כן :

ה'

ב' ובהם ששים אותיות וא"כ יאמר יושב בסתר עליון עד כי אתה ה'
מחסי ויש בהם ש' תיבות: **דע** כי הלא לא יש בכל עבירות
שבתורה מי שיוליד מזיקין כמו המוציא ש"ז לבטלה והענין כי מי שעושה
שאר העבירות הנה מתלבשים בהם המזיקין ונעשים קטיגורים אך
המוציא ש"ז לבטלה עונשו גדול וביאורו הוא סוד נפלא ונעלם והנה
כמו שיוצא מן האדם מזיקין בלא אשה כן האשה בורא' מזיקין בלא
איש כי ז"ש לא תאונה אליך רעה שהיא לילי"ת ונגע שהוא סמא"ל לא
יקרב באהליך שהיא אשתך ועוד שם באורך ומ"ש יפול מצדך אלף הם
אותם גופות החיצונים שנתלבשו בטפות קרי ואז אליך לא יגש ואין
הכוונה אליך ממש כי זה פשיטא שאחר שיפול מצדך אלף שאליך לא
יגש אך הכוונה לומר כי לאותם הנשמות שהם נמשכי' ממך וזהו אליך
לא יגש אליהם להתלבש בם כי אחר שיפלו וימותו עוד לא יוכל ליגש
לאותם טפות הנשמות לחזור לקחתם וזהו יעלזו חסידים בכבוד פי'
כי החסידים הם טפות הנמשכים ע"י שאינו משהה עצמו על הבטן
כי זה אינו נקרא רשע כמו המוציא ש"ז לבטלה כי מאותם טפות
מתלבשים בסוד קליפת אשת זנונים רע גמור שאין בהם טוב כלל כיון
שכוונתו כולה לרעה אבל מי שאינו משהה עצמו על הבטן הוא כלול
טוב ורע ואלו העושים כן ובאים עתה לחזור ולשוב בתשובה וליקח
אותם נקראים חסידים וזהו ירננו על משכבותם ובתשמיש שאינם
משהים על הבטן וזהו על משכבותם ולא אמר במשכבותם:

בש"א גם צריך האדם להיות משהה על הבטן שאין נלוזין מאותם
הטפין נעשים מזיקין שהם כלולים טוב ורע (ליקוטים) :

ארז"ל אל יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה הנה לעולם
מחשבה היא בחכמה הנק' י"ש כי החכמה י"ש מאי"ן שהוא
כתר וכנגד בחינה זו שבקדושה יש בס"א קר"י כמנין י"ש אלא שבש'
שהוא אות אמת נעשה ק"ר שהם אותיות שק"ר והיו"ד נהפכת בהם
למטה שהיא טפת הקר"י ולכן כל הצדיק השומר אות ברית קדש על
זה יש לו שם צדיק ויש לו י"ש עולמות כנג' מה שנזהר מהמחשבה רעה
בענין ויהי יצר רע כנגד קר"י וענין יש עולמות מתחלקים לג' חלקי'
ק"ג לכל אחד והם בחג"ת והנה ת"ת מטה כלפי חסד ונעשה שם ינב'

חלקים

אלקים ק"נ ק"נ אור: וק"נ כשאדים בגבורה כמנין ע"נל ועל אותם שמוציאים ש"ז לבטלה נאמר פני ה' בעושי רע פנים של זעם בעושי רע כמנין ער ר"ע · להכרית מארץ שהוא המלכות · זכרם בחי' הזכר בחי' דדיכרא שנתן בנוק' העליונה וזהו מדה כנגד מדה כמו שהם גרמו להוציא טפה העליונה טפה דדכורא לחוץ ולא לתוך הנוק' כן הבחי' שלהם שניתן מן הזכר אל הנוק' העליונה יכרת ויתעקר משם וזהו עיקר המזל של האדם למעלה מה שיש לו שם במלכות וכדי שיכרת הוא למטה צריך לעקור המזל שלו משם תחלה כענין יפקוד ה' על צבא המרום וזהו להכרית מארץ זכרם ר"ת מזל כי כדי שיכרת הוא מכאן מזאת הארץ למטה צריך תחלה להכרית המזל שלו מהארץ העליונה: **אחר** שיאמר יושב בסתר עליון (מע"ח) עד כי אתה ה' מחסי יאמר בפרטות אנא ה' או"א הבוא לפניך תפי' עד סופו וצריך לו' הוידוי מעומד והשאר יכול לאומרו מיושב ואם יאמר כל הסדר מעומד בודאי שיותר טוב הוא ואחר שיאמר הוידוי בפרטות יאמר זה: יר"מ יאו"א שאם חטאתי לפניך ופגמתי באותיות של שמך הגדול הוי"ה ובאות א' מאדנ"י ונתחייבתי סקילה וכיוצא בה הרי אני כאלו נסקלתי בב"ד הגדול שבירוש' תונ"כ ואתה ברחמיך הרבים תשוב ותיחד ב' אותיות ראשונות של ג' שמותיך היקרים הו"יה אה"יה אד"ני ושם קדשך במלוי יודי"ן יאיר בעולם האצי' ואל יהי מונע ואם חטאתי לפני' ופגמתי באות ה' ראשונה של שמך הגדול ובאות ד' דאדנ"י ונתחייבתי שריפה וכיוצא בה הרי אני כאלו נשרפתי בב"ד הגדול שבירושלים תונ"כ ואתה ברחמיך הרבים תשוב ותיחד ב' אותיות שניות של שלשה שמותי' היקרים יה"וה אה"יה אדנ"י ושם קדשך במלוי ב' יודי"ן ואל"ף יאיר בעולם הבריאה ולא יהי מונע · ואם חטאתי לפניך ופגמתי באות ו' של שמך הגדול דהו"יה ובאות נ' דאדנ"י ונתחייבתי הרג וכיוצא בה הרי אני כאלו נהרגתי בב"ד הגדול שבירושלים תונ"כ ואתה ברחמים הרבים תשוב ותייחד ג' אותיות שלישיות של ג' שמותיך היקרים יה"וה אה"יה אדנ"י ושם קדשך במלוי אלפי"ן יאיר בעולם היצירה ולא יהי מונע ואם חטאתי לפניך ופגמתי באות ה' אחרונה של שמך הגדול דהו"יה וביו"ד דאדנ"י ונתחייבתי

נגיד ומצוה

חנק וכיוצא בה הרי אני כאלו נחנקתי בב"ד הגדול שבירושלים תוב"ב ואתה ברחמיך הרבים תשוב ותיחד ב' אותיות רביעיות של ב' שמותיך היקרים יה"וה אהי"ה אדנ"י ושם קדשך במילוי ההי"ן יאיר ברצונך בעולם העשיה ואל יהי מונע · והרי אני קבלתי ד' מיתות ב"ד לתקן ד' עולמות שפגמתי בהם :

תיקון למי שבטל מצות עשה

אם בטל מ"ע של ייחוד ק"ש שהיא בחי' יוד צריך עתה לכוין כאן בייחוד הוי"ה כזה ה' תתאה ותחברה עם ו' ואח"כ תחברם עם י"ה וחבור זה הוא ההוי"ה במנין א"ל ותכוין כזה א"ל ייא"י שהוא א"ל דשם ס"ג ואם לא הניח תפילין יכוין ביחוד ה' ראשונה שהיא בחי' תפילין ותחבר י"ה שהם או"א ואח"כ עולה ה' תתאה ומתחברת עם ו' וייחוד זה הוא יההו"הו כמנין ל"ו מילוי דס"ג שבאמא רמוזה בחי' התפילין ואם לא לבש ציצית יכוין בו שהיא בחי' ציצית ויכוין לחבר ה' או"א עם ו' שהוא ז"א ונעשית לו אור מקיף ואח"כ תחבר ה' תתאה עם ו' וייחוד זה הוא י"הו"ו ה' והוא כמנין ל"ב ציציות ל"ב נתיבות חכמה · ואם לא התפלל צריך לכוין ביסוד ה' אחרונ' שהיא בחי' התפלה ותכוין שעולה ו' אל ה' עילאה וע"י זה עולים זה יחד ו' עם ה' עילאה אל יו"ד ומתחברים יחד ואח"כ נקשרת ה' תתאה עם ג' אותיות ויחוד זה הוא ו"ה וה"י והי"ה והוא כמנין ח"ן עד כאן : **ואח"כ** יאמר אנא בכח עד סופו · יזהר שלא תזכור ז' שמות אלו כי אם בסדר אנא בכח ותכוין בכ"ת שבו הז' שמות ובסוף תאמר בשכמ"לו ואח"כ אם הוא ליל מ"ש תאמר אח"כ שם הראשון שהוא אנא בכח עד תתיר צרורה ויכוין בשם זה שמעלה נפשו ע"י שם מ"ב הנז' ויכוין כי בשתי אותיות אנא בכח מכסה פניו ובשתי אותיו' גדולת ימינך מכסה רגליו ובשתי אותיות תתיר צרורה יעופף נפשו למעלה ויחזור לומר אנא בכח עד תתיר צרורה ויכוין שמעלה רוחו ע"י שם מ"ב שהוא אהי"ה אשר אהי"ה אהי"ה יה"ו ויכוין בשתים יכסה פניו ובשתי' יכסה רגליו ובשתים יעופף רוחו למעלה ויחזור לאומרו ויכוין שמעלה נשמתו ע"י שם מ"ב יו"ד וא"ו דלי"ת ה"א אל"ף וא"ו ה"א אל"ף יו"ד ה"א

וא"ו

ואח"ו ה"א יהו"ה ויכוין בשתים יכסה פניו ובשתים יעופף נשמתו למעלה והנה צריך ליזהר שלא להזכיר שם מ"ב זה ולא שם מ"ב האמור למעלה המעלה רוחות כי אם בכוונה בלבד ובסדר זה יכוין בכל לילה בשם דאנא בכח של כל לילה ולילה (כוונות) : **אח"כ** יאמר מזמור בבוא אליו נתן הנביא כי הוא מועיל מאד לזכירה להשגת חכמה ואמת ולהשלמת נפשו אם כיון בו כמ"ש בתיקון של אחר חצות וכן א"ל מורי ז"ל : **ואח"כ** פסוקים אלו אם תשכב לא תפחד ושכבת׃ בטוב אלין ואקיץ ברחמים׃ לק"י׃ אתה סתר לי מצר (ר"ת סמא"ל) תצרני רני פלט תסובבני סלה׃ תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח׃ יאמר פסוקים אלו ג"פ׃ אח"כ יאמר בידך אפקיד רוחי פדית אותי ה' אל אמת׃ אתה תקום תרחם ציון : **מי** שהוא רוצה לכוין בפ' בידך אפקיד רוחי להוציא ניצוצות שבתוך הקליפה בנזכר כוונתו במקומו צריך שאותו היום יקיים ו' תנאים כדי שהאדם יוכל לעלות נשמתו למעלה בלילה בסוד פקדון נפשו בסוד בידך אפקיד רוחי : **א'** הוא שבאותו היום יכוין היטב בתפלתו עד שגורם זווג העליון בתפלתו בעת נפילת אפי' וז"ש מי יעלה בהר ה' פי' מי הוא האיש שיוכל לעלות נשמתו למעלה בלילה בהר ה' שהוא ג"ע של מעלה והשיב הפ' ואמר נקי כפים אשר לא נשא לשוא נפשו פי' כשעשה באותו נשיאות נפשו באמרו אליך ה' נפשי אשא ואותו שבאשר נשא נפשו ביום ההוא לא היה לשוא ועל חנם רק שהיה כח בידו לגרום זווג העליון ע"י נפילת אפי' שלו ונמצא שלא היה לשוא נשיאות נפשו הנה איש כזה תעלה נשמתו בלילה בהר ה' ומקום קדשו לעשות זווג עליון שנעשה אחר חצות הלילה כנודע ע"י מ"ן שעושה נשמתו : **ב'** צריך שיתן ביום ההוא צדקה כתקנה שהוא לא ידע למי נותנה והמקבל לא ידע ממי מקבלה ושיהיה במקום הגון וראוי לתת לו צדקה ואין צריך שיעשה כולם רק אפי' אם לא עשה א' מאלו כתקונה יספיק לעלות נשמתו בלילה רק אם עושה ח"ו איזה עבירה המונעת אותו מלעלות׃ ואין אנו מדברים אלא באיש שרוצה להתנהג בדרכי ה' ואינו עושה עבירה בתמיד : **ג'** צריך שיהיה לאדם נגד עיניו בעת שכיבתו ויתודה עליהם בפיו אחר ק"ש כנודע אחר יושב

בספר עליון ואלין אנשי אקרון מארי דחושבנא בכל ליליא וצריך שלא יאבד שום א' מהם רק כל החטאים והדקדוקי' שעשה ביום ההוא יתודה עליהם בעת השכיבה ולא ישכח שום א' מהם: **ד'** צריך שיהיו עליו כל היום ההוא תפילין בלא היסח הדעת מהם עם הכוונה הידועה אצלינו: **ה'** מאן דמזכי לחייבא באותו היום: **ו'** ומנע לאיזה אדם מאיזה עבירה והחזירו בתשובה מעין ההוא או שידבר על לבו דברי תשובה והם מועילים כי האמת הוא שמי שיהיה שלם תעלה נשמתו אך אלו המצות יש להם סגולה לעלות נשמתו בלילה ונלע"ד עתה ששמעתי ממורי זלה"ה שאין צריך לזכור החטאים שעשה ביום ההוא בפרטות דא"כ אין לדבר סוף אמנם אחר שיטרח ויזכור כל מה שיוכל לזכור מן החטאים שעשה ביום ההוא מספיק:

אח"כ יכוין בקר"ע שמ"ע כולו בניקוד שב"א אח"כ יאמר ג"פ גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב עקב יגוד והוא יגודנו גדוד גד ובכל פעם יכוין שהוא כמנין קר"י והוא טוב לינצל מקר"י: **גם** זה משם הרב ז"ל לינצל מקרי יאמר שיר למעלות אשא עיני עד סופו ויכוין בה' שמות של הוי"ה שיש בשיר הזה ליכוין להכניע ולהתיאש לילי"ת שאלדה בזה הקרי והנה ה' אותיות שהם עשל"י הם כמנין לילי"ת ולכן אותיות אלו באים אחר אותם הה' הוי"ת וע"י ההוי"ת אלו יכנע ויתיש כחה שלא תגרום קרי כנ"ל (ליקוטים): **עלית** הנשמה בלילה לעולם העליון ולא תשוט בהבלי העולם תלוי שתשן בבכיה:

צריך האדם וטוב הוא אחר תפלת ערבית להמתין עד שיעור ג' שעות הלילה ואח"כ יישן כי השינה מורה הסתלקות המוחי' ולכן יעסוק בתורה אותם הג' שעות ואח"כ יישן (כוונות):

והנה טוב מאד שאם אינך יוכל לישן תכף אחר סדר הכו' ראוי לך שתכוין ותעסו' במחשבה באיזה דרוש הנוגע אל הנוק' דז"א כי כל עלייתך עתה הוא שם (כוונות): **האדם** טוב שיישן בלילה ובפרט אחר ב' או ג' שעות משום חסידים הראשונים שהיו שוהים שעה א' אחר תפילו' והשינה היא בסוד המפיל חבלי שינה על עיני כאמור אך השינה ביום רעה אל הצדיקים וטובה אל הרשעים וז"ש רז"ל שינה לרשעים הנאה להם והנאה לעולם והענין כי הצדיק ע"י

מעשיו אפשר שיתעברו בו נשמות הצדיקים כדי לסייעו וכאשר יישן בלילה יחזרו הנשמות להפרידו ממנה ובפרט כי בלילה האדם מפקיד נשמתו ביד המלכות ובאה זכה וברה אמנם ביום אין הנשמה מוצאה מקום מנוחה ופקדון ולכן ממסרת מה שלקח' בלילה אמנם הרשעים הוא להפך כי בלילה אינם נכנסי' בפקדון בכנפי השכינה והם משוטטות בעולם ומוצאות נשמות רשעים ובאות עמהם בעבורם ולכן אם ישנו ביום אפשר שע"י איזה מ"ט שעשו אותן הרשעים ביום ההוא כאשר ישנו יתפרדו · ואמנם השינה למי שהוא אדם הטוב וגדול מאד כמו אדה"ר או אפשר שאפי' ביום אם יישן ירויח כמו הלילה ואמנם ביום השבת אז השינה טובה אל הצדיקים כי אין דבר רע גורם אז ביום השבת ואדרבא אפשר שיריחו ולכן טוב לישן ביום השבת אחר אכילה משום עונג שבת וכן היה מנהגו של מורי ז"ל :

זמנים שמותר הזווג או אסור

ד"ע שאין לך אדם שאין נשמתו מלובשת מלבוש הנפש עצמו דאבין ואמו וכל המצות שהוא עושה כולם הם ע"י אותו המלבוש עצמם: צריך האדם ליזהר מלשמש מטתו בליל תשעים מיום שנתעברה אשתו כי המשמש מטתו אז גורם שימות הולד במעי אמו כנז' בזוהר שמות דף ג' מאן דקטיל בנוי במעהא והוא מ"ש:

צריך האדם ליקדש עצמו בשעת הזווג כדי שישאב באותה הטפה נשמה טהורה וקדושה מלמעלה ולא שיהיה האדם כבהמות כמ"ש רז"ל ו' דברים בסוס לזנאי והא' מהם זנאי ולכן נתכוונו בזוהר בריש פ' קדושים שמביאים פ' אל תהיו כסוס כפרד אין הבין והוא כי באותו פ' נאמר במתג ורסן עדיו לבלום שר"ת בועל דהיינו זנאי כמ"ש רז"ל ולכן צריך האדם לקדש עצמו דכתי' קדושים תהיו כי קדוש אני וידמה לשי"ת ולא שיהיה כסוס וזהו אל תהיו כסוס כנז"ל (ליקוטים) :

המשמש מטתו לאור הנר ה"ל בני' נכפי' ולא שני במחיצה שיראה אור הנר מתוכה אלא צריך שתהיה מחיצה גמורה (ליקוטים שם) שאין שם אור הנר ניכר כלו' ואם לא יעשה כן לא ימלט מלהיות בניו נכפי' · והיה אדו' מורי ז"ל שאפי' שלא שמש מטתו לאור

הנר

הנר בשעת הולדת הולד אלא אפילו היה אחר עיבור אשתו׳ עכ״ז יהיו בניו נכפי׳ ועכ״פ אותם שאירע בהם דבר זה אפילו בזקנותם תבא להם הנכפיה אם לא באה להם בבחרותם ואמר כי רוב הקטנים שמתי׳ בנכפיה הוא מעין זה (ס״א מעון זה) ואיש א׳ נענש בגלגול עז א׳ על עון זה בימי מורי ז״ל לפי שגרם מיתה וכפייה לבניו (ליקוטי׳): **בענין** העונה היה אומר מורי ז״ל כי האדם צריך לקיים מצות עונה בימי עבורה ובימי מניקת הולד כי גם יש זווג למעלה תדיר אפי׳ בזמן עיבור ויניקה עליונים לצורך קיום כי זהו זווג תדירי: **ובענין** ימי החורף שאלתיו אם אמלט עצמי ואפטר מן העונה להיות זמן הקור וגם להיות בימי עיבורה ליניקה והשיב אותי כי אם האשה היתה מוחלת ואינה מקפדת בודאי הנה אז פטור אבל אף עכ״ז טוב לקיימה: **ע״ה** הותר להם הזווג בחול אבל צריך להמתין עד אחר חצות כי הוא זווג המלאכים כי אז מתגלה אור יותר: **בליל ר״ה** ובליל י״ט אחר חצות דינם כליל שבת ואעפ״י שאין זווגם בליל שבת עכ״ז ת״ח מותר לשמש מטתו אז (כוונות): **בליל** שבת אסור לשמש מטתו קודם חצות אך אח״כ מותר: **ליל** ז׳ של פסח מותר הזווג והוא נרמז בפ׳ ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: **ליל** שמחת תורה אסור הזווג והסוד שם (ליקוטים): **כשהאדם** מזדווג עם אשתו אפשר ששניהם מכוונים למצוה או לאפך שאחד מכוין לטובה וא׳ מכוון לרעה והנה מכח האב ניתן בבן אור מקיף ומכח האם ניתן אור פנימי והנה אם האשה תכוין לטוב והאיש ג״כ יהיה אותו הולד צדיק בגמור דאור מקיף ופנימי ואם האב יכוין לטוב ואמו לרעה **צמח** והאפך באפן שניהם כוונ׳ לרעה: יהיה לו אור מקיף טוב ופנימי רע ובהמשך הזמן יכול המקיף לפנימי ויעשה כמוהו טוב ואם הוא להפך יכוף הרע המקיף לפנימי הטוב לפי שהמקי׳ כולל הפנימי ומהפכו לכל מה שירצ׳ וגם תראה אדם שהוא קל כנשר ורץ כצבי וכל מעשיו מהיר במלאכתו והגורם לו גודל מה שהוא אם האב כיון אז לטוב יהיה הבן מהיר במלאכת שמים וז״ש עשהאל שהיה קל ברגליו ועד קצה האחרון כמ״ש רז״ל שהיה רץ על ראשי שבלים וזה היה קל

בפשוטו

כפשוטו וסוד הענין שרובו או כולו נמשך מכוונת האב ולא כח האם כלל ולכן גדל מאד אור מקיף בו עד קנה האחרון כי כל כח הקלות נמשך מאור מקי' ומוליך האדם ומניעו בקלות ולכן תמצא קטנים שאינם זזים ממקומם ואחרים שאינם יכולים להיות שקטים אפי' רגע אחד והכל נמשך מהנזכ': **גם** בענין זווג האדם בתחלת הלילה כאשר בזוהר והיה אומר הטעם ממה שידעת כי אז הוא זווג יעקב שהוא זווג תחתון מכל זווגים וזהו טעם שאז תגבורת הדיני' אך מחצות ואילך הוא יעקב ולאה בבחי' רחל שהוא בשיעור קומת ישראל כולו והוא יותר מבוסם ולכן לע"ה מותר אך לת"ח אין לו רשות רק בליל שבת אחר חצות כי אז זווג ישראל עם רחל כמו בשחרית בימי החול האמנם ליל שבת קודם חצות שהוא חול אחר שהוא ישראל עם לאה בבחי' רחל אך הוא יותר מבוסם משל חול אחר חצות:

גם בליל ר"ח ובליל י"ט אחר חצות דינם כליל שבת אעפ"י שאין זווגם בליל שבת אך עם כל זה ת"ח מותר לשמש מטתו:

השכיבנו אבינו לשלום כבר ידעת שהיא המט' אך דע כי בלילה קודם חצות אין הת"ת מתחבר עם המלכות רק היסוד לבדו והוא מזדווג עם מלכות בסוד אחור באחור ומשם באים הנשמות של המזווגים קודם חצות ואחר חצות אז הוא הזווג הת"ת עם המלכות כדי להשפיע מלאכים חדשים כנז' בזוהר פ' פקודי ובשים שלום הוא זווג פנים בפנים ת"ת ומלכות להוציא נשמות ולכן ע"ה שהותר להם הזווג בחול עכ"ז הם צריכים להמתין לזווג המלאכים כי אז מתגלה אור יותר: אך בשבת אחר חצות אז יש זווג פנים בפנים אף להוציא נשמות וזהו ענין השכיבנו אבינו לשלום פי' כי מלכנו הוא מורה על החיילות והם מלאכים ולכן קודם חצות זמן שכיבה אין זווג למלאכים ולכן נקרא אבינו ולפי שאינו אלא ביסוד אמר לשלו' לבד אך אחר חצות זווג המלאכים וזמן הקימה והעמדה מן המטה אנו קורא' אותו מלכנו על שם החיילות וזהו והעמידנו מלכנו ואז מתגל' הת"ת ומוציא המשך חיי הבינה עמו וזהו לחיים טובים ולשלו' שהם ת"ת והיסוד:

תיקונים סוף דף כ"ג · תבין כי כל אזהרת רז"ל על הזווג מע"ש לע"ש הוא כי משמש לשם הריון אמנם אם אשתו מעוברת ומניקה אין

לחוש

לחוש כ"כ והטעם כי כל עלמה של הזהרה זו אינה רק לבל ישפו' בשמות לדיק ורע רק בשמות השבת ואם כבר היא מעוברת או מנקת בעלה ואת הטענה: **בש"א** כתוב זה מש' **צמח** ויט וכשי' שבוע' מניקתם מהעברות וצריך ליזהר: ע"ה משם הרב ז"ל והיינו דכשהיא לריך לבנים לריך להיות הזווג ליל שבת אחר חלות כדי שיפשה בה ההיא טפה ונשמה קדושה עליונה מזווג העליון: (מע"ח) **שבת** את שבתותי תשמרו הנה כבר כתבנו בענין הזווג שהוא מליל שבת לליל שבת והוא רמוז בפ' זה את שבתותי תשמורו ר"ת אש"ת אות היא ביני וביניכם ר"ת אשנו כי בשבת הנז' בפ' או הזווג טוב עם אשתו הנז' • ג"כ בפ' זה רמוז מ"ש רז"ל אוהב אשתו כגופו גם בני ישראל את השבת ר"ת ביא"ה בשבת בני ישראל אות היא ר"ת ביא"ה כי או הוא הזווג המובחר ולריך להיות מחלי הלילה ולמטה: (כלבנת הספיר) **ופריו** יתן בעתו מליל שבת לליל שבת ועל דא דחי מילה לשבת ועיין בזוהר פ' קדושים דף מ"ה: **היה** אומר מו"רי ז"ל כי תוספת שבת ניכר תכף אחר הטבילה ומתגלה במלח האדם אך עיקר הגילוי לא היה רק אחר חלי היום ודוקא אם כבר טבל והסיר ממנו בגדי חול של הנפש ע"י הטבילה ואפשר שכל מה שיהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר תוספת שבת: **והנה** היה טובל אחר קריאת הפרשה והיה אומ' כי כשקרא הפ' ע"ש כבר יש יכולת לקבל תוספ' שבת אמנם קודם קריאת הפ"ש' לא היה טובל רק במקרה היה טובל קודם וג"כ לא היה טובל אלא אחר ד' שעות של היום ולא קודם זה וכ"כ בדף מ"ה: **ד"א** כי הכתוב אומר והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו כי יום הששי מכין לשבת ולכן לריך שתקדים מן יום הששי להכין לרכי שבת ואמנם במעשה יותר טוב לאדם שכל לרכי שבת יעשה ביום הששי ולא מיום חמישי וכל מה שיקנה יאמר בפיו הרי זה לכבוד שבת: **תמיד** היה נזהר מורי ז"ל שלא לנלח אחר חלות שהוא עת מנחה גדולה ואפי' בע"ש היה נזהר מאד:

(ליקוטים)

פאת הראש בענין פאת הראש היה נוהג מורי ז"ל להניח כל רוחב הלדדים והוא כל שער שיש מן האוזן עד

הגלת

המלח שהוא מקום חלק שיש בראש מב' צדדי הפנים ומפסיק בינתים ונבאו היה מניח כשיעור אם יקומו האוכים למעלה · ובזקן היה נוהג שלא לגלח כלל ועיקר לא בהער ולא במספרים לא למעלה ולא למטה בסוף מקום רק השער שעל השפה המעכב לאכול היה חותכן במספרי'ונם שער הפאות שעל הראש לא היה מניח לגדל כ"כ שיכנים למטה במקום שער הזקן ואז היה חותכו עד שיעור אותו מקום כי משם ולמטה לא יקרא פאת הראש:

כוונת תספורת ראוי לאדם לכוון כשמספר ראשו שהוא דוגמת הז"א ושמשליך כל הגבורות והדינים מינכו ועיין בס' הכוונות: **ראוי** לאדם שלא יעקור שום שער כלל מזקנו כי הם צינורות שפע ויכוון האדם כי ראש הזקן שהוא תקונא קדמאה הוא אל ושאר הזקן יש ימין ושמאל שהם ב' פאות וזקן בני' שד"י הרי א"ל שד"י ויזהר בכל עת שלא לאחוז בזקנו כדי שלא יעקור ויתלוש איזה שער: **שבת** הם אותיות בש"ת כי ראוי להתביים מן תוס' שבת *ביומו *תתן *שכרו ר"ת שבת כי כל המצות שאדם עושה: (כוונות) באמצע השבוע או אם קרא בתורה הרבה או יש לו אפי' בחול תוספת קדושה כל מה שיוכל הע"ה וכללות כל בני אדם להשיג בתוספת שבת כמ"ש הרש"בי ז"ל ע"ז כי ת"ח בחול יש להם הנפש שיש לע"ה בשבת ונמצא השכר שהשי"ת נותן לעוסק בתורה או מקיים המצות · והוא כמשל לשכיר יקוה פעלו והוא שיש לו שכרו ביום ההוא אפי' אם הוא בחול יש לו תוספת ולכן נרמז שבת בר"ת במצות שכר שכיר: **גם** הכוונה כי כל אותו תוספת הקדושה של שכר שכיר הניתן אל האדם בימי החול הוא מצטרפת עם שאר תוספת קדושת שבת הבאה אליה בשבת כנודע ושני התוספות האלו הניתנים לאדם ביום השבת נמצא כי פריעת שכר שכיר הוה הוא ביום השבת ולכן נרמז שבת בר"ת בסוד מי שטרח בע"ש יאכל בשבת: **אמר** מורי ז"ל כי כל מצות ועבירות שאדם עושה נכרים במצחו ומי שזוכה בנפש יתירה או אין העבירות ניכרים במצחו כי הארת נפש יתירה מכסה אותו הרושם אבל אם האדם טמא קרי ניכר במצחו ואין הארת נפש יתירה מכסה אותו הרושם ממצחו עד

שיעשה טבילה ואז יסיר מעט מהרושם מטלחו כי אינו ניכר כ"כ אם עשה טבילה: **גם** הכוונה כי המקיים מצות שכר שכיר זו בפרטות יש לו סגולה זו לשיזכה האדם המקיים אותה באמצעות תוספת הנפש והוא מדה כנגד מדה כי בשכר שכיר נאמר ואליו הוא נושא את נפשו כנגד זה ניתן לו נפ' נפש יתירה כנגד מה שקיים נפשו של שכר שכיר לכן נרמז שבת בר"ת של מצוה זאת: (ליקוטים)

סוד החלה שם הפנימי הב' שבחכמה דנוק' דז"א והוא עולה מ"ח ולכן החלה שיעורה א' ממ"ח: **צמח** נ"ל שהוא זה (יו"ד ה"י וא"ו) וגם כשם הב' החיצון דולית הוא (יו"ד ה"א וא"ו ה"א) מ"ה:

צריך לטעום ע"ש מכל מה שבישל לצורך השבת בסוף טועמיה חיים זכו האמור במוסף של שבת: (ליקוטים)

מנחת ע"ש מורי ז"ל היה נזהר מאד מלהתפלל עד שהיה נותן שכר שכיר גם היה נזהר מאד מלהתפלל מנחה אלא עם שקיעת החמה ואפי' הכי לא היה מניח מלאומרה בלהש ובטלית ובתפילין וכל זה אפי' ע"ש: (מע"ח)

קציצת הצפרנים היה מורי ז"ל חותך הצפרנים כסדר ולא היה חושש למ"ש אבודרהם: (דרושים)

בימי · החול השארה של הצפרנים הוא מצד הקליפה אך בע"ש אחר הטבילה ההארה שלהם מצד הקדושה: **קציצת** הצפרנים כבר ידעת כי החצונים אחיזתם בזרועות ובאצבעות כי שם רוח רעה שורה על ידים וצריך לבאר כי הלוא אין יניקת החצונים רק ממקומות התחתון ומן הסיומים ומן הקצוות התחתונים כנודע כי אין להם יכולת ורשות לעלות למעלה בקדושה רק בסיומים: **גם** צריך לחקור בנ"ה עצמו איך התחתונים יונקים משם כי הלוא אין להם יניקה רק ממקום פתח פתוח ונצ"ח עד הו"ד אין להם פתח פתוח א"כ אין יכולת לחצונים לינק אלא מפתח היסוד ולא מנ"ה הסתומים ואמנם ענין נ"ה כבר נתבאר אצלינו כי הוא הסוד מקום הצפרנים שיש בסוף באצבעות שברגלים ואנו רואים הצפרנים דבוקים שם מעט: ויש שם בנקבת בשר האצבעות ממש יש בתוכה ראש הצפורן ומשם יונקת ויוצאת לחוץ ולכן תבין איך הצפרנים דבוקים

שם בסוף האצבעות ולא במקום אחר כי הוא סוד יניקת החצונים ומשם ע"י הבקיעה ואמנם הצפרנים הם שרש הקליפה הזכה ואינה קליפה גמורה ולכן הוא גדול ענשו של מגדל צפרניו ושיעור זה חוצצת בטבילה: **ובזה** תבין איך יש אחיזה אל החצונים בסוף אצבעות הידים או הרגלים ויש שם לפעמים טומאה דבוקה ח"ו לינק מהם חצונים באצבעות נה"י ובאצבעות חג"ת כי בכל דבר תחתון ונגלה יש להם אחיזה וז"ש ויפוזו זרועי ידיו הנאמר ביוסף שיצאו י' טיפין מבין צפרניו ומשם לקחום החיצונים ושלטו בהם בסוד הבעלי קריין רק שהוא בקיעה מועטת אך צריך שתדע כי הלא הצפרנים עצמם קדושים הם שאל"כ תמיד היו הידים טמאות וראיה ממ"ש בזוהר פ' ויקהל כי הצפרנים הוא מה דאסתאר מאינון לבושים דנהורא קדמאה כי הצפרנים הם לבוש נהורא ממש רק שהוא דבר קשה כנודע מטבע: הוא מ"ש בפ' תרומה דשביק קב"ה חד גופה אגב ארעא דישראל כי היכי דלא יבאו הקליפות ויכנסו שם והנה להיות הצפרנים דבר קשה לכן הם מניחים על ראשי אצבעות כי הש"ית נתן אותו למגן שם כדי לכסות לאותם האורות היוצאות משם שלא יתאחזו בהם החצונים יותר מדאי אך עכ"ז בהכרח הם לוקחים משפע האורות ובפרט מה שיוצא לחוץ מכנגד הבשר כנז' כי זה הלבוש של הצפרנים הם מניחי' על האורות ולכן היו תחלה הלבושים של אדה"ר של צפורן כמ"ש רז"ל אך עכ"ז בהיות בחי' לבוש בפרט שהוא קרוב לאחיזת החצונים ולכן אין ראוי לגדלן יותר מדאי כנז"ל: (כוונות)

הזהר שתחלה תרחוץ ידיך ופניך ואח"כ הרגלים במים חמין בע"ש כי הלוא תחלה צריך לטהר הראש ואח"כ להעלות הרגלים אשר הם תמיד למטה: (ליקוטים) **טבילה** של ע"ש: אחר חצות ילך ויטבול ואחר שנכנס במים חמים קודם שיטבול יכוין כי מי"ם בגי' צ' כנגד ד' יוד"ין דע"ב וב' דס"ג וא' דמ"ה וא' דב"ן הם ט' יוד"ין בגי' צ' ומקוה בגי' קנ"א כמנין אהי"ה דההי"ן שהוא כסא לשם ע"ב והוא בגי' מק"וה כי שם מתקבלים כל שאר אהי"ה העליונים: **גם** יכוין בד' יוד"ין דמ"ב כנגד מ' סאה אח"כ תכוין להמשי' בו שכחל העליו' והוא סוד הוי"ות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וג' אהי"ה דיוד"ין ודאלפ"ין והס"ין

כי כאשר הם בפשוטן יש יו"ד א' בכל א' מהן הרי הם ז' יודי"ן בז' שמות אלו והם סוד ז' שבת בסוד ז' אותיות דיודי"ן אך תכוין בהם במילואים גם כן ותוסיף עליהם שם י"ה כי הוא סוד השבת הרי הם ח' יוד"ין שהם פ' ועם כללות ח' יודי"ן עצמם הרי כח"ל ואח"כ תכוין לכלול כללות היוד"ין בעצמם ובכללותם כנז' הם ב' כללים והצרפם עם כחל ויהיה מים הרי המשכת מים במקוה · אח"כ תכוין שכל זה יהיה לכבוד שבת והוא כי הלוא ח' שמות הנ"ל הם ד' הוי"ות וג' אהי"ה ושם י"ה יש בהם ל' אותיות והוא ל' של שמות לכבוד שבת וכאשר תוסיף ב' כללים שהם כללות הז' שמות עם שם י"ה יהיו ל"ב מנין כבוד של לכבוד וכשתמנה כל השמות הנ"ל כמספר יעלה בגי' שבת שהם רל"ב תכ"ה י"ה הכל בגימ' שבת : עוד כוונה אחרת דע כי צריך ב' טבילות טבילה א' לפשוט בגדי החול וטבילה אחרת לכבוד שבת · לקבל התוספ' בראשונה תכוין לאהי"ה דההי"ן שהוא בגי' מקוה ובשנית תכוין לשמות אהי"ה יה"ו ולו שמות שלהם שהם סוד שבת ותכוין כי באלו הז' שמות יש ה' יוד"ין גי' כ' וב' שמות עצמן אהי"ה יה"ו הוא מ"ב הם הכל גי' בגי"ס ובעלייתך מן הטבילה תכוין לד' הוי"ת וג' אה"יה שהם בגי' תר"פו ותוסיף עליהם שם י"ה הרי הכל גי' שבת כי סוד שבת הוא עליית זו"ן בא"וא ואז הם סוד י"ה : צריך האדם לטבול בכל ע"ש לקבל תוספת שבת וצריך לטבול ב' טבילות א' לפשוט בגדי חול מעליו והב' להמשיך עליו תוספת שבת ואם הוא טמא קרי צריך לטבול ב' טבילות א' להסיר הטומאה והב' כאמור : (כוונות) מורי ז"ל כשהיה עולה מבית הטבילה לא היה מנגב עצמו במטפחת וכיוצא ואמר כי הם מימי שבת וראוי הגוף לשאוב אותם וכונות הטבילה בארוכה : (בליקוטים) בענין המלבושים של שבת א"ל מורי ז"ל ענין א' שצריך לי לכוין וכלע"ד שגם לזולתי הועיל כוונה זו והוא שטוב מאד אל האדם ששום מלבוש או כיוצא בו מכל מה שלובש בשבת שלא ילבש בימי החול ואפי' החלוק של שבת וכשתלבש החלוק של שבת תכוין בשם זהריא"ל שהוא סוד לשמו על החלוק של שבת :

בס"א ששמו של החלוק של השי"ת וכנז' בריש פרקי היכלות והוא מועיל מאד אל האדם להמשיך עליו הקדושה :. וצריך ללבוש

טלית

טלית קטן על החלוק ולומר להתעטף בציצית כנז"ל באורך:
צריך אדם ללבוש בכל שבת ד' בגדים לבני' ואל יפחות מהם ·
וא"ל מורי ז"ל שכפי גוון המלבושים שהאדם לובש בשבת בעה"ז כן ממש
מתלבש אחר פטירתו בימי שבת תדיר ולכן ראה חכם א' אחר פטירתו
לבוש שחורים ביום השבת והגיד לו שכן היה לבוש בעה"ז וכעניין כן
באותה מדה עצמה: **ראיתי** למורי ז"ל שהיה לובש מלבוש
אדום תחת מלבוש העליון הלבן מפני הלכה ולא היה חושש בזו רק
שיהיו לו ד' בגדים לבנים כנגד ד' אותיות דהוי"ה והם הלבוש התחתון
והעליון והאזור והחלוק כנז' בתקונים ד"פ פ"ז (וליקוטים):
מורי ז"ל מעולם לא התפלל תפילה בקול רם אפילו סדר התפלה
שמיושב כגון הזמירות וכיוצא בו להורות ההכנעה לפניו ית' זולת
ביום שבת היה מרים יותר מעט מבחול בנעימה מפני כבוד השבת:
מורי ז"ל בע"ש היה מערב · וקודם שהיה מערב אומר ברכה·
ואח"כ מזכה לבני החצר ע"י אחר כי כן הוא הדין כי אחר שיערב
בעדו אז יזכה לאחרים וצריך לכוין (ליקוטים) כי אותיות עירוב
הם אותיות ע"ב רי"ו: **בכל** ע"ש צריך לשתף שתופי מבואות
ועירובי חצרות ויבלע ביום השבת בבוקר על פת שעשה בה הערוב
ובלילה בפת השתוף: **ושמרו** בני ישראל את השבת לעשות·
יש להקשות מה עשיה שייך בשבת דקאמר לעשות את השבת והוא
מפני דיש בשבת בחי' זכור ושמור · זכור כנגד מ"ע ושמור כנגד ל"ת
ולכן אמר ושמרו כנגד שמור מל"ת · ולעשות כנגד זכור מ"ע:
גם ושמרו הוא מלשון ואביו שמר את הדבר שצריכים ישראל
להמתין שלא להזדווג עם נשותיהם בחול אלא בשבת וזהו בנ"י ישר"אל
את השבת ר"ת ביאה שימתינו וישמרו הביאה עד ליל שבת ואמר לעשות
את השבת כזה שהוא מתקן ועושה את יום השבת וגורם שיהיו הנשמות
שמביא לעולם לדורותם ולא מסטרא אחרא · ברית עולם שיהיו
הדורות של ברית עולם בקדושה ולא ברית מסטרא אחרא · כי אות
היא ביני ובין בני ישראל אות היא ר"ת ביאה כשהזווג הוא בשבת היא
אות הביאה: **כי ששת** ימים עשה ה' את השמים ואת
הארץ · ולא עשה זווג למעלה אלא ביום הז' אז שבת וינפש דהיינו

הזווג למעלה בשבת ולא בחול: **שולחן** צריך להניח השולחן מסודר כדי שיעשה הסדר סביב לו כשתבוא מן השדה:

ראיתי למורי ז״ל מקפיד מאד לאכול על שולחן של ד׳ רגלים בשבתות וי״ט דוגמת שולחן של ב״ה: **צריך** שתסדר השולחן בי״ב ככרות ו׳ מצד ימין וששה מצד שמאל והו׳ מצד ימין הם ג׳ על ג׳

וכן הו׳ מצד שמאל והם כזה של צד ימין הם כנגד ד׳ ואלו הד׳ ככרות של צד שמאל אותיות הוי״ה אחרת והד׳ כנגד הוי״ה והם ב׳ הויות לח״ס ובהם י״ב ככרות

ואלו הד׳ ככרות אותיות הו״יה הם כנגד ד׳ שבנתים הם ושלשתם כמנין והם כנגד יו״ד

ב׳ ימין דשעדי:

צריך האדם לשים כל ימיו מלח על השולחן מפני שהוא תיקו׳ הנפש וכן ציוה אותי מורי ז״ל: **גם** צריך האדם להיות זהיר לשים בשולחן ב׳ אגודות של הדס ולברך כאשר אבאר כשתבא מן השדה וצריך להיות ב׳ אגודות של הדס כל אגודה של ג׳ בדי הדס: **תהיה** זהיר בתיקון נר של שבת אך בהדלקה תהיה ע״י אשתך וצריך להדליק ב׳ נרות והם בינה ומלכות ותכוין לכבות בהם ב׳ נרות של סטרא אחרא:

נר חנוכה קודם לנר שבת

ראוי להדליק ע״ש נר חנוכה קודם של שבת כי ראוי להעלות מעט מלמטה למעלה מוודרגה למדרגה אבל אם הדליק של שבת קודם הנה עולה היא למעל׳ עד הראש ואיך ידליק אח״כ נר של חנוכה ויחזור היא למטה בנה״י ח״ו ולכן תזהר להדליק נר של שבת אחר של נר חנוכה:

קבלת שבת

תצא לשדה בסוד חקל תפוחי׳ קדישין כי תרגום שדה הוא חקל והנה קבלת שבת בשדה צריך להיות מעומד ופניו למערב וטוב הוא אם הוא מקום גבוה צריך להיות נקי מאחוריו ד׳ אמות ולפניו

מלא

מלא עיניו ויאמר כל הסדר בעיניו סגורים עד ה' לאורך ימים ואז יפתח עיניו ובאומרו ה' לאורך ימים תכוין שיש בפנים העליונים ש"ע נהורין ומהם יורדים ק"ן לז"א ונשארים בא"א כמנין ארך וזהו ה' לאורך ימים כי הש"ע נהורין ק"ן לוקח ז"א הנק' ז' ואורך לוקח א"א ולכן ארך חסר ו' להורות על זה: **מורי** ז"ל נהג באבילות לישב בשבת במקומו בב"ה ולא במקום האבלי' משום דהוו דברים שבפרהסייא גם לא היה יוצא לשדה להקבי' שבת ע"ש כי עדיין אינו שבת כמ"ש :

תחום שבת ראיתי למורי ז"ל מוליך הטלית והספר מביתו לב"ה וגם היה מוליכן לבית הטבילה של כנסת הגדולה ביום השבת ולא היה מקפיד : **מורי** ז"ל לא היה משים על ראשו אותו הקאפ"ילייו ביום השבת בימי החורף משום אהל ובפרט חוץ למדינה לא היה יוצא עמו משום משאוי (כוונות) **ועוד מורי** ז"ל ראה א"א מכמה שנים שמת שהיו מעניסים אותו כשרצו להעלותו למחיצתו עד שלא נזהר פ"א בשבת שנכנס מעט אפר בתוך מנעלו בלתי כונה ולא נזהר ויצא בו בר"ה ונענש על זה כדי להעלות מדרגה אל מדרגה אחרת יותר עליונה : **הנה** מקום הפנוי שיש בין הקדושה של הקליפה הם ג' ספי' נה"י דעשיה וזהו נק' תחום שבת ותחום היא חומת וחותם כדי שלא יכנסו שם הקליפות וכנגד ג' ספי' הם ג' פרסאות מן התורה ואמנם העושה מלאכה גורם הכנסת הקליפות בחלל שנשאר בעלות נה"י למעלה כנודע והמקום שלהם נשאר פנוי וחלל בין הקדושה והקליפה וע"י עשיית המלאכה גורם הכנסת הקליפות באותו החלל שהיא קדושה ועונש העושה מלאכה מות יומת פי' כי גורם הכנסת הקליפה באותו החלל הקדוש יומת כי הנה הקליפה הוא מות והחלל הקדוש הוא חיים ולכן מדה כנגד מדה כי הוא הכניס הקליפה שהוא מות בחלל העולה חיים ולכן מות יומת :

וזהו תגבורת החצונים בליל שבת כי יעלו נה"י למעלה ונשאר המקום פנוי ושם באורך: **והנה** תחומין דרבנן עתה הם ב' מילין כנגד חני היסוד שלא שלטו בו החצוני' כנודע כי אחר שחטאו ישראל נזרו זה והנה חילול שבת יש בו ב' בחי' א' היא סוד עשיית מלאכה והב' היא הליכה ויציאה חוץ לתחום ואמנם העושה מלאכה

בשבת הנה הוא גורם להכנים הקליפה בפנים הקדושה ומגיע עד השרש שנפשו תלויה שם ולכן אמר חייב מיתה לפי שגורם להכנים הקליפה ולטמא ח"ו מקדש ה' אך היוצא חוץ לתחום אינו מריע לאחרי' רק לעצמו לבד כי הנה הוא עוקר נשמתו מן הקדושה ומוציאה חוץ לתחום אל מקום הקליפות ולכן אין ראוי להמיתו כיון שאינו מריע לאחרים רק לעצמו אך עכ"ז עונו ישא כדי להתלבן ולחזור אל שרשו שבקדושה: איסור בירור הסוד באורך בפ' קדושים ד"פ ע"ב:

דין הספינה הנה נודע דין הספינה שאין שם איסור תחומים ואע"פי שילך אדם בשבת כמה פרסאות מותר והטעם כי אין תחומין בשבת למעלה מי' והים שמהלכת בו הספינה גבוה יותר מי' והענין כי הספינה קרובה אל החיצונים היא המלכות והנה הרגלים שהם נ"ה כל זמן שאינם נוגעים בקרקע שהיא המלכות אין זו נק' יציאת התחום אע"פי שיש כמה פרסאות באויר למעלה מהקרקע י' טפחים או אפשר שיצאו אל החיצונים רק עד שיגיעו בקרקע ואז אם יוצא חוץ לתחום הוא נוגע אל החיצונים והנה המלכות גבוה י' ולכן אין איסור תחומים למעלה מעשרה (כוונות) ואע"פי שהלך כמה פרסאות עדיין הוא תוך הקדושה ושם מהלך בתוך הקדושה: **אסור** לטלטל דבר מוקצה בשבת אבל הקיטע יוצא בקב שלו: (ליקוטים) **טעם** איסור כל המלאכות בשבת ואפי' אוכל נפש הוא כי אין בירור בשבת והכל הוא חדש וז"ס שאנו אומרים מזמור שירו לה' שיר חדש וזהו מובן ואפי' בירור נאסר בשבת: **הפרש** בין שבת ושביעית וסוד שביעית וסוד היובל והפרש שבין שבת לי"ט וח"ה לדרושים וכוונות:

ויאמר מזמור הבו לה' בני אלים עד סופו ואח"כ יאמר לכה דודי וגו' גם צ"ל כבוד ה' עליך נגלה מראש מקדם נסוכה **בואי** כלה בואי כלה שבת מלכתא בואי הב' יאמר אמנם בלחש כי הוא כנגד הדעת והדעת אינו בכלל הי' ספיר' ואח"כ יאמר מזמו' שיר ליום השבת ה' מלך גאות לבש עד ה' לאורך ימים ויכוין במילת לאורך אורות א"א ע"כ בעיניו שנורים ואז יפתח עיניו:

צמח כי באלפא ביתא אותיו' הקודמים לראש הם שבת ובשבת עולה המלכות שנק' שבת במקום הראש והוא ומחול עליך חמלה וגם ברינה ומועד ושבת ואחר וגם בשמחה וכל זה הוא שהיה כוונת הרח"ו ז"ל וכן א"ל החברים הו':

ואחר שתשלים כל הסדר בשדה כנז"ל תכנס לביתך ותתעטף בציצית מצויצת ותקיף כמה פעמים השולחן עד שתגמור כל הסדר שאמרת בשדה רק שתכוין כי שם בשדה היה בסוד אצילות ועתה הוא בבית בסוד אור מקיף של המלאכים ואחר שגמרת הכל תקרא על השלחן ד' פרקים ממס' שבת שהם כנגד ד' אותיות הוי"ה שהם תכשיטי כלה: **אח"ב** תסתכל לאור הנר שברכו עליה לשבת ותכוין באות אל"ף למ"ד אדנ"י כמנין נר כי נר של שבת רומז למלכות והוא שיש לו עתה בשבת שם זה העולה נר כי בחול יש לו א"ל אדנ"י פשוט: (ליקוטים וכוונות)

ליל שבת בכניסתו לב"ה יכוין בב' אותיות ש"ק דשם שקול"ית ויגמור ערבית וכ"ל בנעימה: **מורי** ז"ל לא היה חפץ בשום פזמון או פיוט מאות' שסדרו האחרונים רק מן הראשונים כמו תפלת ר"ע ור' ישמעאל ור' אלעזר בן ערך ור' אלעזר הקלירי ודוגמתם שנתקנו ע"ד האמת: **זוהר** פ' תרומה דף קע"ח בכתיבה דקה אית בשירים ותשבחות דאית בהון קבלה אמיתית: **אך** אלו האחרונים שלא ידעו דרך הקבלה איכם יודעי' מה שאומרים וטועים בסדר דבורים ובפרט יגדל אלהים חי · וידוי אשמנו באומר ובפועל וכל שאר הוידויים דר' כמ"ים ואדרו"טיל וכיוצא בו לא היה רוצה לאומרם כלל · דאינם ע"ד האמת: **אח"ב** כשתכנס לביתך תאמ' בקול רם שבת שלום כי הוא מקבל הכלה בסבר פנים יפות ובשמחה גדולה: **מורי** ז"ל היה נוהג לנשק ידי אמו ליל שבת והסוד הוא כי הז"א נושק ידי אמו בכל ליל שבת ביאור הדברים הוא כי בחול אין לו לזעיר רק מוחין פנימים שהם בחי' נה"י דתבונה אך בלילי שבת עולה עד המקיפין שהם סוד חג"ת דתבונה ושם הם הזרועות של התבונה אימא דזעיר והוא עולה עד שם ונושקה:

צמח ברכה מעין ז' צריך לאומרה כפי טעם הסוד הכתוב בכוונות ולפי שמציאותו לא כמלא כי אם בלילי שבת לבד אפי' כשחל יום א' של פסח בשבת אומרים אותו משא"כ כפי הפשט:

סוד הנשיקה ע"ג היד

דע כי הלוא נגיאות ה' גבורות מנצפ"ך הם ביסוד דמלכות אמנם שרשם הראשון הוא בה' אצבעות דיד שמאל כי ה' אצבעות

לימין הם ה' חסדים והנה סוד כל גבורות אלו שרשם כי בפה העליון שיש בו ה' מוצאות ג' מהם הם ד' ד' ושנים ה' ה' והם דטלנ"ת זסשר"ץ ואלו הם ה' חסדים וה' גבורות וכאשר האדם נושק בפיו גורם להשפיע ולהאיר משרשם אשר בפה אל הה' אצבעות ולפי שהקטן בא להתברך מן הגדול לכן הקטן ממשיך שפע מן הפה העליון ומבסם את הגבורות של הגדול כדי שיעורר אח"כ הרחמים ויברכהו ואמנם זה הענין הוא למעלה כי הלוא בעת הגלות שאין זווג שלם אין הת"ת יכול להזדווג עם המלכות בסוד היסוד שבה שהוא מנצפ"ך ואמנם הוא נחית מדרגא דיליה ונושק ידי המלכות להמתיק דיניה אשר שם ועל אצבעות הידים אלו מזדווג עמה והשם הוא מעלה מ"ן אשר צריך הוא אליהם בסוד אור החוזר ובהיות המלכות למעלה בבינה בסוד פ' ר' עלו' או היא יורדת ונושק ידיו: **אח"כ** תעמוד במקומך בשלחן ותאמר דא סעודתא דחקל תפוחין קדישין ואח"כ תקיף השולחן דרך ימין בשתיקה ואח"כ קח בידך הב' אגודות של הדס ותחברם בב' ידיך ותברך עליהם ותריח בהם ואח"כ תקיף עמהם השולחן דרך ימין פעם שנית בשתיקה ואחר כך תאמר זכור ושמור בדבור א' כאמרו וכוס של הקדוש תקבל משתי ידי זולתך ותכוין להמשיך לה ג' מוחי' ואח"כ תחזיק הכוס ביד ימינך לבדו בלתי סיוע השמאל לבדו: **בליל** שבת ראוי לומר קודם קדוש מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר: (כוונות)

סוד הקידוש של הלילה

ידוע כי יש בויכולו וברכת הקדוש ע' תיבות ועם י"ה דיום הששי הם פ"ה כמנין כו"ס הם ה' גבורות כנודע בזולת זה תכוין בל"ה תיבין שיש בויכולו לבדו שהם כנגד יניקת המלכות עתה מן המוחי' קדישי' והם ל"ב נתיבות וג' אלהים וזה נרמז בויקהל:

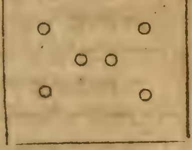
סברי מרנן סברי הם ה' חסדים וה' גבורות שהם ה' הויות העולים ס"ר והם י' והנה הה' חסדים נשארים בזכר והה' גבורות יורדים לנוק' וב' הכוללים הרי הכל סברי מרנן במנין שם והוא כמ"ש: **וזה** לך סדר הקידוש ע"ד הרב ז"ל

ונוסח

ונוסח זה מצאתיו בס' תורת אמת דף ד': **ברוך** אתה ה' אמ"ה אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו. זכרון למעשה בראשית תחלה למקראי קדש זכר ליציאת מצרים ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו בא"י מקדש השבת:

אח"כ תשתה מעט מים פחות מרביעית ותכוין לפטור המים שבתוך הסעודה כבתוך הסעודה של חול לעיל: **צריך** למזוג הכוס קודם שתאמר הקידוש והכוס יהיה כנגד החזה כי משם. יציאת הנוק' הנק' כוס הברכה וצריך להשאיר בכוס של קידוש מעט יין בשולחן עד סעודה של שחרית וכן בכל כוס של ברכה ויש"ה מן הקידוש מיושב: **אחר כך** תטול ידיך ורצוי שתנטלם ותנגבם מעומד ותגביה ידיך כנגד ראשך וכל זה מעומד וכן בשאר הסעודות של שבת: (כוונות הנטילה בס' כוונות דרושים דכ"ה)

המוציא כבר לעיל סדרנו סדר הי"ב ככרות וכאן נבארהו יותר

שהם ו' על ו' והנה הד' שבצד ימין הם הוי"ה א' והב' ככרות התחתונים הם ב' הה"ין נקבות וב' העליונים הם י"ו שהם זכרים וכן הד' שבצד שמאל ואח"כ הד' אמצעיים הם הוי"ה אחרת שלישית כנז' ותכוין כי העומדות מצד ימין מאותם הד' אמצעיים הם ו' על ו' והב' שבצד שמאל הם ו' על ו' ותקח מאלו האמצעיי' השנים העליונים ותחברם בב' ידיך ויהיו ב' שולי הככרות זו דבוק לזו ויהיו כדמיון הב' פנים שלהם מכאן ומכאן כאלו הם לחם א' ובו ב' פנים בסוד לחם הפנים: **ותבציע** מן הלחם הימיני שהוא יו"ד ותבלע בליעה כזית כנגד יו"ד של הוי"ה ותבלע בליעה שנית כנגד יו"ד של אדנ"י ויהיה בבליעה כבילה ותתן לחם זך ואח"כ תבלע בליעות אחרות אם תרצה לתת לאחרים: **בס"א** ותבלע מן הלחם הימיני שהם אות י' שהוא כנגד החכמה כי משם הוא המזון המעולה מכולם ותבלע בליעה שהיא כזית ותקחנה לך הוא כנגד ה' של הוי"ה שהוא זעיר ותבלע בליעה שהוא שיעור בילה א' ותתן לאשתך הוא כנגד יו"ד של אדנ"י שהיא נוק' ויתחברו ונעשו יאהדו' כזה ואח"כ תבלע

בליעות ותקן לאחרים: **צריך** לכוין בה׳ דהמוציא ולעשות בה
דיוק בקריאת׳ ולכן צריך להרבים אותה כאלו היא מתלאה בה״א אחרת
כאלו הם ב׳ הה״ין א׳ כנגד בינה וא׳ כנגד מלכות:

הר״או ז״ל היה עושה כן ליקח בשתי ככרות העליונים והיה מדבק
אותם אחור באחור כדי שיהיו פנים בפנים: (ס״א בשתי
ככרות התחתונים והיה מברך): **אח״כ** תקח ותטבול
הפרוסה במלח ותכוין כי הלחם והמלח הם אותיות שוות והלחם הם
ג׳ הוי״ות והם ג׳ חסדים ומלח ג׳ הויו״ת של ג׳ גבורות ולכן הם
מלוחות שהם דינים ולכן תטבול הלחם במלח למתק הגבורות ותעשה
סעודתך וכבר כתוב לעיל ענין הסעודה בכל פרטיו והברכות והדברי׳
הבאים בתוך הסעודה: **מורי** זלה״ה תקן ג׳ פזמונים לג׳
סעודות של שבת (ה״ה בס׳ תקוני שבת) והיה אומר אותם ואח״כ
היה קורא ד׳ פרקים ממס׳ שבת ובלילה היה קורא ד׳ פרקים
הראשוני׳ וכן בסעודה של שחרית ד׳ פרקים שניים והם כנגד ד׳ אותיו׳
יהו״ה או אדנ״י ואיני זוכר איזה מהם הוא ולפעמים כשהיה מתעסק
בד״ת בתוך הסעודה לא היה קורא אז כי אם פ׳ א׳ וכל זה קודם מים
אחרונים: **טוב** לקרות בכל סעודה של שבת שמנה פרקים
ממס׳ שבת שהם כ״ד תכשיטי כלה סי׳ לכ״ד פרקים · ראו כי ה׳ נתן
לכם השבת יש כ״ד תיבות· ואח״כ תאמר הפזמונים שסדר הרב ז״ל
ותאמר אותם בניגון ואח״כ מים אחרונים ולא יפסוק בין מים אחרונים
לבה״מ: **כתיב** איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו·
יש לדעת מה ענין זה אצל זה· וגם כתיב כבד את אביך ואת אמך
וסמיך ליה אל אותה פרשה זכור את יום השבת לקדשו ואמר מורי ז״ל
כי כשאדם עוסק בתורה בשבת ומחדש בה חדושים שמעטרים לאביו
באותו העולם וז״ש איש אמו ואביו תיראו כבד את אביך ואת אמך זכור
את יום השבת ר״ל שתזכור לחדש ד״ת בשבת כדי שיכבדו ויעטרו לאביך
ולכן ראוי כל אדם לעסוק בתורה ולכוין בזה כי נוגע בכיבוד אב ואם
ולזכירת שבת: **ובבה״מ** צ״ל רצה והחליצנו והוא כי ברכה ג׳
היא כנגד היצירה ושם הוא מ״ט ואנו מתפללים בשבת שלא ישלוט
ויתנהג העולם על ידו כמו בחול אך יהיה בשבת חלוץ הנעל כנודע

מסוד

משום שלף איש נעלו ונתן לרעהו ולא ישלוט אלא הזעיר עצמו או הבריאה כי סוד שבת הוא בבריאה: **דע** כי כבר באמרנו שהנוק' באצלת מחדוי מאחורים מן החזה ולמטה ונמצא שקדם לה בעלה בשיעור ו' קצוות חג"ת נה"י ולכן כנגדם הם ו' ימי המעשה והנה בכל יום ויום דחול מושל מדה א' מאלו הו' קצוות ובא"י שולטים הו' קצוות דיצירה ובח"ל שולטים הו' קצוות דעולם העשיה כי אין עולם העשיה שולטת בא"י והנה התפשטות הוא כך כי ביום א' שולט חסד בעולם האצי' וממנו יורד השפע לחסד דבריאה ומשם יורד השפע לחסד דיצי' ומחסד זה יורד השפע לא"י ומחסד דיצירה יורד השפע לחסד דעשיה ומשם יורד לח"ל וכן עד"ז בכל יום ויום ובכל מדה ומדה של אותו היום הנז' בחסד יום א'. והנה בשבת יורד שפע דאצי' בעולם הבריאה ומשם תכף תשפיע לנו וענין זה דומה למים היורדים טיפין טפין למעיין נובע שבילואו מים רבים ממנו לא יגדלו אותם הטיפין כן השפע המקבל שפע מעולם התחתון למקבלו מעולם יותר עליון ממנו: ונחזור לענין כי ג"כ עד"ז יורד השפע מן המקום הראוי לכל מועד ומועד וי"ט ומוספי' לשפי' הכל כפי מדרגות של אותו היום:

סוד סעודה של שבת. פי' מלת שבת הוא ש' ב"ת כי המלכות הנק' בת עולה עד נה"י דז"א שהם בחי' ש' בנין דהוא כולל תלת קוין והנה המלכות הנק' חקל תפוחין קדישין להיות כי בשבת עולה עד נה"י הנק' ב"ן. והנה בקידוש יש ל"ב תיבות כנגד ל"ב נתיבות חכמה ועם ב' מוחין הנעשים לה' מנה"י דז"א שעד שם עולה היא הרי ל"ה תיבין כי הוא בחי' ש' והבת עולה אצלם הרי שבת: **הנה** סעודת הלילה כנגד המלכות כי היא כמוטר והיא שם אדנ"י וזעיר הוא שם הוי"ה והנה ה"י של הוי"ה היא סוד חכמה עילאה ויו"ד של אדנ"י היא סוד חכמה תתאה שהיא מלכות וכששני שמות אלו מחוברים (יאהד"ונהי) או יו"ד בראש ויו"ד בסוף חכמה בראש וסוף חכמה בסוף: **והנה** הרשב"י ע"ה בפ' יתרו דף פ"ז ע"ב סדר ג' סעודות של שבת על פ' אז תתענג על ה' והסוד הוא כי אז הם ח' אותיות שיש כ"ב שמות אלו הוי"ה אדנ"י והנה בסעודת הלילה שאז עולה המלכות בנה"י דז"א כנ"ל לכן סעודה זאת בסוד והרכבתיך על

במותי

במותי ארץ כי נה"י הוא המלכות הנק' ארץ וסעודת שחרית הוא בסוד עתיקא קדישא כי הוא ז"א עתיקא הוא עליו וזהו על ה' כנז' ומ"ש הפ' אז תתענג שהוא סוד סדר שחרית ואח"כ אמר והרכבתיך על במותי ארץ שהוא רומז לסעודת הלילה הטעם הוא כי בלילה המלכות מקבלת שפע מן עתיקא קודם שישפיע אליכו ופי' הפסוק כך הוא בלילה המלכות תתענג מעתיקא שהוא לילה וסעודת מנחה היא של ז"א מפני שאז עולה עד או"א ומגלה אז מלא דעתיקא קדישא ומשפיע אל ז"א וכל ז"א נכנס לתוך או"א ונ' דנוק' נשארים למטה ולכן בש"ת דמנחה דשבת לעולם עולים ג' לקרות בתורה כנגד אותם הג' נה"י דנוק' ואעפ"י שבשאר הימים של חול מתעוררין הדינין בעולם דמנחה צריך נפילת אפים ולתקון מ"ן ולמסור נפשו למיתה לעשות זווג למעלה עתה במנחת שבת הכל רחמים פשוטים דאתגלה חסד עילאה במלא דא א ובהסתכלות לתתא מתכפין הדינין כולם ולכן להורות כי אותם הג' צדיקים שמתו לתקן אותו נ' דנוק' שנשארו למטה כנז"ל ולא מתו ע"י הדין לכן נפטרו במנחת שבת משעה שנק' עת רצון ועל ענין זה היה מתפלל דוד המלך ע"ה לה' באומרו ואני תפלתי לך ה' עת רצון כי היה שואל מאתו כי המלכות הנק' תפלה שדוד נאחז בה תהיה נהנית מאלא הרצון כמו הז"א הנק' י"ה כמו שיש לך ה' עת רצון כן תהיה לו אני תפלתי ולכי היא בחי' ז"א אני הוא בחי' מלכות מדה של דוד ושאל שניהם יהיו נהנים מעת רצון · ונחזור לענין שאמרנו כי בסעודה ג' עולה ז"א באו"א ולכן בסעודה זאת שאז הכל רחמים פשוטים אין להזכיר יין וגם כי סעודה זאת נרמזת בפ' והאכלתיך נחלת יעקב אביך ולא נזכר בה שתיה כי אם ז"א היה באו"א כנז"ל והנה אכלו רעים באו"א ושתו דודים לתתא בזו"ן שהוא בחי' השתיה הם עתה במקום הרעים שגם אכילה ולכן אין להזכיר שתיה שאינה במקומה כי אם במקו' זו"ן לתת"א: **צמח** אבל בתוך הסעודה צריך לשתות וכ"כ בפ"ח ובספרו והטעם כ"ל כי זו"ן שהוא השתיה הם עתה באו"א שהם בחי' ואכילה וזהו בתוך האכילה אבל רעים נזכר אכילה קודם שתיה שהוא זו"ן והוא כי הזווג נק' בלשון אכילה ותחלה נעשה הזווג או"א דהיינו הרעים לאכול וזו"ן שהם בחי' השתיה וגם כי דרך טבע לו תחלת האכילה והיא גורמת השתיה וזהו לקס לא אכלתי ונוים לא שתיתי:

מורי זלה"ה היה משאיר על השלחן מעט יין בכוס של קדוש וכן מעט יין בכוס של ברכת המזון על השלחן ומעט פירורי לחם ולא לחם שלם משום לעורכים לגד שלחן והמפה על השלחן וזה היה כשאר גם כן עד סעודה של שחרית · אחר ברכת המזון תחזור להריח באגודת הדס ולא תריח בלתי ברכה ותאמר אח"כ זכור ושמור בדבור א' כאמרו (כוונות) ואחר שיאמר ברכת מזון יקרא ד' פרקים ממס' ערובין ויכוין כי עירוב הם אותיות ע"ב רי"ו · ליל שבת כשתעסוק בתורה תכוין לשם מצפ"ץ בניקוד סמי"ס (מע"ח) : מורי זלה"ה היה נזהר שלא לדבר בשבת אלא בלשון הקדש וכשהיה אומר איזה דרוש לחברים ה"י לפעמים היה מפרשה בלעז כדי שיבינו וכן היה נוזהר שלא לדבר דברי חול בשבת אפי' בלשון הקדש :

*ברוב *שרעפי *בקרבי *תנחומיך ר"ת בשבת מכאן שהדבור בדברי חול בשבת מותר · גם יש לומר שאמרו ז"ל שאמר דוד הודיעני ה' קצי · ק"ש שעל המטה כבר כתוב לעיל · ובליל שבת אין לומר וידויים ודומה להם והשאר יוכל לאומרו · וענין הזווג כתוב לעיל :

שחרית של שבת

צריך לטבול כי הלא כמו שיש הפרש בין קדושת שבת לחול ולכן צריך טבילה בע"ש · גם יש הפרש בין קדושת ליל שבת לקדושת יום שבת כי היא קדושה חמורה ולכן צריך לטבול בשחרית ומכ"ש אם נטמא בקרי כי אז אין צריך לומר שיטבול ואין צריך רק טבילה אחת ותכוין בה ענין המרפ"ז וי"ה לבד שהוא בני' שבת · ואחר כך ילך לב"ה ובכניסתו יכוין כב' אותיות וז' דשקולי"ת ויאמר ואני ברוב חסדך וביום השבת יעשה הקפה אחד אל התיבה כנז' בחול : טעם שאין תפילין בשבת כבר צמח ויאמר אנא בכח ויכוין כי בשם שקולי"ת נכללים כל פז' שמות ואומר ה' מלך והשמים מספרים כבוד אל · וב"ש בלי שנוי ואח"ז כב' ליות רבנ' בחול · באל אדון ואומר דעת ותבונה סובבים הודו ולא אותו · ואומר שרפים וחיות ואופנים קדש שהם ג' עולמות בריאה יצירה עשיה · אופנים עשיה וכ"כ בפרושה דף קל"ה · ואמרו לו החברים ז"ל הר"ת ז"ל היה עושה בכל יום הקפה אחד אל התיבה והיה אומר פ"א של מזמור אלדים יחננו ובשבת היה עושה ז' הקפות והיה אומר בכל הקפה פ"א וזה יותר נכון ככנ"ל (ס"א ואומר אותו קודם יוצר בלי נגון :)

אמרנו כי ד' מוחי' דז"א כשיוצאים מבינה הם ד' והם סוד ת' דצלם ואח"כ נכנסים דנה"י דתבונה ונעשים ג' והם סוד מגדל הפורח באויר כי אז בחי' לאה אשר שם שהיא סוד מלכות דתבונה מקבלת ההארה שהוא סיום ליסוד וקולה דשערי דא"א בעת שם (ס"א ונעשים שם) תפלין בכח שם באותו הצלם כמ"ש בזוהר כי בעבור צלם של ב"ן יש לו צלם אחר רוחני וז"ש אך בצלם יתהלך איש שאותו צלם הוא מגדל הפורח באויר כעוף הפורח ועובר והנה כמו שלמטה בסוד ם' דצלם שנכנסים המוחין בראשו הז"א אז יורדין תפלין כן כאן בסוד ל' דצלם שכבר יש שם מלכות דתבונה משא"כ בת' דצלם שלא נתלבשו המוחין עדין אך בל' של צלם בעת קולה דשערי דא"א ואלו תפלין בכח ובדקות דק ביותר משל מעלה ואז נעשה ב"כ לאה בסוד אור פנימי ואלו הם סוד התפילין של שבת שהם למעלה מן הראש שהם ל' דצלם וכשבא שבת באו פנים חדשות שהם אלו המוחין שבסוד ל' דצלם שהיו למעלה בראשו בסוד תפלין ועתה בשבת נכנסו בראשו ונעשים מוחין חדשים לא' מהבחי' והם פנימיים עתה ולזה אין אנו מניחין תפלין בשבת כי התפלין נעשו מוחין פנימים ובתחלה היו מקיפין לז"א והיו בבחי' אור פנימי ללאה: **כבר** נודע כי התפלין הם מבחי' חיי המלך כי המלך הוא ז"א והחיים נמשכים לו מבינה כי אהי"ה הוי"ה אהי"ה במנין חיים כנז' בכונת המנחת תפלין והוא בנשמת כל חי רמוז כאמור כי הנשמה היא מבינה וכל חי כמנין חיים והם תמורת התפלין שהם חיי המלך כנז': **ראיתי** למורי ז"ל שהיה נוהג לומר בריך שמיה דמארי עלמא כשהיו מוציאים ס"ת מן ההיכל בשחרית של שבת: **ביום** שבת אין צריך לקרות הפרשה מתוך החומש כי אם לשמוע אותה מפי ש"צ אבל ההפטרה אין אדם יוצא ידי חובתו בשמוע אותה מן המפטיר אלא צריך שיקרא כולה מתוך הכתב בפיו וצריך שישמע הברכה ראשונה ואחרונה מן המפטיר: (ס"א ביום שבת כשקורים בס"ת תכוין בשם זה יו"ה ה"ה ו"ו ה"ה):

צמח וכן נראה מלשון הזוהר דף ר"ה דקאמר רזא דס"ת דיומא דא אע"כ בדף ר"ו קאמ' בריך שמו' משמע שאין לאומרו כי אם ביום שבת ואפ"ה אינו אסור לאומרו גם בחול בשעת הוצאת ס"ת:

ראיתי למורי זלה"ה כשהיינו בבית מדרשו שקרא הוא בעצמו

הקללות שבפ' בחוקתי במנהג העיר · גם ביום שבועות היה קורא הי' הדברות הוא בעצמו : ז' העולים לס"ת ביום השבת כהן חסד דז"א אשר בתוכו פרק אמצעי דכלא דאבא · לוי גבורה אשר בתוכו פרק אמצעי דהוד דאבא · ישראל ת"ת דז"א אשר בתוכו פרק האמצעי דיסוד דאבא וזה השלישי הוא בחינת גילוי ב' שלישי הת"ת ולכן הוא גדול מכולם חוץ מן הששי שהוא כנגד היסוד המגולה שהוא גדול מכולם · רביעי נצח דז"א ובתוכו פרק תחתון דנצח דאבא · חמישי הוד דז"א אשר בתוכו פרק התחתון בהוד דאבא · ששי יסוד דז"א אשר בתוכו עטרת דיסוד דאבא וזהו גדול שבכולם ולכן ר' פרוספדאי לא הוה סליק אלא ששי כי הוא בחי' היסוד המקבל האור המגולה בכולו וזה נזכר בזוהר פ' שלח לך דף קס"ד על ר' פרוספדאי תמים לבא דמיומי לא סליק לס"ת אלא ששי דאיהו צדיק · בו ירוץ צדיק ונשגב · שביעי הוא הקטן שבכולם כי הוא עטרה דיסוד דז"א לבד כי כב' נפסק יסוד דאבא בששי שהוא היסוד כנז' : צמח והנה ג' פרקי' עליונו' דנה"י דאבא שהם בחי' חב"ד דז"א שהם הפרקים עליונים דנה"י שהם בחי' מוחי' דוליה נכנסים בג' העולים לס"ת במנחה של שבת כאשר אכתוב בע"ה :

מוסף שבת

הנה המוסף הוא ביסוד כנודע ואנו אומרים בו איה מקום כבודו והנה כל זה רמוז בפ' זכור א"ת יו"ם השב"ת ר"ת אי"ה וקודם לו בא תיבת זכור לרמוז הזכר דהיינו בחי' יסוד והנה היסוד הוא יוסף העולה עם הו' קצוות דז"א ולכן אנו תכף אחר אי"ה אנו אומרים מקום כבודו · והענין הוא כי היוסף שהוא היסוד הוא הזכר כנ"ל הנה הוא אם תחלף אות יו"ד מיוסף בא"ת ב"ש יהיה מ"ם הוסיף אותו על וס"ף אותיות הנשארות מיוסף יהיה מוסף ומוס"ף כמנין מקו"ם הרי רמוז זכור הוא יוסף כנ"ל :

כתר יתנו לך ה' אלקינו מלאכים המוני מעלה הם או"א שכן בתיקוני' אומר כי או"א הם מלאכים על כתר דאצי' והם יתנו כתר לז"ון שהם ה' אלקינו ממקומו יפן ברחמיו לעמו באמרו מלוא עולם צריך לכוין כי הנוק' כבודו כביד ו'של זעיר הנק' ו' והיא עלתה למעלה לקבלת שפע להשפיע לנו כי זהו מלא עולם הזה ובאומרו ממקומו

הוא יפן צריך לכוין כי הוא הרמוז בתיבת הוא דכורא ג"כ למעלה וזהו ממקומו ממקום ו' דהיינו המקום שאם הזעיר עתה והם זעיר בכתר דאבא ונוק' בכתר דאמא ואנו מתפללים שכיון שהם למעלה כל אותם עליות שלא ישכחנו משם וזהו ממקומו שם למעלה הוא יפן ברחמיו כי הוא הכתר דאבא מקו' הרחמי' לעמו שהם מייחדים שמו וגורמים אותו הזווג (מע"ח) **צ"ל** תקנת שבת רלית קרבנותיה שהיא בא"ת ב"ש בסוד תש"רק ובסוף יאמר מגל"פך דר"ת אלו מסיכי כלטוו צויי פועליה כראוי · וצ"ל צווי בב' יודין: **בקדושה** יאמר ה' אלקינו ה' אחד הוא אלקינו כי אין צריך לומר ב' פעמים אחד אחד כמו שנוהגים כי טעות הוא בידםאלא יאמר ה' אלקינו ה' אחד הוא אלקינו וצ"ל ג"כ במוסף חמדת ימים אותו קראת זכר למעשה בראשית והטעם הוא סוד הנז' בכוונות: **או"א** רלה במנוחתינו ר"ת כמנין ר"י ועם הכולל כמנין אל"ף למ"ד הוי"ה וזה במוסף דווקא · צ"ל ג"כ בשבת אחר התפלה פטום הקטורת כי הוא מבריח הקליפות שלא יאחזו בשפע היורד ע"י התפלה (מע"ח) **אח"כ** תכנס לביתך ותעמוד במקומך ותקיף השלחן ב' פעמים כנז' בסעודת הלילה (כוונות) **ענין** הלחם שבסעודה זו יהיו ג"כ י"ב והם כנגד י"ב חוורי דרישא ויאמר קודם הקידוש מזמור לדוד ה' רועי ואח"כ ושמרו בני ישראל את השבת ואח"כ פ' אז תתענג על ה' כי בפסוק זה נלטוו ג' סעודות של שבת כנז' בזוהר ח"ב דף פ"ח ב' וכוונות לכל זה כי שם כתוב הכל באר היטב: **אח"ב** קטול ידיך מעומד ככתוב לעיל בליל שבת:

בבקר כשתעסוק בתורה תצייר לפניך שם מנ"פץ בניקוד לבונה:

מורי ז"ל היה נוהג אחר סעודת שחרית לישן ב' או ג' שעות והיה אומר כי השינה מכלל עונג שבת הוא: **טוב** לקרות בשבת קבלה לבד כמו שהיו נוהגים הקדמונים והוא כי הנה הקבלה הוא בעולם האצי' אשר הוא תשפיע ביום השבת והנה עולם האצי' אשר הוא משפיע ביום השבת הוא הקדש גמור אשר אין חמן קליפין כלל וזה רמוז בפ' השתחוו לה' בהדרת קדש ר"ת קבלה כי השבת הנק' קדש הוא באצילות קדש הגמור אשר שם סוד השתחוי' ולכן נרמז כאן קבלה **בס"א** מה הלשון והנה אנו אומרים בשבת השתחוו לה' בהדרת

קדש ר"ת קבלה כי השבת נק' קדש והוא עתה עולה באצי' הנק' קדש נמור אשר שם הוא סוד ההשתחויה ולכן נרמז בתיבות אלו קבלה כנז' ובחול אנו אומרים הריעו לה' כל הארץ ר"ת הלכה לכן בשבת קבלה ובחול הלכה כנז' בב' מקומות אלו: **עוד בש"א** והנה מזמור זה אין אנו אומרים אותו כי אם בחול ובו כתוב הריעו לה' כל הארץ שהוא ר"ת הלכה שהוא בחול: **במנחה** כשהוא עוסק בתורה יצייר לפניו שם מצ"פך בניקוד זכה: **מנחה** בכניסתו בב"ה יכוין בב' אותיות י"ת של שם שקו"לית ות"י כמנין קדוש שהם ה"י כימין של ריש' דא"א: **זמן** הכנת ציצית במנחה של שבת קודם שתאמר ואני תפלתי כדי שתשים הציצית בעת רצון:

צמח ואין אנו מכסים הפני' בטלית ותכף אנו כמסכים הטלית במקומו לרמוז כי אז מתגלה מצח ונם אנו מגלים מצח שלנו מעט הטלית כנ"ל:

ואני תפלתי צריך לאומרו קודם הוצאת ס"ת להורות כי במנחה דחול הוא דינא קשייא אבל במנחת שבת הוא רחמים פשוטים ורצון גמור ולכן אנו אומרים ואני תפלתי קודם הוצאת ס"ת: **ס"ת** דמנחה של שבת ג' העולים בס"ת עתה הם כנגד שלשה ראשונות דו"א כהן חכמה דו"א אשר בתוכו פרק עליון דכלא דאבא לוי בינה דזעיר אשר בתוכו פרק עליון דהוד' דאבא ישראל דעת דו"א (ס"א ת"ת דו"א) אשר בתוכו פרק עליון דיסוד דאבא: **סוד** עת רצון ופי' מנחת שבת בסידור שלי: **ומי** כעמך כישראל גוי א' בארץ ולא כעמך ישראל: **הטעם** שאין אנו אומרים עתה במנחה ישמחו במלכותך הוא כי המלך' עתה כשארת למטה וז"א עלה בדיקנא עילאה דא"א ואין למלך' הנק' מלכות שמחה על זה כי לא יש זווג כי דודה עלה למעלה וכפי הפשט נוכל לומר שנפטר או משה ובטלו המדרשו' מן התורה המשמח את הלב (לקוטים): **צדקתך** היה

צמח יוה"ד שהל להיות בשבת אין אומרים ואני תפלתי והטעם כלע"ד שלעולם עת רצון הוא גילוי מצח שבמלא במנחת שבת כנז' בזוהר וזהו לעולם בעת המנחה ומפני שבכפור מתגלה א"א בנעילה ולא במנחה אז אינו אותו רצון מתגלה ולכן אין אומרים אותו:

צמח נ"ל כיוה מובן עם מה שאמר הרב ז"ל על וידעו כי אתך היא מכוחת' אתך אות ד' שהוא כתר כי זהו מה שאלו שים ה' בקרבנו שהוא זעיר אם אין שהוא א"א והנה עתה וידעו כי את כתר כנז' בספרים וזהו מי כעמך כישראל ד' ישראל שיודעים שהכתר מושפעים עתה ובזוד' ישראל:

אומר מורי ז"ל כסדר הספרדים ולא כסדר האיטליאנים ולמה
אומרים צדקתך הסוד כתוב בכוונות : **כשחל** ראש חודש
בשבת אין אומרים צדקתך הטעם הוא כי ביום השבת טפילה אליו
ואף על פי שהיא עולה עד שיעור קומתו היא טפלה אליו ולכן
שנם היא צריכה לה להעלות מ"ן לזווג או"א והנה הת"ת איננה עמה
ולכן במקום הת"ת אנו לוקחים הג' צדיקים משה יוסף דוד להעלותם
גם הם עם המ"ן והנה יש ג' בחי' א' שנמסור עצמנו ע"י ק"ה באומרו
ועל מכותם יקדישו את שמך ב' בחי' צדיקים אלו שהם במקום הת"ת
ג' במלכות עצמה אך עתה בר"ח ושבת יש לה מעלה נוספת והוא כי
היא ממש כמו הת"ת עצמו ויש לה בחי' הת"ת ממש ונמצא כי היא יש בה
בחי' ת"ת ומלכות יחד כי היא ירש מקומו אחר עלייתו למעלה במולא
קדישא באותו מציאות שהניח הו"א לתתא במקום אבא כנודע שם
בכללת המלכו' יחד והטעם הוא כי בר"ח עולה להיות משתמשים בכתר
א' עמו וא"כ איננה צריכה אלא צדקתך לג' צדיקים אלו כי כבר יש בה
מציאות הת"ת עצמו להעלות מ"ן : **סעודה** שלישית בסעודה
זאת צריך לשתות יין באמצע הסעודה ולא בתחלת הסעודה בקידוש
כמו בשאר הסעודות והטעם הוא כי בסעודה זאת היא בעתיקא והוא
רחמים גמורי' והיין הוא דין ולכן אין לעורר הדין כלל ותעשה בסעוד'
זאת כמו בשתים האחרות לכל הפרטים אחרים וי"ב בכרות הם כנגד
י"ב תיקוני דיקנא עילאה דעתיקא : **נטילת** ידים מעומד
וכבר כתוב כל הפרטיות בסעודות שעברו : **דע** כי סעודת זו
מיוסדת בזוהר ח"ב דף ס"ב על פ' והאכלתיך נחלת יעקב אביכו והנה
כאן לא נזכר שתיה ולכן אין לומר קידוש על היין כי אע"פי שהיין משמ'
עכ"ז להיות שעתא ההיא רחמים פשוטים ועת רצון הנזכר לכן אין
לזכור יין כלל שהוא דין והנה השתיה בחי' היא למטה במקום ז"ון אשר
הם עתה במקום הרעים וכתיב אכלו רעים ולכן ג"כ מטעם זה אין
לזכור היין כי ז"ון שהם בחי' השתיה הם למעלה במקום או"א אשר
עליהם נאמר אכלו רעים לעילא דאיכון א"וא : **בס"א** בזה הלשון
כי שתו ושכרו דודים דאיכון ז"א לתתא ואכלו רעים לעילא דאיכון א"וא
והנה עתה ז"ון הם למעלה דא"וא אשר שם בחי' האכילה ולכן אין

להזכיר יין שהוא השתיה כי אם אכילה אשר הם עומדים ז"ון שהם השתיה: **שלא** לשתות מים קודם ההבדלה. אחד הזהירנו מורי זלה"ה שלא לשתות מים קודם ההבדלה ואמר לי בפירוש כי כל השותה מים באותו הזמן שימות באסכרה (ס"א בין השמשות של מ"ש שימות° אבל אם היה האדם אוכל על השולחן בסעודה ג' ונמשכת הסעודה עד זמן הראוי לומר הבדלה הנה או יכול לשתות בתוך הסעודה וקודם שיאמר הבדלה ואין בכך כלום:) **בענין** הא"ב שנוהגים לומר קודם ערבית לא היה מורי זלה"ה נוהג לאומרם ולא היה חושש לזה:

ויהי נועם ה' צ"ל מעומד לקבל אור החוזר מיסוד הבינה הנקרא נועם אך א"צ לעמוד רק פסוק ויהי נועם לבד ולא כל המזמור: **בס"א** מצאתי שכתוב בס' ע"ח שצ"ל ויהי נועם עד סוף מזמור יושב בסתר עליון כלו מעומד והשאר יאמר אותו מיושב והנה הוא סוד אור חוזר מצד התפלות אנו אומרים ויהי נועם שהוא המשך הבינה הנק' נועם ולפי שעתה אין הזווג והתוספת נעשה מעצמו כנודע כי מה שאנו עושים בחול על ידנו הוא נעשה בשבת מעצמו ולכן אנו מתפללים בתפלת ימי החול ומעשה ידינו כוננה עלינו כי הוא הזווג הנעשה על ידו שיכוננהו וישלים אותו ולהיות זה אור הבינה יש ג"כ בנו כח להאיר לבריאה בסוד ובא לציון גואל מה שאין כן בשאר ימי החול וכנגד אור חוזר של הסעודות הוא סעודה של מ"ש: **במ"ש** לא היה מורי זלה"ה מניח להתאבל על ירושלים ולומר קינות כנז"ל: **הבדלה** בענין הבדלה שנוהגים לומר בב"ה היה אומר מורי ז"ל שמנהג טוב הוא והוא ז"ל היה נוהג ליתן ד' זוזים לב"הכ שיקנו מהם יין כדי להבדיל על יין משלו ותזהר שלא למזוג כוס של הבדלה: **מורי** ז"ל היה מריח על אגודה א' של הדס דליל שבת כנז' שם והיה נזהר שיהיו בה ג' בדי הדס קשורים בקשר א' ג' הדסים הם סוד נ"רן ותכוין

צמח ולטעם זה צריך לשתות יין שהוא זו"ן שתיה והם למעלה בא"א הנק' רעוא אכילה וזה בתוך האכילה:

צמח מכאן נראה שמה שאמרו בגמ' כל הזמן לשתי מיא בין שמשיא ימות באסכרה וש אומרים בין השמשות דליל שבת ור"א בין השמשות דמ"ש וכך הלכתא דבליל שבת אסור מן הדין מפני הקידוש של לילה ובין השמשות דמ"ש אסור מפני האסכרה כמ"ש הרב זלה"ה ליקוטים:

בהם כדי להשאיר מקדושת שבת לימי החול : **מורי** זלה"ה לא היה מבדיל על הנר אשר בבית כי אם על נר של שעוה שהיה לו מיוחדת לזה גם בענין ההבדלה שכתוב בזוהר פ' ויקהל לאכפאה אצבעאן חוץ מגודל לקבלי שרגא הפירוש הוא להחזיר אחורי האצבעות מקום הצפרנים כנגד הנר וכאלו כפיית האצבעות על הגודל ולא כי"ת להחזיר פנימית האצבעות ולכפותם רק להפך : (מע"ח)

בענין ראיית הצפרנים היה מורי זלה"ה כופף ראשי האצבעות לתוך הכף והיו כפופים כנגד פניו של אדם : **ובח"ב** של הזוהר משמע שצריך לברך על נר של שבת וכן פירש הרח"ו ז"ל וכן משמע מבראשית בההוא שרגא עי"ש : **גם** בענין הצפרנים היה אומר מורי ז"ל כי בימי החול ההארה שלהם הוא מצד הקליפה אך בע"ש אחר הטבילה ההארה שלהם מצד הקדושה ונכרים בהם דברים רבים ובמ"ש חוזרים לכמות שהיה : **גם** היה אומר מורי ז"ל כי במ"ש היה האדם יכול לדעת באיזה מקום יושב אז הרוח (בס"א באיזה מקום מן גופו יושב אז נפשו) וכן בכלם והוא בהריחו אם הריח בא לו תכף כשהריח בהדס בידוע הוא שהרוח אז קרוב לחוטמו ואם נתאחר לבא הריח בחוטמו אז ידוע שהרוח רחוק מן החוטם ועד"ז יפשוט ולפעמי' ישאיר נפשו למטה ברגליו כנז' בתיקונים דף קל"א על פסוק ותגל מרגלותיו : **דין** שיטעום מן הכוס קודם שיפסיק ברכה אחרת (ובס"א בדבר אחר) **מורי** ז"ל היה אומר אחר ההבדלה ויתן לך האלהים כמו שנוהגים לומר : **כבר** ידעת כי יש רשות לאדם לומר הבדלה עד יום ג' בשבת והענין הוא כי ביום א' בשבת מסתלק הנשמה וביום ב' מסתלק הרוח וביום ג' יש בחי' נפש יתירה ולכן עד יום ג' שעדיין הוא משבת שעברה יש רשות לאדם לומר הבדלה וביום הג' מסתלק הנפש ומשם ואילך הוא משבת הבאה :

הנפש יתירה אינה הולכת לגמרי עד עת סעודת מ"ש ולכן אין ראוי להתעסק במלאכה שאינה לאוכל נפש או בתורה עד אחר סעודת מ"ש : **ראש חדש** חייב אדם לקבל פני ר"ח כי בר"ח יש הארת נפש יתירה בעת הכתר ואז אם יקבל פני רבו יושפע לו נוכח רבו אבל

העיקר

העיקר הוא בשבת כי כל היום יש נפש יתירה וברגל אצטריכא ליה דלא כתיב בקרא :(בס"א עוד) ואם הקרא שהזכיר הרב ז"ל היה זה נוכל לומר כי השונ"מית שהיא בחי' נפש שתקן מטה שלחן כסא ומנורה מדוע את הולכת השונמית היא בחי' נפש שתקן הולכת אליו היום לא חדש ולא שבת היום רוונ לי"ט וא"כ נ"כ נזכר בקרא אבל אם היה י"ט לא היה יום קציר ולזה אינה ראיה :

צמח נ"ל כי ברגל צריך ראיה שום נפש יתירה אז כי ג"כ יש בו כתר ואיכו גרוע מר"ח כי הלוא מוסיפין העולים לס"ת ואסור מלאכה לא כתיב בקרא כי אם לא חדש ולא שבת והלוא י"ט לא כתיב בקרא :

בליל ר"ח לא יש עלייה לנוק' רחל כי אם ביום שאז עולה בנלא דז"א כנודע כי לכן אנו אומרים יעלה ויבא ברצה שהוא בנלא ובלילה הזווג עם לאה והיא עלמא דאתכסייא ולכן אם לא אמר בלילה יעלה ויבא אין מחזירין אותו משא"כ ביום שאז הזווג הוא עם רחל והיא עלמא דאתגלייא ולכן אם לא אמר ביום יעלה ויבא מחזירין אותו :

הנה ממ"ש ולמעלה נודע כי כל העליות שבר"ח בין ביום בין בלילה הם לנוק' כי אז אין לזכר עליה כלל ולכ"ן הנשים שלא יעשו מלאכה בר"ח מפני שהם בחי' הנוק' והיא העולה ולא הזכרים שאין לזכר עליה: **טעם** אחר למה לא יעשו הנשים מלאכה בר"ח כי הנה הנשים בזה שלא פרקו נזמי הזהב אשר באזניהם במעשה העגל תקנו בהם תיקון קלת שהעלה ותתחדש מחדש לחדש ולכן בר"ח אין להן לעשות מלאכה: **מורי** ז"ל לא היה מסיר התפילין עד שיגמור קדיש של ס"ת כשמחזירין אותו להיכל :

מוסף ר"ח הנה עד עתה לא היתה עלייה לנוק' יותר מימי החול ועתה במוסף מתחלת לעלות עד הכתר והוא יותר מימי החול ולכ"ן עתה לחלוץ התפילין קודם מוסף : **דע** כי בר"ח מסתלקים התפילין קודם מוסף לבד כי אז נגלה עליו שפע עתיקא קדישא וירד דרך המדרגות והוא למעלה מהתפילין: **אם** חל ר"ח באיזה יום מן השבוע שיהיה כשהאדם עוסק בתורה צריך לכוין בשם א"ל במילוי ובשם אדנ"י פשוט וצריך שיהיו מנוקדים כזה **א** ותחתיו קמ"ץ מורה אל ספי' הכתר · **ל** ותחתיו פת"ח מורה אל ספי' החכמה · **פ** והחתיו ציר"י מורה אל ספי' הבינה · **ל**

ותחתיו סגו"ל מורה אל ספי' החסד ותחזור פעם אחרת · כ' ותחתיו קמ"ץ כתר · ד' ותחתיו פת"ח חכמה · א ותחתיו ציר"י הוא מורה לבינה · ד' ותחתיו סגול הוא מורה לחסד · נ ותחתיו קמ"ץ הוא מורה לכתר · י ותחתיו פת"ח הוא מורה לחכמה :

וזהו סדורם כזה:	אָ	לַ	הֵ	לֶ	מָ	דַ	אֵ	דֶ	נָ	יַ
	כתר	חכמה	בינה	חסד	כתר	חכמה	בינה	חסד	כתר	חכמה

ר"ח ושבת אין לומר לדקדק במנחה עי"ל במנחת שבת :

ברכת הלבנה אחר ברכת הלבנה צ"ל ג"פ שלום עליכם · והוא כי מציאות המקטרג הראשון היתה הלבנה באמרה א"א לב' מלכים להשתמש בכתר א' · ולזה אנו אומרים אחר ברכת הלבנה שלום עליכם שלא יהיה עוד קטרוג ויכעור שולי בגדיו להבריח הקטרוג והחצונים : עטרת תפארת לעמוסי בטן · הנה עטרת היא רחל והכל נוק' אלא שהכתר הוי ג"כ דכורא כי הוא כתר שלו אבל עטרת היא כתר דנוק' ולכן נק' עטרת וזהו עטרת ת"ת לעמוסי בטן כי לכך אנו אומרים ברכה זו בר"ח מפני שהיא נתחדשת אז בר"ח ולפי שהיא יוצאת בת"ת שלו היא נק' עטרת ת"ת ולעמוסי בטן הם ישראל שכולם יוצאים מבחי' הבטן שלו והם עמוסים ולפי שהם שם שהוא מקום שלה גם הם עתידין להתחדש כמותם :

הלא המלכות לפעמים תחת היסוד כמבואר אצלינו למעלה והנה כדי להתחבר עם בעלה גופא בגופא שהוא ספי' הת"ת צריך לדלג ג' דלוגים כי מדליגת נה"י ועולה בחג"ת · ואלו הם ג' דלוגים של ברכת הלבנה לחברה עם בעלה ודי בזה למבינים :

חנוכה צריך לשים הנרות כנגד נה"י שלה שהוא בשליש התחתון של הפתח שהם ג' טפחים ולמעלה מג' טפחים ולמטה מי' טפחים שאינה עולה עד הראש ואנו ממשיכים לה מן הראש ולכן אם הניח אותם בתוך עשרה יצא כי כל זה נק' מקומה : חנוכה הוא כנ"ת שהוא ענף חכמה סוד שמן משחת קדש · ולכן היה הנס בשמן :

להדליק

להדליק נר של חנוכה קודם נר של שבת· ביום שבת היא עולה עד כתר שלו ולכן אם לא השיגה ידו לנר של שבת ולנר של חנוכ׳ נר שבת קודמת שיותר טוב להעלותם עד הכתר שהיא שם בשבת כנז׳ ולא בחנוכה שהיא למטה דהה״י שלו · וגם לכך ראוי להדליק ע״ש נר חנוכה קודם שידליק נר שבת כי ראוי להעלותה ממטה למעלה כנז״ל ואיך ידליק אח״כ נר של חנוכה ויחזור למטה דה״י ה״ו: **צריך** להדליק אותה עם שקיעת החמה כי או נודע לילה והיא יורדת למטה אל הבריאה וליצירה ולעשיה ליתן טרף לביתה וחק לנערותיה ואז אנו ממשיכים לה אותם האורות שהיו לה למעלה ולפי שעיקר המשכה הוא אותו האור הבא אל ה׳ מן הרא״ש שהוא יהו״ה אהי״ה דיודין כמנין רנ״ל ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט לכן אמרו עד שתכלה רגל מן השוק כי מן השוק הם העולמות התחתונים עד שתכלה אותו רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה· ולכן הדלקה עושה מצוה ולא הנחה ·כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה אל מקומה וזה נעשה ע״י ההדלקה ולא ע״י ההנחה ולכן אסור להשתמש לאורה כי להיות האור הקדש עליון יורד עד למטה אל מקומה אשר מצויים שם החצונים ואנו חוששים שמא יתאחזו באור העליון · ולכן אין ליהנות מן האור כי האור היא מן הרא״ש נמשכת אליה למטה ושם אין ליהנות ממנה: (**צמח** מכאן כי בשבת יכול ליהנות מנר של שבת כי שם אין חצונים כנז׳ בנר של חנוכה) :

מורי ז״ל היה נוהג להדליק הנרות של חנוכה כנוסח מוהרי״ק בב״י ולא כנוהגים באופן אחר וזה היה הסדר שהיה נוהג כי בליל ראשונה היה מתחיל להדליק מן הנר היותר רחוק מן הפתח ובליל ב׳ היה מתחיל להדליק מן הסמוכה אל הראשונה וכן היה עושה והולך עד שבלילה אחרונה היה מתחיל מן הנר היותר קרוב אל הפתח :

עד שתכלה רגל מן השוק· הטעם הוא כי אין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט וזהו עד שתכלה רגל מן השוק כי מן השוק הם העולמות התחתונים עד שתכלה אותו הרשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה ולכן הדלקה וכו׳ כנזכר לעיל וכול

לכולם בכוונות: **ענין** פורים הוא הו"ד ענף גבורה סוד יין ולכן הנס וגם השמחה הוא ביין: (כוונות)

מגילה לשון גילוי שיסוד דאבא מגולה ונקרא ספר ואגרת· כל הכתובים עתידין ליבטל חוץ ממגילת פורים·' ברכות המגילה עיין בכוונות וליקוטים· משלוח מנות ארז"ל ב' מנות לאיש אחד וב' מתנות לב' אביונים· גם לדעת למה אמרו ברעהו מנות בת"ו אחד ובאביונים בב' תוי"ן · ואמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש ועיקר הארת יום זה הוא גילוי יסוד דאבא והוא זכר ובהיותו מלובש בתוך יסוד של אמא לכן אמר מנות בתי"ו אחד לבד כי הוא מצד נוקבא באופן שהם שני מנות מצד אבא דהיינו מ"ן כאשר ידעת ואחד מן היסוד דאמא כנז"ל והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו יסוד דאמא כי עם היות אבא גדול בהיותו יורד במקום יסוד ז"א נקרא רעהו ע"ד שנאמר עליו שלף איש נעלו ונתן לרעהו ומתנות לאביונים הם מצד אמא לכן הם בב' תוין כי הם מצד הנוקבא והם ב' מתנות כנ"ל והו"ד שהם האביונים כאשר ידעת כי ערבה שהם נצח הוד שאין בה לא טעם ולא ריח וגם נקראים אביונים כי אמא עד הו"ד אתפשטת:

גם מ"ש רז"ל בימי פורים נותנין לכל הפושט ידו הענין הוא כי הנבאי של צדקה הוא היסוד ובימי החול שהוא היסוד של ז"א צריך לראות למי נותן הצדקה אבל עתה בפורים שהגבאי הנותן הוא יסוד דאבא ההארה היא גדולה ולכן אין צריך להקפיד למי נותן הצדקה אלא כל הפושט ידו נותנין לו:

צמח מכאן לאבל בפורים שאין נוהג דברים שבפרהסיא אלא דברים שבצנעה נוהג כי נס בפורים יסוד של אבא:

ומ"ש רז"ל שצריך לשתות יין עד שישתכר עד דלא ידע הכוונה הוא שלעולם בתוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומסיר אותה ולכל"ל ברוך המן להמשי' אור גם לניצוץ ההוא לכן צריך לאומרו שלא בכוונה אחר שהוא שכור וכבר יצא מדעתו שאם היה בכוונה ח"ו יאיר גם אל הקליפה · ונראה לפע"ד כי כשאנו ממשיכים אור מוח הבינה ברחל על ידי שתיית היין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיהיה בה כח להאיר גם עד הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה: **וצריך** לכוין באכילה בב' י"ה דיודי"ן ולכוין בשם

ע"ב ובשתיה לשם י"ה דיודי"ן ולכוין בשם ס"ג שעולה שבעים כמנין יי"ן ולכוין להמשיך לה מוחין אלו מוח חכמה על ידי האכילה שכי יו"ד ס"י דע"ב ומוח בינה על ידי השתיה שכי י"ה דיוד"ין העולים יי"ן ולהיות כי מוח החכמה גובר בנוקבא לכן צריך השתיה מרובה על האכילה: הנה השנה הם י"ב חדשים במנין ו"ו וכשהשנה מעוברת אז נקרא וא"ו והם י"ג חדש · והנה נודע כי משה הוא בת"ת כי שם הוא"ו והנה לעולם חדש העיבור הוא חדש אדר ולכן תמנ'כי מת משה באדר להורות על העיבור (וטעם שאין מעברין בניסן בכוונות באורך):

צמח ואע"פ דאכלו רעוס לאיכון או"א והשתיה איכון לזו"ן וכו"; אע"פי שבחלא שריין הנה אמא נותן הגבורות לנוקבא שהם סוד יין ואבא נשאר בסוד האכילה למעלה ולכן השתיה שנגלה למטה היא יותר על האכילה שהוא למעלה:

פסח הוא סוד פ"ה ס"ח הפה דבר אשר הוא מלכות ולכן דבר כי וה' הולך לפניהם יומם על זה יש לה שמחה ומדברת וזה סוד מלה שמורה מלה פרוסה אבל הוא במלכות ולכן אין בו הלל גמור מפני שהוא מההיכלות סוד היכל שהוא מלכות · אבל בסוכות שהוא סוד הז' מינין סוד השבע נערות אשר ז' ספירות יש בו הלל גמור: צריך לעשות הנעלה קודם הליבון כדי שיפלוט החמץ שבלע מפני שאחר הליבון נשאר הבדיל כמו טלאי ואין החמץ יכול לצאת מתוכו והכלי אינו כל כך חם שיוכלו לצאת מתוכו בילועות כי אם לא היה אותו מין מתכת שזורקין עליו תחלה דק כעפר הנקרא בל"ע כישאדי"ר לא היה הבדיל יכול ליתך ולהתפשט על הכלי: גם צריך ליזהר שלא יתן הכלי אחר הליבון במים שהאומן עושה בהם מלאכתו (טבילה בערב הרגל כוונות) מורי זל"הה היה נוהג שלא לגלח מערב פסח עד ערב שבועות לא בראש חדש ולא בל"ג לעומר:

סימן על החרוסת הוא חרוסת אב"ן חרוסת ע"ץ ר"ת אפ"ל בירי"ן כו"ם עמב"יר לימר"יט וזו בלשון אשכנז ור"ל תפוחים אגסים אגוזים חיתוכי קדה וקנמון: כי הוא ילילך מפח יקוש מדבר הוות ר"ת ימימה בסוד מימים ימימה לרמוז כי בליל פסח אין שום מקטרג שהם הקולים יזיק להם כי הוז השם יתברך ילילך מהם: (צמח ספרו לי הקברים אשר בליל ראשון של פסח בזמן הר"או ז"ל אדם אחד כטלע

מרגליו ושאלו לרב למה אירע לו זה ואמר שזה היה מפני שבאותו
הלילה עשה אותו אדם עבר עבירה פלונית): **דע** כי כל
הי"ט הם בנה"י דאמא תתאה דהיינו תבונה כי ס"ג וי' אותיות ע"ב
כמנין יום טוב ולכן פסח הוא גדול מכל המועדים כי בשאר המועדים
הצעיר הולך וגדול מעט מעט אך עתה בליל פסח נכנס הכל ברגע
וזהו כי בחפזון יצאת וכדי לשבר כח הקליפות מה שאין כן בשום פעם
אחרת רק במדרגה אחר מדרגה: **פסח** סוד שאנו קוראים
פסח הוא פי' פ"ה ס"ח ר"ל שיוצא אותו אור מקיף מן הפה ולחוץ על
ידי השיחה והדבור שהוא ספירת העומר וגו"ם מ"ע לספר ביציאת
מצרים ליל פסח וזהו פ"ה ס"ח: **הנה** נקרא חג הפסח כי
במקום הראש דתבונה שם הוא יום נה"י דבינה ואע"פ שאנו קוראים
אותם חג"ת כאשר נכללים בינה ותבונה יחד נמצא כי מקום גדלות
שני הוא מקום פה דתבונה ב' ראשונות שבה ולכן נקרא חג הפסח
פ"ה ס"ח כי הוא מקום דתבונה· וזהו סוד סיפור יציאת מצרים
ואמנם ביום א' של פסח מתקיימים כל המוחין ולכן אומרים הלל גמור
כי הם מוחין גמורים ולפי שנכנסים מ"ן כל הלילה ג"כ לכן אנו אומרי'
הלל גמור בליל פסח מה שאין כן לשאר המועדים: (כוונות)

שבע ברכות של תפילות יום טוב בין דפסח בין דשבועות בין
דסוכות הם כי בדלי"ת ברכות ראשונות של העמידה יכוין בב' שמות
דאהי"ה ב' דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דהה"ין ואלו ד' תכוין על הסדר
בד' ראשונות ובג' אחרונות תכוין בג' שמות דאלהי"ם במילואם שמי'
יו"ד ה"א ותכוין על הסדר בג' אחרונות והסוד הוא כי הי"ט כולם
באימא הנק' מקרא קדש כי אלה מועדי ה' ר"ת אמא ולכן אנו מכוונים
בשמות אלו כי כולם הם באימא עילאה: **בשבת** וי"ט אין
לומר ביום המנוח הזה כי אם ביום השבת הזה והשי' אמר לי מורי ז"ל
שמנוח ע"ה היה· **ה** העולים לס"ת ביום טוב: **דע** כי ה'
העולים לס"ת בי"ט הם כי כבר ידעת כי נה"י דאבא תוך נה"י דאמא
והנה לא יגלה למטה כי אם תרין פרקין תתאין דכלא דאימא ותרין
פרקין תתאין דהו"ד דאבא כי תרין פרקין עילאין דכ"ה דאימא כשארו
לעילא בריישא דזעיר בסוד מוחין והנה יסוד דאמא קצר ומסתיים

בחזה

בתוך דזעיר ואינו נגלה לחוץ ויסוד דאבא שבתוך יסוד דאמא הנה הוא ארוך ונגלה פרק אחד לחוץ מיסוד דאמא והרי הן ה' פרקים הנגלים בי"ט שהם פרקין תרין תתאין דנה"ח דאמא ותרין פרקין תתאין דהו"ד דאמא ופרק א' הנגלה מיסוד דאבא וכנגדם עולים ה' לס"ת ביום טוב: (צמח בב"י כתוב משם הגמ' שיכול להוסיף על ה' בי"ט ע"ש סי' רפ"ד ומביא משם הר"ן שאין להוסיף):

אפיקומן הבינה נק' ה' ממנה יוצאים זו"ן שצורתם ד"ו והנה חציה הראשון אנו מניחין לאפיקומן והוא צורת הו' והחציה הב' אנו מחברים אותה עם המצה הא' השלמה ומברכים עליה המוציא והוא צורת דל"ת ווהו ד"ו: מ"ע לספר ביציאת מצרים בליל פסח והטעם הוא כי פסח הוא פ"ה ס"ח והוא סוף המקיפים היוצאים מן הפה ולכן יש לספר ביציאת מצרים כי יציאת מצרים הוא יציאת החסדים מן הגרון הנק' מצרים ולכן אנו מספרים אותו לכוין שאותה יציאת מצרים תצא ג"כ דרך הפה הסמוכה לגרון הנק' מצרים כדי שיהיו בחי' מקיפים כנזכר במקום אחר:

ליל פסח אסור בזווג והטעם הוא כי בשאר זמנים כל זווג עליון אינו נעשה רק על ידי תפילותינו אך עתה אין בנו כח להמשיך המוחין ההם שלא כדרך טבע רק שהוא ית' למען רחמיו יפליא לעשות הדבר ההוא ולא על ידי תפילותינו ולכן הוא זווגא מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן כנזכר בזוהר ולכן בשאר הזמנים ישראל לתתא חייבים בעונת תשמישן כי הם הגורמים זווג עליון אך בליל פסח אסורים בזווג כי אינם הם הגורמים הזווג רק מעצמו נעשה כנזכר לעיל: ליל שביעי של פסח מותר בזווג והסי' ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים: איסור מלאכת עבודה והתר אוכל נפש ודבר האבד בכוונות ג': אין מניחין תפילין בחול המועד: דע כי בי"ט עולים זו"ן לקבל שפע אביהם והם קרואים אלו לפיכך הם מקרא קדש והנה בשבת יעלו הבנים באביהם שכיים לו ויהיו כולם במקומו מראשם ועד רגליהם דאין שם רגל כלל אמנם בי"ט ינביהו ראשם אצל אביהם וו' קצותיהם נשארים למטה ויהיו חג"ת שלהם במקום חב"ד ונה"י במקום חג"ת וו' קצות אלו יקראו

ח"ס

ק"ה ואינה חול גמור חס ושלום כי נכנעלו ממדרגתם הראשונות למדרגה אחרונה אבל מפני שלא עלו בב' ראשונות באו"א יקראו ח"ה ובמלא כפי זה דקדושת ח"ה למעלה מקדושת ר"ח כי בראש חדש נתחדש ראשה לבד ובח"ה ראשה בחיק אביהם ולכן להיות כי בח"ה שניהם עולים למעלה ממקום הנחת התפילין ולכן אין תפילין בח"ה ׃

אסרו חג דע ביום ז' של פסח נכנסו רשי' הגדלות שבי דאבא אע"פי שלא נרשם לגמרי עכ"ו כבר נשלם מציאות מוח חכמה לגמרי ולכן גם הוא י"ט אך יום שלאחריו אע"פי שבו נכנסו העצמות אין לעשות י"ט אבל עכ"ו אנו קוראים אותו אסרו חג מפני שבו נכנסו העצמות דגדלות שבי דאבא כי אין אנו עושים י"ט רק על חדש הנעשה מחדש וכבר נעשה ביום ז' של פסח׃

הלל גמור בליל פסח וסוד כל ההגדה בס' כוונות ומע"ק באורך׃ ראיתי אנשי מעשה שבלילה של פסח היו נעורים והיו כל הלילה מתעסקים ומספרים בענין יציאת מצרים עד הבקר׃

סדר הגדה מע"ה ימלא כוס של יין מחזיק רביעית ויאחזו בימינו קודם נטילה כנגד החזה ויברך מעומד וברכה של כוס זה יכוין לפטור כוס שני ובין הכוסות הללו אם ירצה לשתות ישתה כוונות רע"ו׃ **ידיח** הכוס של ברכת המזון בחוץ ומבפנים וימלאנו יין ויאחזנו בימין ויברך ברכת המזון ויכוין בברכות היין לפטור כוס רביעי ואין לשתות יין בין שתי הכוסות הללו׃ (**צמח** ליל ו' של פסח טוב לקום לפאות קודם אשמורת הבוקר לקרות סוד קריעת ים סוף והשירה בזוהר) ׃

עומר צריך האדם לכוין בז' שבועות של ספירות העומר לתקן מה שעיוות ופגם בז' ספירות והוא כי בלילות של שבוע ראשונה יכוין לתקן מה שפגם בספירות החסד · ובז' לילות של שבוע ב' יכוין לתקן מה שפגם בגבורה וכן עד"ז בשאר לילות שבשאר שבועות יכוין כסדר הנזכר יכוין לתקן מה שפגם בשאר הספירות׃ **מס"א** גם יכוין בכל הימים והשבועות לתקן את אשר עיוות בהם המשל אם חטא ביסוד כשיגיע בשבוע ו' יכוין לתקן את אשר עיוות בו וכן בשאר

ספירות

ספירות: (**צמח** הטעם כ"ל שאין לומר היום מ"ט ימים תמימות לעומר שהם ז' שבועות תמימות כי תיבת תמימות קאי אל המונה להזהירו שלא יטעה בחשבון ותו יש סיוע במדרש רבה פרשת אמור סי' כ"ח אימתי הם תמימות בשעה שישראל עושים רצונו של מקום משמע שאינו תלוי בדבור שיאמר תמימות בפיו): **במ"ט** ימים אלו תכוין במ"ט תיבות שיש במזמור אלדים יחננו ויברכנו ובמ"ט אותיות שיש בפסוק ישמחו וירננו תיבה ואות בכל לילה כזה ☜

(הציור הוא כעין מנורה תמצאנו בסוף הספר)

וכשעושה התיקון של אחר חצות באותם הימים כשיאמר במזמור הכתוב אז ג"כ צריך לכוין בתיבה ואות של אותה הלילה · תשפוט מלא וא"ו · לאמים חסר וא"ו · מישור מלא וא"ו · וצריך לומר כל המזמור מעומד בספירות העומר: **בענין** ההולכים על קברי הרשב"י ובנו ז"ל במירון בל"ג לעומר ראיתי אני למורי זלה"ה זה א' שנים שהיה שם עם אשתו הג' ימים ההם גם שנה א' קודם שהכרתי אותו הלך שם לגלח בנו במשתה ושמחה בימים ההם · גם העיד לי הר"א הלוי ז"ל כי הוא היה נוהג לומר שם תמיד נחם ה' בברכת המזון וכשסיים הברכה אמר לי מורי ז"ל משם הרשב"י ז"ל הקבור שם אמור לאיש הזה למה אומר נחם ביום שמחתי ולכן הוא בנחמה יהיה בקרוב וכן היה שלא יצא חדש אחד עד שמת בנו הגדול וקבל כום נחמה עליו כראה מכל זה שיש שורש בהשטחות על קברי הצדיקים: (**צמח** הטעם שאין אנו נושאים בעומר אבלות אלא שלא לגלח הוא כי השערות הם דינין בסוד אלפ"ן והם צירופי אלקים שהוא דין המתחילים באלפ' שהם כ"ד כנודע והנה הרמז הוא עומר לגולגולת דהיינו שהדבור חשבון העומר הוא בשערות הגולגלות ומנ"לן שעומר הוא שערות דכתי' שער ראשיה כעמר נקי ועמר הוא חסר ו' והיינו עמר נקי): **אנו** קוראים בי"ט זה פסח פ"ה ס"ח ר"ל כי יוצא אור מקיפים ספירת העומר בפה ולכן אין מצות העומר רק באנשים ולא בנשים כי אין זה אלא בפה של זכר והבל היוצא מן הפה של הזכר הוא בחי' מקיף לו' תחתונות שלו ולכן מצוה זו היא בזכרים לבד: (**צמח** מפני שכל חושבנא דא דדכורא לכן בעמידה איהו כנזכר באמור דף צ"ד

ר"מ

פ"א וכ"ל כי מזה הטעם אנו אומרים המזמור ועומד שגם אנו מוכין התיבה והאותיות שבו בכל לילה): **שבועות** צריך לטבול בערב ודע כי כל מי שבליל שבועות אינו ישן כלל ועיקר ועוסק בתורה מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק והוראת חיי האדם בלילה ההוא : **אח"ב** באשמורת הבוקר מעט קודם עלות השחר בעת שמאיר פני הרקיע סוד אילת השחר או מצוה לטבול כדי לקבל תוספת קדושה מבחינות הבקר ועליו נאמר וזרקתי עליכם מים טהורים : (**צמח** שמעתי מפה הר"ח ז"ל שהיה אומר כי בלילות הללו כיום ז' של פסח וליל שבועות וליל הושענה רבה מצוה לפרש ולגלות עומק הכוונה לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא זמן מוכן לסודותן וראוי לפרסם או) :

ליל שבועות אסור הזווג כי גם למעלה אין זווג והטעם שם : . **אני** צמח שמעתי מן החברים ה"י כי בליל שבועות אחר שקראו בבית הרח"ו ז"ל בא אותה הלילה חבר אחד ושאלו למה לא בא הלילה פ' והשיב הרח"ו ז"ל אולי נזדמנה לו טבילה של מצוה :

סדר קריאה ליל שבועו' הלא היא על מזבח הדפוס בס' תקון שבועות **וצריך** לקרות דניאל קודם דברי הימים אחר כל הסדר הכתוב נוהגים החברים לקרות אדרא רבא מזמן הרב ר' אפרים פאנצייירי ז"ל: **מורי** ז"ל היה מכוין בשמות היוצאים מס"ת הספרים ארבע ועשרים ביום א' של שבועות היה מכוין בהם במוסף וביום ב' ביותר הוא א' דקב' וז' ואות אחרונה בקמ"ץ ואיני יודע מנין לו ומה שאני עיינתי וחקרתי הוא כי אלו השמות יוצאים מר"ת וס"ת תיבה שניה שבפ' של כל ספר וספר :

בין המצרים באותם הימים שבין י"ז בתמוז וט"ב כבר כתבו הפוסקים שאסור לאכול פרי חדש או ללבוש מלבושים חדשים כדי שלא יצטרך לברך עליהם שהחיינו וכן ראוי לעשות באלו הימים לשמור עצמו מלאכול פרי חדש וללבוש בגד חדש וזה בכל אותם הימים אפילו בשבתות ור"ח : (**צמח** ונראה לע"ד שהחולה מותר אפי' בחול מפני שהפירות פותחים תאותו

לאכילת

לאכילת דברים טובים ובמקום חולה לא גזרו רבנן) :

בט"ב בשחרית אין לומר ברכה שעשה לי כל צרכי (**צמח** הפך סברת בעל הלבוש) : מפני שאז הכל אסורים בנעילת הסנדל · וכוונות בימים האלו בעמידה כתוב בסידור כאמור :

נחמו שאומרים במנחה ט"ב מפני שאז נשרף ההיכל וכיון שהתחיל האש מיד נתקיים כלה ה' את חמתו וצאת אש בציון בעצים ובאבנים בעין מזמור לאסף : **בזמן** הרב ז"ל לא היו מניחים חכמי דורו לומר אותה קינה שכתוב בה ואיכה חשכה אור הלבנה וסוד תורה · היא מוציא לאורה ומי הוא זה אשר הדור יגונן כל זמן שהרב ז"ל היה חי לא אמרו קינה זאת בצפ"ת תוב"ב מן הטעם כי כל אלו הדברים נמצאו בו או בזמן הרב זלה"ה והיה ראוי אח"כ להוסיף על אותה קינה על במה דברים שנפלאו ונעלמו כמה סודות בפטירתו בנשיקה ככוכב במקום אחר : (ליקוטים) **טוב** אחר חצות היום להתאבל כי הוא סוד הדינין ולבכות חצי שעה או יותר והוא בין המצרים : (**צמח** בדמשק שאלו להר"ח ז"ל למה אומרים ברכת הלבנה במוצאי ט"ב כי היה כדי לבשר ללבנה ולישראל כי כשנתחרב הבית ואלו הרי הם עתידין להתחדש כמותה הרי ישראל והשכינה עתידין להתחדש והוא בשורה או ונס כי בט"ב נולד המשיח) :

אלול מורי ז"ל היה אומר קודם הסליחות שאנו אומרים באשמורת בחדש אלול עם הצבור מלה במלה עמהם · ובכתה את אביה וא' אמה זה כנסת ישראל בענין כי אחרי שובי נחמתי ותבכה על עוונותייך ירח ימים שהוא חדש אלול שהם ימים של שנה שהוא זמן תשובה : (**צמח** והשאר ע"ש · כי כל זה מדבר על ענין התשובה וזה קצורו כי תצא למלחמה על אויביך לשון רבים וידוע כי אויבי האדם אנשי ביתו שהם טיפות הקרי שיצאו ממנו ונבראו להם גוף מהקליפות כענין ואנכי בראתי משחית לחבל נמצא שיש לנו ב' מיני אויבים אחד הקריין שנק' נגעי בני אדם ואחד הקליפות לז"א על אויביך לשון רבים ונתנו ה' אלהיך אל הקליפות שהוא המין הראשון · ושבית שביו שהיא טפת הקרי · אי נמי כי א"כ לפתח חטאת רובץ גילה"ע איננו בא עד שהאדם בן י"ג שנה ויום אחד ולכן אברי האדם

מורגלים עם היצה"ר מיום הלידה וכשאדם שב בתשובה דהיינו שיוצא למלחמה על האויבים שהוא היצה"ר ואיבריו ונתנו ה' אלהיך אל היצ"הר בידך ושבית שביו שהם איברי הגוף· וראית בשביה אשת יפת תאר שהיא הנשמה ונלקח את ראשה שתסיר האמונות רעות ועשתה את צפרניה שהיא חתיכת ומניעת המותרות וה יסירה את שמלת שביה מעליה שהוא הלבוש שעשה ממעשה העבירות· כענין והסירה את הבגדים הצואים ואחר זה ובכתה את אביה ועוד יש שם דברים אחרים: **ואשר** לא נדה ר"ת של *אנה *לידו *ושמתי *לך הוא ר"ת אלו"ל לרמוז כי חדש זה כתנו השם יתברך לכפרה לכל מי שחטא ועשה שום עון בכל השנה בחדש זה שהוא ר"ת *אני *לדודי *ודודי *לי: (**צמח** גם *לה' *ויאמרו *לאמר *אשירה ר"ת למפרע אלול כי אז יצאו מגלות כל הגליות) :

מצאתי כתוב בסידור של מורי ז"ל בדפוס כמנהג האשכנזים והיה כתוב בו אחר ר"ח אלול מכתיבת מורי ז"ל שכשהאדם עושה תענית שישאל מן הש"ית שיתן לו כפרה וחיים ובנים לעבודת ית' וזה בהוצאת ס"ת ויאמר אז הי"ג מדות רחמים ב"פ· ואני תפלתי ב"פ· ומצאתי שם אותם השמות של ליל שבועות מכ"ד ספרים וגלע"ד שצריך לכוין גם כן בהם אז: (**צמח** יש סמך לזה בזוהר יתרו קכ"ו וגם בעין יעקב כ"ה סימן י"ב כפירושו) :

ענין תענית טעם תענית ב' וה' דע כי בכל ימים אלו שולטים בנו"כה והו"ד שהם דינים והמתענה בהם יכוין לבטל ולמתק הגבור"ה בחס"ד והו"ד בנכ"ח ויקרא בימים האלו בסדר קדשים ויראה כאלו הקריב את קרבנו בזמן שב"ה קיים וישמור את עצמו מלשון הרע ורכילות וכיוצא בזה: **סוד** תענית הוא דומה לקרבן והענין כי אע"פי שמאכלו שהאכילה כשהאדם מכוין בה היא מצוה גדולה עד מאד עכ"ז האכילה הוא מתתא לעילא בדמות תחלת הקרבן אך התענית הוא בסיום ענין הקרבן והיא מעילא לתתא והוא כי הנה הקרבן בתחלתו עולה מתתא לעילא ועולה עשן מריח הניחוח ונעשים ליגירה ומגירה עד א"ס כנודע וכן הוא סוד האכילה של האדם שעולה הכאת האכילה היא ואותם הכוונות הם מתתא לעילא כי

מן

מן הכבד עולה ללב ומן הלב למוח שהוא עליון שבאדם· ואמנם ביום הקרבן שהוא אחר שעולה ריח ניחוח למעלה אז יורדת שפע רב וגדול מעילא לתתא מן המוח העליון עד סוף המדרגה וז"ס תענית כי ביום תענית אין האכילה עולה ממטה למעלה אדרבא המוח משלח המזון מעילא לתתא אל כל האברים מאותו המזון הרוחני שהוא חלקו של המוח משם הוא מחלק אח"כ המזון ומוריד לכל האברים ומשם ניזונים יום התענית וזהו הכוונה שצריך המתענה לכוין:

דע כי לורבא מרבנן דיתיב בתעניתא ליכול כלבא שירותיה· פי' וטעם הדבר כי אמת · הוא שמי שחטא צריך להתענות · אך מי שלא חטא כל ימיו אין להתענות ולכך אם מתענה ליכול כלבא שירותיה והענין כי עסק התורה גדול מהתענית ואמנם מי שאינו חוטא יותר טוב הוא שיעסוק בתורה כי מביא לו מזון ושפע לנפשו ממקום גבוה יותר משיעשה תענית אך מי שהוא חוטא ראוי להתענות כדי לתקן אותו המקום שפגם בו בחטאו ואח"כ משם יעלה למעלה: וסוד התורה כי העוסק בתורה נזונו מן החכמה כנזכר בפרשת בשלח והם מוחין דגדלות אך המתענה אינו ניזון ביום התענית אלא במוחין דקטנות לבד כי הוא אינו אוכל א"כ במה נתקיים אלא שנמשך לו שפע ממוחין דקטנות ובו הוא ניזון ומספר תענית שם:

ענין למה חשובים ג' ימים רצופים כמו מ' יום כי זה נמשך מסוד המלאך העליון דא"א שבו שם ע"ב דמילוי יוד"ין כמנין ארבעים אך לפי ששם זה עולה ע"ב ובג' ימים יש ע"ב שעות לכן חשובים ג' ימים רצופים שהם ע"ב שעות כמו ד' יודין דשם ע"ב העולים מ' יום דוקא ואלו המ' יום ומ' לילה שתקן משה בהר בקבלת התורה כנגד מ' דת"ת ומ' דמלכות אבל אנחנו אין בנו כח לתקן את המ"ה ואין בנו כח לתקן את המלכות ג"כ להיותה למטה רגליה יורדות מות ולכן אנו מתענים מ' יום ולא לילה: טעם למה חשובים ב' ימים רצופים כמו ז"ך יום הטעם הוא מפני שהם מ"ח שעות ובמ"ח שעות משע"ב נכנסים תרין יודין מ' יו"ד ה"י ו"ה מן היוד שתוך הוי"ו כי עד שם הם מ"ח שעות: (צמח ר"ל יו"ד ה"י וא"ו הם מ"ח שעות ו"ם ב' ימים שהם ב' יוד"ין נשאר מו"ד כמילוי וי"ו ב' וד' מילוי וי"ו והם

ט׳ נה״י הרי כ״ב ומ״ח הם ג׳ ימים בע״ב שעות) :

שמעתי מורי ז״ל כי מ״ש הה״ר אליעזר מגרמיזא ז״ל בספרו לי העושה ב׳ ימים רצופים עם לילותיהם שנחשב לו כמו ז״ך תעניות וכן הוא האמת והטעם הוא עם מה שאמרנו : **הטעם** שאנו עושים ב׳ ימים ר״ה השנה אחר החורבן הוא הראשון בסוד הנשמות והב׳ בסוד העולמות ולכן עתה אפי׳ בארץ ישראל עושים ב׳ ימים ר״ה השנה : **דע** כי הלא בה׳ בו נברא אדה״ר ור״ה של בריאת העולם היה יום ו׳ ואם היה אדה״ר ממתין עד יום השבת או היו כל העולמות בתיקון אך לפי שחטאו אדם וחוה ובא נחש על חוה כנודע מן הזוהר קודם ששימשו מיטותיהם כי לכן יצאו קין והבל מעורבים טוב ורע וזה גרם לו להזדווג עם אשתו ביום וזהו עץ הדעת מלשון וידע אדם את אשתו ואמנם מה שגרם אדה״ר הוא כי הלוא יום זה הוא דינא קשייא ואם היה ממתין עד יום השבת שהיה דינא רפיא היה הזיווג בתיקונו : (**צמח** דברים אלו אינם כפשוטם והסוד כתוב בעץ החיים וכ״ל של״ל והאדם ידע את חוה אשתו) :

עמידה ברכת האבות הוא ממש דוגמת של חול דשחרית · זכרינו לחיים מלך חפץ בחיים כתבנו בספר חיים למענך אלהים חיים מלך עוזר ומושיע ומגן בא״י מגן אברהם · יש בברכה זו י״א תיבות עד למענך אלהים חיים וזה סוד י׳ אחוריים ועוד בחינה אחרת שהיא חיות כלם הרי י״א כמו שכתבתי בי״א סמני הקטורת הנה יש אחורים דכ״הי דז״א ודכ״ה דנוקבא וכל אחד נקרא אל חי וכאשר שניהם יחד נקראים אלהים חיים ולכן אין לומר אל חי ובפרט כי אין להיות כאן רק י״א תיבות מן הטעם הנז׳ לעיל כי ז״ס אחוריים ובחי׳ של חיות שלהם י״א : (**צמח** גם כפי הנזכר בספר הכוונות וז״ל · זכרינו לחיים יש בברכה זאת מ״ח אותיות כנגד הוי״ה אהי״ה והכולל ואם יאמר אל חיים ד׳ אותיות יתירות וכפי חשבון האותיות אין יכולת להוסיף מלך אל חי שהם ו׳ אותיות יתירות) :

מי כיוצא אב הרחמן בעשרת ימי תשובה יש לומר אב הרחמן שהוא דז״א אך במוספים נ״ל או אב הרחמים כי או עולים עד או״א ואבא נקרא אב כל הרחמים כולם וכוונת ברכה זו היא לפי שביום ר״ה או

הוא

הוא דין גלגול הנשמה לחזור לעולם ולכן נזכר בברכה זו תחית המתים כי נ"ז בכלל מעין תחיית המתים וזהו זוכר יצוריו ברחמי' לחיים שהם הנשמות ונקראים יצורים ולזה לא אמרו זוכר אותנו כמ"ש זכרנו לחיים רק זוכר יצוריו סתם וזה סוד נ"כ ופוקד כל יצורי קדם מי לא נפקד כהיום הזה והנה ע"י גלגול נשמות אלו אנו מאמינים כי כן יהיה לעתיד ענין תחיית המתים כי הכל דוגמא אחת ולזה אנו מזכירים זוכר יצוריו ברחמים לחיים לנאמן אתה להחיות מתים: (צמח אמרו החברים ה"י שצ"ל במנחת שבת אב הרחמים כי אז עולה הז"א בדיקנא דא"א וק"ל כי אבא נקרא אב בטעם שכתוב בספרים ולכן נקרא אב הרחמים והדיקנא אעפ"י שהיא יותר רחמים מאבא אין הדיקנא נקרא אב ר"ל כי הנעילה בכלל מוסף ויאמר אב הרחמים):

ד' ובכן נ"ל ב' לצורך לאה וב' לצורך רחל והנה ובכן הא' כנגד ע"ב יודין העולה בכן והב' כנגד ס"ג וי' אותיות כמנין ע"ג בני' ע"ב עם הכולל ע"ג והג' מ"ה דאל"פין ובו כמנין ע"א ועם הכולל הוא ע"ב והד' הוא כמנין הו"יה באחוריים כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה כמנין ע"ב וד' ובכן אלו הנז"ל הם כנגד ד' רגלי המרכבה הא' ובכן יתקדש כנגד אברהם שקדש שמו ית' בעולם והוא חסד כמנין ע"ב אותיות דוים"ע ויב"א וי"ט ובכן תן פחדך זה פחד יצחק גבורה כנגד ע"ג אותיות דפ' ויבא שהוא למפרע· ובכן תן כבוד כנגד יעקב שאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד והוא נקרא נורא ולכן במוד תן פחדך דיצחק אמר ושמך נורא שהוא יעקב המשתתף עם יצחק והנה ובכן זה הוא כנגד ע"ב אותיות דפ' וי"ט והנה ג' ובכן הנז' הם כנגד רי"ו אותיות שיש באותם הפסוקים הנזכרים הם כנגד ובכן צדיקים והוא כנגד דוד רגל הד' כי הוא סוד ע"ב שמות הנעשה מג' פסוקים ולפי שלעולם יסוד ומלכות הם בהתחברות לכן אמר צדיקים לשון רבים צדיק וצדק· ובכן תן כבוד נ"ל ותקוה טובה כי לעולם צריך לפרש השאלה והתפלה כנזכר בזוהר על פסוק הצילני נא מיד אחי מיד עשו:

וכתוב לחיים טובים בראשונה אמרנו זכרנו לחיים ולא אמרנו טובים ולכן עתה אנו אומרים וכתוב לחיים טובים כי הוא כדרך הכותי הזה שאל תחלה מעט ואח"כ מוסיף לשאול והסוד הוא כי עתה

אנו

אנו בנ"י שהם נעשים מוחין לרחל ולכן אנו אומרים עתה טובים ע"ד שביארנו בגומל חסדים טובים: **בכל** יום מי' ימי תשובה י"ל אחר העמידה עושה השלום ולא עושה שלום אלא עושה השלום בה"א ולכוין כי השלום במנין ספריא"ל המלאך והוא הסופר וכותב כל בני אדם בספר החיים בי' ימי תשובה: **טוב** לומר בכל יום מי' ימי תשובה בין ישתבח ליוצר אור מזמור ממעמקים קראתיך ה' כי סוד עומק בי' רי"ו שהוא גבורה וכבר ידעת איך בכל יום מאלו הי' ימים מתעורר עומק א' מעשרה עומקים כנזכר בספר יצירה עומק טוב ועומק רע כי כלם הם בסוד רי"ו כנ"ל עומק ראשי' א' עומק אחרית ב' עומק טוב ג' עומק רע ד' עומק רום ה' עומק תחת ו' עומק מזרח ז' עומק מערב ח' עומק צפון ט' עומק דרום י': (כוונות):

יום ר"ה מורי ז"ל לא רצה שיאמרו בר"ה ובשבת בכתים אבינו מלכנו חטאנו לפניך מחול וסלח וכיוצא מפרטי הוידוי והזכרת עונות וכנראה מלשון הזהר והשאר שאינו וידוי היה אומר: אבינו מלכנו קרע רוע גזר דינינו במלת קר"ע תכוין לשם קר"ע שט"ן שע"י יקרע רוע גזר הדין: **בס"א** לשם מ"ב קר"ע שט"ן: (**צמח** והטעם נלע"ד מפני שיש לזה זמן קבוע אבל מה שאנו אומרים בכל יום ויום בתוך הזמירות יר"מ שתמחול לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עוונותינו הנה זה אין הקפדה אם יאמרו אותו בשבת וי"ט:) **ליל ר"ה** טוב לקרות על השלחן ד' פרקים ממסכת ר"ה כנגד ד' אותיות הוי"ה שהם כנגד ד' בחינות המלכות הם סוד ד' ראשי שנים כנזכר במשנה שהם ד' בחינות הנעשים ראשים לה לפעמים בבריאה ולפעמים תחת היסוד ולפעמים כנגד הת"ת ולפעמים כנגד הדעת והם ד' שרשים שלה ונלע"ד ששמעתי שד' פרקים דמסכת ר"ה הם כנגד ד' אותיות אדנ"י וכן צריך לכוין בקריאתם ליל ר"ה וזה קודם מים אחרונים):

כוונות של תקיעת שופ' דמיושב הם ככוונות תקיעת שופר דמוסף בלחש: **בענין** הוידוי בר"ה כנזכר בזוהר ח"ג דף ר"לא דבעי בר נש לפרש חטאיו וממקום אחד נראה להפך מורי ז"ל היה נוהג להתוודות בלחש בין שפתיו שלא ישמעו דבריו (בס"א וצריך

לכוין בסדר התקיעות כנודע ויכוין בשמוע אותם על תיקון ע"ז ג"פ
פ"ד ס"ו) ואפילו בלחש לא היה מתיר אלא בעת התקיעות השופר
דמיושב והטעם הוא כי או השטן מעורבב ודברי הוידוי על האדם
עולים למעלה על ידי קול השופר ובאמצעות לא יש קטיגור עליו
ואמר כי מקום שאמר הזוהר הוא בקול רם : (בש"א והוידוי
הוא מעומד) (כוונות) גם היה נוהג מורי ז"ל לבכות בר"ה ובי"ה
ואמר כי מי שאינו בוכה בימים אלו אין נשמתו טובה ושלימה : גם
אמר כי מי שבוכה או מעצמו ומתעורר בבכיה גדולה מאליו כי אותה
שעה דנין אותו בב"ד של מעלה ונפשו מרגשת ולזה בא לו הבכיה :
בענין השינה בר"ה נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שהטעם לפי שעד
תקיעת השופר היה ישן כמבואר אצלינו ועתה מתעורר וזהו שאמר
רבינו יעקב ז"ל כי תקיעת שופר הוא לומר עורו ישנים מתרדמתכם
והוא ע"ד הנזכר ונלע"ד כי הוא לשון מדרש ז"ל שהוזכרו לזה : וכבר
באררנו כי עד יום ב' עדיין נקרא ישן וכוונתינו לעוררו ולכן ראוי
שלא לישן ביום ר"ה וכן נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שאין זה אלא עד
חצי היום כי אח"כ כבר נתעורר ע"י המוסף והתקיעות ואני ראיתי
אותו יישן אחר חצי היום : **מורי** ז"ל כתב בסידור שלו של
התפילה שישאל אדם בראש השנה במוסף ביום א' ובמוסף די"ה
באי"ה מקום שישאל א' מג' דברים או שיתן לו עושר מופלג לעבודתו
או בנים צדיקים וחכמים או שישיג רוח הקודש וכך יאמר יר"מ ה'
או א' שבשמים שתמלא שאלתי ובקשתי בשם יה מ"ו עולים הנקודות
ואז ישאל א' מג' דברים הנז' ושם השני אותיות י"ה הם מאי"ה
מקום כבודו : **נוהגים** באשכנז ביום א' בר"ה ללכת למעין
המים להשליך שם העונות ואומרים שם י"ג תיקוני דיקנא עילאה
דא"א שהם מי אל כמוך ומנהג טוב הוא וצ"ל אחר מנחה קודם
שקיעת החמה וטוב הוא אם הוא חוץ לעיר על שפת הים או מעין
או באר מים חיים המכונס צריך לכוין בי"ג תיקוני דקנא כנגד
י"ג מכילין דרחמי א' כנגד א' ובאיזה מקום מן הדיקנא הם רמוזים
והנה במי אל כמוך יש תרין תיקונים שהם יכבוש עוונותינו ותכוין
אותו כנגד מלך חסד די"ג מכילין · והב' ותשליך במצולות ים ותכוין
כנגד

כנגד תיקון לאלפים והכוונה כי מקום הדינין למעלה הוא בתיקון דאלפ"ין כאשר בארנו בעניין מצולות ים ונוצר חסד הוא הכובש עוונות והכוונה הוא לכוין להמשיך מן נוצר חסד שהוא מזל החס"ד הוי"ה דיוד"ין כנכון לחסד וממנו מאיר אור לאלפ"ין שהוא תיקון הט' והוא שם אהי"ה דההי"ן ועולה קס"א עם י' אותיותיהם והוא כמנין אלפי"ן ונקרא כן על שם ג' שמות המתחיל באלפ"ין שהם אלהי"ם אהי"ה אדנ"י ותכוין להמתיק אלהי"ם אד"ני הנקרא מצולות ים כי אלהי"ם אד"ני הם שורש הדינים הנק' מצולות ים והנה אהי"ה דההי"ן כנזכר העולה קס"א על ידי השפע שהשפיע בו נוצר חסד כנזכר לאלפי"ן העולה קס"א הנה ממתיק את ב' אלהי"ם אדנ"י שהם מתחילין באלפי"ן הנה כי הם כמנין קס"א העולה לאלפי"ן ואז ותשליך במצולת ים כל חטאתם שהוא התיקון הט' ג"כ של מי אל כמוך ואז אותם החטאות שעשה האדם שהם אותם המזיקים אשר ברא ע"י חטאיו הם יורדים במצולות ים והמא"ל ונח"ש שהם צלמו"ת אינם יונקים מלמעלה שכבר נמתק שורש יניקתם שהם הדינין והם אדנ"י אלהי"ם ואינם יונקים מהם ולכן תכוין באומרך ותשליך במצולות ים כל חטאתם שהם הקליפות שבעון ואינו משליך אותם אלא כובש אותם ולכן אמר חטאתם שלא לנוכח ולא אמר חטאתינו שהכוונה להשליך הקליפה שבעון ובזה יכבוש עוונותינו ותשליך אותה הקליפה במצולות ים ולפי שאין חטאת וקליפה שאין בתוכה ניצוץ קדושה מ"י החטא לכן בהגיעך אל ונקה מזל הי"ג שהוא אהי"ה דיוד"ין העולה קס"א כמנין אלפין וכמנין אלה"ים אד"ני כנ"ל הנה אז תכוין בונקה שהוא קס"א כנזכר ונקה לשון ניקוי הכסף מן העופרת וכל זה צריך לכוין באומרך ותשליך במצולות ים כל חטאתם תכוין שתשליך כל חטאתם במצולות ים ולכן טוב לומר זה על שפת הים או מעין נובע או באר מים חיים כנ"ל:

ליל ב' של ר"ה אין צריך לחפש אחר פרי חדש ולומר עליו שהחיינו:

עקידת יצחק היום לזרעו תזכור כנ"ל ולא כאותם הנוהגים לומר לזרע יעקב תזכור:

בפור מנהג מורי ז"ל לשחוט תרנגול לבן ערב י"ה באשמורת אחר הסליחות והוא כפי חשבון בני אדם שבבית זכר לזכר

ונקבה

ונקבה לנקבה ואפי' אם אשתו היתה מעוברת שוחט עליה ב' אחד בעבורה וב' בשביל הולד מספק אם הוא זכר או נקבה והוא סוד כפיית הגבורה כי התרנגול נקרא גבר והוא סוד הגבורה של היסוד הנק' גבר שהוא יסוד דנוקבא והוא יום ט' כנגד יסוד ואנו שוחטים אותו למתק גבורת היסוד שבה ולהכניעה אף בי"ה או הם הגבורות המלכות שבה דינין קשין וכנגדם שעיר המשתלח נמצא כי תרנגול הזה הוא דוגמת השעיר המשתלח רק שהוא נמתק יותר ולכן נשחט באשמורת כי אז הרחמים גובר בעולם ואין הכוונה ליתן אותו לעניים ואפילו שיהיה יותר טוב אבל הכוונה היא עבודה למתק הגבורות ונקרא כפרה כשעיר המשתלח ושם באורך סוד על זה :

עוד מס"א על ענין זה יום הכפורים לשון רבים והם מלכות העולה עם אמא ומתחברים יחד וכדי להמתיק ב' בחינו' היסוד והמלכות שלה כי היא עולה דינין והחיצון לעולם בא לאחוז במקום היסוד כענין ערו ערו עד היסוד לכן להמתיק זה אנו שוחטים תרנגול לבן שנקרא גבר כי שם ביסוד הגבורות שבדעת שלה מתקבלי' להמתיק זה אנו לוקחים אותו התרנגול לבן ושוחטים אותו באשמורת הבוקר כי אז בעת ההיא חוט של חסד גובר בעולם ואנו שוחטים אותו להכניע הגבורות ומוציאים ממנו דמו להמתיקו והרי זה כמו שעיר המשתלח כי שניהם באים כנגד ב' בחי' אלו יסוד ומלכות ושניהם נקראים כפרה כי כמו ששעיר המשתלח מכפר גם זה מכפר אלא ששעיר המשתלח היה כנגד הבחי' שיש בה אחיזה יותר ולכן היו שולחים אותו לחוץ ולא כן זה אלא שאנו ממתיקים אותו ונשאר בתוך הקדושה ולכן ב' רמוזים אל הדין כי הגבר רומז אל הגבורות והשעיר גם הוא מסטרא דילהון כענין ושעירים ירקדו שם אלא שהגבר הוא ממותק יותר ולכן אין הכוונה ליתן אותו לעניים ואפילו שיהיה יותר טוב אבל עיקר הכוונה הוא עבודה למתק המקום הזה כאמור כל אחד ממתק בחי' שלו כי כל א"יש לו בחי' ביסוד כי הוא מעבר לכל הנשמות אף שתהיה ממקום אחר והוא נמתק בחינה שלו ולכן נקרא כפרה כמו שעיר המשתלח הנקרא כפרה : סוד כל האוכל בתשיעי כאילו התענה תשיעי ועשירי הנה תחלה צריך להשלים כל בחינו' המלכות

בסוד החיצוניות כדי שתוכל אחר כך לקבל הפנימיות · והנה בי"ט אנו צריכין לתקן יסוד ומלכות של הנוקבא ואלו אינם נתקנים רק בסוד החיצוניות ולכן צריכין ביום ההוא להרבות באכילה ושתיה מה שאין כן בשאר הימים לפי שבכל יום ויום מעשרת ימי התשובה אינו נתקן רק מדרגה אחת ועתה ביום התשיעי אנו צריכין לתקן גם הבחי' הנוגעות ביום העשירי שהם יסוד ומלכות כי הם מחוברים תמיד ואין להפרידם ונקראי' מדרגה א' ונמצא כי ביום התשיעי מתקן מדרגתו ומדרגת יום העשירי וכולם בסוד אכילה חיצוניות ולכן צריכין לאכול כפי ערך שני ימים כי אם לא יעשה כן אצטריך יום העשירי לתקן הדרגות יסוד ומלכות בסוד אכילה חיצונית, ולא תוכל לעלות לאכילה הפנימית הרי נמצא כי אכילה בתשיעי גורמת להתענות ביום הכפורים ליקח מאכילה ושתיה הפנימיות ואם כן האוכל בתשיעי כאלו התענה גם ביום הכפורים כי לולא האכילה בתשיעי לא היה מתענה בעשירי : **קודם** שתתפלל מנחה מלקות ראיתי למורי ז"ל שלא היה מקפיד מאד בענין המלקות כמו התעניות כי אין בדור זה סמוכין ומומחין ואינו רק זכר לבד ולכן אין להקפיד כל כך על זה אך כל הפעמים שהיה לוקה היו מלקין אותו ד' מלקיות כנגד ד' אותיות הוי"ה לא פחות ולא יותר וסוד כל זה שם : **אחר** המלקות טבילה בסוד באנו באש ובמים (כוונות) :

ביום הכיפורים

אסור בנעילת הסנדל של עור הנה המנעלים של עור הם סוד כתנות עור של אדם הראשון משכא דחויא שהוא החמור הזה שהוא מצד הקליפות ומפני שיום הכפורים עולה המלכות למעלה מבינה ואין בה אחיזה לחיצונים לכן לא נאסר אלא מנעלים של עור אבל שאר מנעלים מותרים כי גם מנעלי קדושה לא נתבטלו ח"ו שהם סוד מטטר"ון וסנדל"פון רק אותם המנעלים של עור משכא דחויא כתנות עור אשר עליהם נאמר רגליה יורדות מות אלו לבד נתבטלו :

(**צמח** יכוין שכתנות עור היה מאותו חטא וגם שגרם מיתה ותרוג לכן מטעם הנזכר לעיל אסור לנעל מנעלים של עור וגם

בתשעה

דהשעה באב) : **עטיפת** ליל כפור בטלית מה שאנו מתעטפים בליל יום הכיפורי' בטלית גדול הוא מפני שלעולם הטלית הוא אור מקיף של בינה המקפת אל הזעיר אם בבחי' תלת מכילן בתלת כשהוא בסוד עיבור בתוכה והיה מקפת עליו וזהו בחי' ציצית קטן והוא כנגד עשיה ואם בבחי' הו קצוות שהוא טלית גדול בסוד יניקה ולכן בליל יום הכיפורים שאז שליטת המלכות רחל לפי שמדת לילה נוברת בלילה ואז עולה המלכות לראש התבונה ואז הבינה מקפת את המלכות לכן צריכין טלית גדול ולפי שכעשה מעצמו למעלה לכן צריך לברך עליו ואם יתעטף קודם הלילה יברך עליו אך בשאר הלילות אין ציצית לנוקבא שהוא מדת לילה: **בענין** הספרים שמוציאין ליל יום הכיפורים ואומרים עליהם כל נדרי אמר לי חבר א' כי מורי ז"ל צוה לו שיקח ליל כפור הוא הספר הא' הנקרא בספר כל נדרי ושיקנהו בממון רב כי הוא צריך לו מאד ואז נתן לו כוונה רבה בו כפי הנראה יש סמך גדול בענין ספרים אלו: **ענין** נדרים שבועות והתרת נדרים ליל כפור הסוד בספר ליקוטים:

הטעם שאנו אומרים ביום הכיפורים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם הוא כי או המלכות הנקרא שם עולה עד הבינה שהוא קול פנימאה והמלכות מקבלת ממנה שפע על ידי התפילות שהם בחי' קול כנודע ולכן בהיותם שם למעלה במקום קולות מים רבים אין פחד לומר אותו בקול רם כי אין המקטרג יכול לקטרג שם במקומה עתה : **בכפור** אנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו בקול רם והטעם הוא עינוי כמנין צום והוא בני' קו"ל לפי שנמשכים ה' קולות עליונים במקום העינוים ביום הזה ומשם נזונת המלכות בסוד הבל הפה ולכן אנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם להמשיכה על ידי קולות אלו וכנגד זה הם התפילות :

נוהגים בליל כפור אחר ערבית לומר ד' מזמורים הראשונים והסוד הוא כי באלו ד' מזמורים יש תי' כמנין קרי בר"תום"ת של אלו הד' מזמורים ועם ד' כוללים והכולל כמנין סמא"ל ויכוון להשליך מעליו סמא"ל ע"י אלו המזמורים כי מצד סמא"ל בא הקרי ולכן יכוין להשליך מעליו סמא"ל כדי לינצל מקרי בכונת תי' שלהם ומסמ"אל

בגונה דר"ת ובש"ת שלהם ככ"ל: **בבקר** אצ"ל שעשה לי כל צרכי מפני שאז הכל חסורי' בנעילת הסנדל: **מע"ח** הרואה קרי בליל יוה"ך ידאג כל השנה ולכן כהנו נומר ד' מזמורים אלו כדי לינצל מקרי: **ושלשה** מנים היתרים כ"ג מחזירן · הנה ב' מנים היתרים שהיו מסמים הקטורת לי"ה הם כנגד נה"י דאמא שאז עולה המלכות שם כנודע בסדר עבודות יוה"ך כשהיו שומעים את שם המפורש יוצא מפי כ"ג (כונות): **דע** כי כשהיה כ"ג מזכיר שם המפורש היה השם יוצא מאליו מפיו ולזה לא אמרו כשהיה מזכיר אלא יוצא מפי כ"ג כי מאליו היה יוצא והיו כולם שומעים אותו וז"ש שאמר בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא וגו' ולא אמר תזכיר את שמי אלא אזכיר ר"ל אני מזכירו: **הנה** י"ה שהוא בכתפים דא"א כנז' במקומו מועיל מאד לזכירה והוא טוב לכל אדם שיכוין בהם בחזרת הנעילה באיזה מקום כבודו ובפרט למי שהוא מבחי' כתף ימין או שמ"אל דאד"הר שמועיל לו: **הנה** החותם הזה נעשה בה בשעת הנעילה וז"ש נעילה כי באותה השעה נעשה החותם של יסוד דנוק' והם דלתות הסגורים הפתח של היסוד שהוא שלא יכנסו בו זרים וז"ש נעילת שערי היכל הנעלים בי"ה בעת הנעילה כי שערי היכל הם השער של נוק' הנק' היכל בני' אד' כי והשערים שלה הם השערים של היכוד שבה כנודע:

בנעילה עולים זעיר ורחל ולאה עם בינה בדיקנא דא"א ואז אנו אומרים ה' הוא האלד"ים וצ"ל ז"פ כפולים שהם י"ד ולא כאותם שאומרים רק ז"פ לבד · מן המנחה ולמעלה מתחיל לעלות הזעיר עד חזרת הנעילה שאחריה אומרים ה' הוא האלד"ים ז"פ ואני שמעתי ב' דרכים ממורי ז"ל א' הוא כי ה' הוא בעתיקא · אלד"ים בזעיר · ב' כי ה' בזעיר · ואלד"ים בנוק' · ונלע"ד ליישב זה עם מש"א ה' הוא האלד"ים ז"פ והענין כי ה' הוא דזעיר שלה עד נוקביה כי עלתה תחלה ואח"כ עלה הוא וזהו ה' שהוא הזעיר שעלה לנוק' הנק' אד"ים ואח"כ אנו חוזרים לומר ה' הוא האלד"ים כנגד עתיקא ה' ואלד"ים כנגד זעיר כי הזעיר עתה במקומו וכבר ידעת באדרא כי זעיר אתקרי אלד"ים לגבי עתיקא וגם אלד"ים זה היו נכללים זו"ן ואמת

פי' כלם נק' אלד"ים : (צ"ח אף בי"ה שחל להיות בשבת אין אומרים ואני תפלתי ולע"ד שהטעם הוא כי לעולם בשבת מתגלה ז"א מצח שלו והוא במנחת שבת שאז נק' עת רצון כנז' בזוהר ומפני שבכפור לא יש עליה לז"א ורחל ולאה ואימא כי אם בעת הנעילה ולא במנחה לכן אין אומרי' ואני תפלתי) (כונות) **אחר** הנעילה די"ה אנו אומרים ה' הוא האלד"ים פי' כי הלא נודע שהקטן נתלה בגדול וא"כ היה לנו לומר כי אלד"ים שהוא נוק' היא ה' שהוא זעיר והענין כמ"ש לעיל והיותם ז"פ הם כנגד ז' קוות שכולם עולה הזעיר למעלה מהן ועולה למעלה ממקום החסד עד מקום הבינה וע"י כל זה נמתקו הדינין של הנוק' (כונות) : **אין** מברכים במוצאי יוה"כ אלא על נר ששבת · והטעם הוא מפני שאלת השטן עולה שס"ד וימות השנה הם שס"ה מפני שאין לשטן שום שולטנות ביוה"כ ואנו מברכין בורא מאורי האש בכל מש"ק מפני שנכנסים או ימי החול לשלוט וכולם נאחזים מן הגבורה ולכן אנו מברכין אל הבורא שברא אש כי הוא אלדי"נו ואין לנו חלק בהם · ולכן עכשיו ביוה"כ שלא היה שום שולטנות אין ראוי לברך על האש החדש שהוא נופה דע"ז כדי שלא יתגבר על אור ששבת שכבר נכנע אל הקדושה :

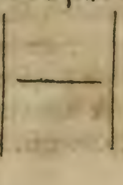
סוכות צריך שיעשה הסוכה באופן שיראו הכוכבים בתוכה כי הכוכבים הם ניצוצות החסדים שדומים לכוכבים (כונות) :

הנה ז' ימי החג הם כנגד השבעים שרים דא"ה כי הז' הם כללות מעשרה הרי ע' ולכן מקריבים פרים בחג · וכן ניסוך המים היה כנגדם ולא היה ניסוך המים אלא בז"ו וז"ס מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה שבין ישראל לאביהם שבשמים ואף שזו כעין ע"ז וכן שציר המשתלח לעזאזל בי"ה אעפ"כ כיון שהיא גזרתו ית' עלינו אנו מקיימים מצותו ויום ג' ד' ה' לא היה ניסוך המים שאם היה ניסוך המים ג"כ באלו הימים לא היו יכולים להרע עמנו כלל וז"ס שרים רדפוני חנם השרים הם הע' שרים דא"ה שהם בעולם העשיה · וסמא"ל ראש לכולם וכולם רודפים לישראל וזה חנם כי לעולם הקליפה היא חנם בלי תועלת והם חנם מן המצות ולפי שהם בעולם העשיה ששם א"ל אד"ני עם ב' שמות עולה צ"ח בגי' חנם וכנגדם היו הקללות שבמשנה

נגיד ומצוה

תורה נ"ח בני' חנס וזהו ויורס אלד"יס ח"ן פתאוס ח"ן אותיות נ"ח היו מכותס מ"ס שהם בעולם העשיה ששם הוא מושב הקליפות · והנה הפרים שהיו מקריבים ישראל בימי החג היו כענין אם רעב שונאך האכילהו לחם · וניסוך המים ג"כ היה להכניעם והנה מים רמוזים בשנוי הכתו' ונסכיהם ונסכיה כמשפטם שהם כתובי' בו"ז וסי' בא יבוזו לו ובניסוך המים היו הם חשובים כחרס הנשבר שאין בו מיוש וחרש הוי כנגד שאר הימים ה' ג' ד' ולכן נרמזו הכא בפ' הזה שרים דדפוני חנס שס"ת מים ור"ת חר"ש לומר שע"י ניסוך המים היו חשובים כחרש ולפי שהימים הללו הם כנגד הע' שרים כדאמרן לוקח לנו התורה ליקח לחלקנו · פרי עץ הדר זה הקב"ה שהוא דר תמיד לעולם ועד כי השרים הם מתבטלים והולכים כשנפלה בבל נפל שרו ונתבטל וכן השאר אבל הוא ית' שמו קיים לעד ולעולמי עולמים · ולכן אמר את זה תקחו לכם · וכן כפות זה הקב"ה שהוא אחד יחיד ומיוחד כמו התמר שאין בו ענפים רבים כשאר אילנות אלא ענף א' בלבד וכן השרים הם ענפים רבים והוא ית' שמו הוא אחד ושמו אחד · וענף עץ עבות זה הקב"ה שהוא כלול דין ורחמים כמו ההדס המשולש שהוא כנגד אבות אברהם יצחק ויעקב · אברהם חסד לבד · יצחק גבורה לבד · יעקב דין ורחמים וזה לא ימצא בעולם מי שיהיה בו ג' הפכים הללו ברגע אחד אלא אלדי"נו ית' שמו · וגם ערבי נחל זה הקב"ה שאינו גדל אלא על המים כן אלדי"נו ית' שמו הוא משתעשע עם התורה שנמשלה למים כענין הוי כל צמא לכו למים : שתים כהלכתן ושלישית אפי' טפח סוד זה דף רע"א שם · סוכה כמבוי מפולש תקונו, הוא שיביא פס אחד שיש בו טפח ומשהו ומעמידו מצד אחד של המבוי בפחות משלשה מדופן זה ופחות מג' מדופן זה באופן שיהיה הפס הזה מכוון בכתים בין השתי

דפנות כזה

(שם) כתוב שם : ג' בדי הדס מהם כלול

וע"י זה נכשר והסוד זה באורך ולמעלה מעשרים אמה פסולה הסוד לולב ד' מינין שבלולב · הנה הם כנגד חג"ת אבות ולפי שכל אחד מג' לכן צריך הדס משולש כי הם ג'

של

של ג׳: וערבה הוא כנגד נ״ה ולכן צריך ב׳ שהם תרין ירכין: אתרוג (כונות): (צמח כי חג״ת כל א׳ יש בו ג׳ פרקים הרי ג׳ משולש): ארבעה מינים הם רומזים בד׳ אותיות של שם הוי״ה כי ג׳ בדי הדס הם כנגד היו״ד דאית בה תלת קוצין קוץ עליון וקוץ תחתון וגוף. והערבה כנגד ה׳ הראשונה שיש בה ב׳ אותיות ד״ו שכנגדם הם ב׳ בדי ערבה והלולב כנגד הו׳ והאתרוג כנגד ה׳ אחרונה. והנה הלולב רומז אל היסוד והוא הממשיך הטיפה מן הדעת דרך חוט השדרה כי הלולב דומה לחוט השדרה ולכן צריך שיהיה הלולב טפח ארוך על ההדס והערבה כי כך הוא הדעת טפח למעלה מחג״ת והאתרוג הוא כנגד המלכות שבו ולהיות בחי׳ נוק׳ אף שהיא בו אין קושרים אותו עם שאר המינים והוא העטרה שביסוד שלו דהיינו מלכות שבו ושאר״ז אל אתרוג זה הקב״ה לומר כי כל הד׳ מינים ואף האתרוג הם בו. וכל הכונה להמשיך אל הנוק׳ ושם ב״ן הוא בנוק׳ ולכן הד׳ מינים רמוזים בשם ב״ן כי ג׳ בדי הדס הם כנגד היו״ד במילויה שיש בו שלש אותיות ומילוי המילוי יו״ד וא״ו דל״ת והם ט׳ אותיות ולכן צריך ההדס משולש של ג׳ ג׳ ג׳ ותרין בדי ערבה כנגד ה׳ במילויה שהן תרין ההי״ן ולכן הם תרין בדי ערבה והלולב תרין וו״ין שהם היסוד והדעת ואתרוג כנגד ה״ה אחרונה והם תרין הה״ין מלכות שבו כדאמרן וה׳ במילוי היא המלכות עצמה שהיא הנוק׳ (הד״ס כמנין חיים וכן לולב והסוד הוא שם): (עוד ארבע מינים שבלולב דרך אחרת שם): **אופן** קשירת הלולב עם מיניו. תשים שלשה הדסים א׳ בצד ימין וא׳ בצד שמאל ואחד באמצע. והלולב תקח אותו השדרה כנגד פנים כיצד הימין שלו יהיה לימינך והשמאל שלו לשמאלך ואותו הבד של הדס שתשים באמצע תטה אותו לצד ימין כי הימין הוא חסד והשמאל גבורה והאמצעי ת״ת והוא מטה כלפי חסד כנודע והב׳ ערבות תשים א׳ מימין כנגד נצ״ח וא׳ משמאל כנגד הו״ד: **צריך** שיהיה הלולב טפח ארוך על ההדס והערבה כי כן הוא הדעת טפח למעלה מחג״ת והנה הלולב הוא רומז אל היסוד שהוא ו׳ זעיר. וגם רומז אל הדעת שהוא ג״כ בחי׳ ו׳ והוא דומה לשדרה והוא המתעורר המוציא הטפה מהדעת דרך חוט

השדרה

השדרה עד היסוד ומוציא אותם לחוץ ולכן עיקר הברכה הוא על נטילת לולב כי הוא העיקר כרז"ל: **נטילת** לולב יותר טוב לברך תחלה קודם התפלה בהיותך בביתך בסוכה עצמה ואח"כ שאר הנענועים וההקפות יהיו בב"ה ויותר טוב הוא לברך על הלולב אחר העמידה קודם ההלל בהיותך בסוכה אך מפני הרואים תעשה כסדר הראשון שהוא בסוכה קודם התפלה (כוונות):

צריך ליטול האתרוג בשמאל כי האתרוג הוא מלכות דזעיר שהיא העטרה שלה ואינה בנוק' ממש ועכ"ז הנוק' משמאל קא אתייא אבל יחבר את שניהם יחד כי הלולב הוא בחי' היסוד שהוא נמשך דרך חוט השדרה וזהו כי הלולב דומה לשדרה ולכן בתחלת הלולב בסיומו שם הוא חבור האתרוג עמו בעת הנטילה במקום שמסתיימים ההדס והערבה והלולב כי שם הוא בחי' העטרה ואין להפריד האתרוג מן הלולב בעת נטילתו רק יהיו ב' ידיך סמוכות זו לזו כדי שיהיה האתרוג דבוק עם הלולב כנג' בסוד העטרה דבוקה תמיד עם הזעיר ואינה נפרדת כי כל ד' מיני הלולב הם בזעיר עצמו הנק' הוי"ה ואינם בנוק' כלל: **סדר** הנענועים צריך לנענע לכל רוח ג"פ וצריך להתחיל מן דרום שהוא חסד· ואח"כ לצפון שהוא גבורה· ואח"כ למזרח שהוא ת"ת· ואח"כ למעלה שהוא נצ"ח· ואח"כ למטה שהוא הו"ד כי נצח והוד הם בחי' השפתים זה למעלה מזה· ואח"כ למערב שהוא היסוד: **בענין** נטילת הלולב צריך שתדקדק שלעולם תטלנו דרך גדילתו ובפרט כשאתה מנענע לצד מטה שהוא מה' נענועים· אל תנענע כדרך בני אדם שכופפים ראש הלולב לצד הקרקע אמנם תמיד יהיה ראש הלולב למעלה אבל הלולב כאשר הוא ממש כך תשפיל ידיך למטה ג' נענועים בהיות דרך גדילתו כי הלא תמיד הלולב אפי' בהיותו יונק מצד מטה של הדעת תמיד ראשו למעל' כי המטה של הדעת הוא יותר גבוה מן הלולב וא"כ איך תהפוך ראש הלולב ותכפפהו לצד מטה· כאשר תנענע ותוליך ותביא הלולב תמשיך את סוף הלולב וההדס והערבות והאתרוג במקום החזה שלך ובכל נענועים שבכל רוח ורוח בעת הבאה תביא ותגיע את הלולב עד החזה שלך כי שם הוא תחלת פרצוף רחל כנודע:

סוד הלולב וד' מיניו הם ז' בחי' של החסדים המתפשטים בז"א מחסד עד המלכות שבו ואלו הז' בחי' אנו מנענעים אותם ומעלים אותם עד שרש שלהם שהוא הדעת דז"א וע"י נענוע זה הם מקבלים הארה משם ואז אנו מורידים אח"כ הארה מהם אל הנוק' הוא כאשר תנענע ותוליך ותביא הלולב כנודע תכוין להמשיך ולהביא סוף הלולב וההדס והערבות והאתרוג במקום החזה שלך וכן תעשה לכל רוח ורוח מעלה ומטה שתביא ותגיע את הלולב עד החזה שלך כי שם הוא התחלת פרצוף רחל מן החזה דז"א והאדם המנענע את הלולב הוא דוגמת דז"א: **ענין** הנענועים ענין הלולב ונענועיו הוא להמשיך אור משורש החסדים שבדעת ז"א אל החסדים המתפשטים בו להוסיף עליהם אור גדול כך להאיר מהם לנוק' ולפי שהמוחין הם ג' חב"ד וכל א' מהם כלול משלשתן ולכך אנו מנענעים ג' נענועים לכל רוח ורוח כנגד שלשה אותיות שלשם יה"ו וזהו סדר הרוחות וכוונתם:

דרום יה"ו דע"ב יו"ד ה"י וי"ו· **חסד** תכוין להמשיך מן החסד שבדעת אל החסד המתפשט בז"א ותעשה שלשה נענועים ובג' הולכות תכוין להמשיך מבחי' דרום שבדעת בחי' החסד ותכוין להמשיך מכללות ג' מוחין הכוללים בו וכנגדם ג' הבאות להמשיך החסדים ההם עד החזה ששם יונקת הנוק' הנק' ה' של השם לכן תכוין להשלים כל רוח שם הוי"ה כי בכל רוח נמשך מבחי' שם יה"ו ועד החזה דהיינו הנוק' כנז': (**צמח** ותכוין ה"י במילוי ע"ב ועם יה"ו עושה הוי"ה דע"ב):

צפון הו"י דס"ג ה"י וא"ו יו"ד· **גבורה** תכוין להמשיך מבחי' צפון שבדעת החסד שבגבורה אל החסד המתפשט בגבורה שלו ותכוין להמשיך מג' מוחין הכוללים בגבורה שבדעת אל הנוק' שבחזה: (**צמח** ותכוין ה"י דס"ג ועם יה"ו דס"ג נשלם הוי"ה דס"ג):

מזרח וי"ה דע"ה וא"ו יו"ד ה"א· **ת"ת** תכוין להמשיך מבחי' מזרח שבדעת החסד דת"ת אל החסד שבת"ת המתפשט ותכוין להמשי' מג' מוחי' הכללים בת"ת שבדעת

אל הנוק' שבזוה כנז"ל: (**צמח** ותכוין ה"א באל"פ ועם יה"ו נעשה הוי"ה דמ"ה) :

מעלה יו"ה דע"ב יו"ד וי"ו ה"י: **נצח** תכוין להמשיך מבחינת מעלה שבדעת מהחסד שבכל"ח אל החסד המתפשט ותכוין להמשיך מב' מוחי' הנכללים בנלח שבדעת אל הנוק' שבזוה: (**צמח** ותכוין ה"י דע"ב ועם יה"ו דע"ב נעשה הוי"ה דע"ב):

מטה הי"ו דס"ג ה"י יו"ד וא"ו הו"ד · תכוין להמשי' מבחי' מטה שבדעת מן החסד שבהוד שבדעת אל החסד שבהוד ומתפשט ותכוין להמשיך מב' מוחים הנכללים בהוד שבדעת אל הנוק' שבזוה: (**צמח** ותכוין בה"י דס"ג ועם יה"ו דס"ג נשלם הוי"ה דס"ג) : **הנה** מעלה הוא הנלח ואח"כ למטה שהוא ההוד כי השפתים שהם זה למעלה מזה ואינם תרין ירכין ממש שהם זקופים אך השפתי' שהם השוקים את המן זה למעלה מזה ולכן הנל"ח הוא מעלה וההוד מטה :

מערב וה"י דמ"ה וא"ו ה"א יו"ד יסו"ד תכוין להמשיך מבחי' מערב שבדעת חסד שביסוד המתפשט ותכוין להמשיך מב' מוחי' הנכללים ביסוד שבדעת אל הנו"ק' שבזוה: (**צמח** ותכוין בה"א דאלפי"ן ועם יה"ו דאלפ"ין נשלם הוי"ה דמ"ה) : **מספר** הנענועי' ד' נענועי' הם בתוך ההלל חוץ מן הראשונה שהיא ברכת על נטילת לולב :

אמר המגיה עיין בס' התקונים דף י"ח סוף ע"ב שכתב וז"ל וצריך ד' זמנין ח"י חד בנטילת לולב וחד באנא ה' ותרין אחרנין בהודו לה' תחלה וסוף וכו' יע"ש · גם בדף מ"ח ע"ב בסוף ע"ב כתב וז"ל ואיכון ח"י נענועים בנטילת לולב ח"י ח"י ותרין זמנין בהודו לה' תחלה וסוף ח"י באנא ה' הושיעה נא הא ע"ב ואיכון תליין מן ד' דאיהו שכינתא ונלוק בה אתקרי וכו' עי"ש עד סוף הלשון ביסוד הדעת והדברים כפי המקובל בידינו מדברי הארי"ז ז"ל כי ההלל הוא במלכות וכן עולה במנין אדני ועיין בכוונות הלל של ראש חדש ויום טוב וא"כ מן הראוי הוא כי כל ד"פ ח"י יהיו בהלל שהוא בה ולא בנטילת הלולב דלא שייך בה והדברים צריכין תלמוד על ועריב עלינו רוח ממרום רוח חכמה ובינה לדעת את ה' אכ"יר:

ובכל נענוע מאלו הד' יהיה שלם בכל פרטיו כמו הנענוע הא' של הברכה וד' נענועים אלו הם א' בהודו לה' פ"א ובאנא ה'

ה' הושיעה נא כפול ב"פ ובהודו לה' של סוף המזמור הרי ד' פעמים ח"י ואמנם סוד ד' נענועים אלו בעת ההלל הוא שתבין כי הלא בכל פעם מהם יש בו ח"י נענועים שהם ג' נענועים לכל רוח הרי ח"י ד"פ בהלל הרי ע"ב כמנין חסד כי בכל יום נכנס בחי' חסד א':

הקפות הנה הכוונה של נטילת לולב הוא להוריד ז' בחי' חסדים פנימים לז' בחי' שלה כנו' ואמנם בכל יום ויום אנו מקיפים את המזבח או את התיבה כנודע והוא להמשי' בחי' אורות המקי' אל הנוק' הנקרא מזבח או תיבה כנודע ולכן תחלה אנו נוטלים את הלולב להמשיך לה אור פנימי מן החסדים ואח"כ אנו מקיפים להמשיך לה אור מקיף כי המקיף נכנס אחר הפנימי ונמצא כי בז' ימים של חג הסכות שאנו מקיפים את המזבח בכל יום נכנסו כל הז' מקיפים ואמנם בנטילת לולב שהוא אור פנימי אנו צריכים לנענע כל אותם הנענועים כדי להמשיך החסדים משרשם שהוא הדעת אבל אח"כ כשמקי' את המזבח או אין צריך לנענע כי האורות הם מקי' ומגולים ואין צריך לנענע רק להמשי' אור הפנימי שהוא תוך יסוד הבינה ואינו יכול לירד רק ע"י הנענועים ובמקדש נוטל כל הז' ובמדינה יום א' כי משם והלאה אין בנו כח להמשיכו יותר אלא נעשה מעצמו: **טוב** לעשות ההקפות תכף אחר שאומרים את ההלל בכל יום: (**צמח** הטעם הוא כדי להמשיך המקיף תכף אחר שכבר נכנסו פנימים כנ"ל כי הנענועים להמשיך הפנימי וההקפה להמשיך מקיף וטוב לסמוך זה אחר זה בלי הפסק דברים בנתים כנ"ל): **קטן** היודע לנענע צריך לקנות לו לולב שכבר יש בו ידיעה להמשיך מן הדעת: **ולקחתם** לכם ביום הא' אתרוג יש בו טעם וריח כנגד בעלי תורה ומצות· לולב טעם ולא ריח הדסים בעלי תורה בלא מצות· הדס ריח ולא טעם כנג' בעלי מצות בלא תורה ערבה לא טעם ולא ריח כנגד מי שאין בו לא תורה ולא מצות ולכן צוה השי"ת לקשר ארבעתם כדי שיתקיימו אלו עם אלו:

בסוכות תשבו דבר לנוכח עם הז' צדיקים היושבים בסוכה כנו' בזוהר בזמן שכל האזרח בישראל יושבים בסוכה ולאלו דבר שלא לנכח א"כ באמר שתשבו בסוכות ז' ימים בע"הז יזכו כל

האזרח בישראל ישב' בסוכ' דעורות של לויתן ולא הזכיר בהם ז' ימים:

ס"ת ני"ט ע"ל מ"ש דפסח:

הושענא רבא צריך לבאר ג' זמנים שבהם נדונים בני אדם א' בר"ה ב' בנעילת י"ה ג' הוא בליל הושענא רבא ואז"ל כי בר"ה נכתבים ובנעילה נחתמים פ"א והשנ' שם: **גוג** ומגוג עולה ע' כנגד כל שבעים אומות כי אז ימלוך גוג ומגוג על כל הע' אומות וכלם יבואו יחד על ישראל וכשינצלו יש' מידם אז יהיה תשועה רבה כי עתה כשנגאלו מיד בבל גלו למדי ואח"כ גלו ליון וגלו לאדום ואז יהיה גאולה בהחלט וכן בכל יום ויום ניצולים מיד זה ונופלים ביד זה ויום הז' ניצולו עיד כולם לכן הוא הושענא רבא ולפי שהם נמשלו למים שעל כן היה ניסו' המים בחג לכן אין אנו שואלים המים עד שעברו כל הז' ימים שלא יתנו לה המים בעוד שהם שולטים שיהיה מים זדונים וכבר אז"ל טעם אחר מפני שהגשמים אינם ס"ב בחג וכמ"ש דומה לעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפך לו קיתון על פניו והרי אנחנו העבדים ואין מוזגי' כוס אלא על ניסו' המים ולכן לולב עולה כמנין חיים וד' אותיות הרי ע"ב וכן הד"ס עם ג' אותיות עולה ע"ב כמנין הע' שרים ששולטים בחג שהם כאחוזים בב"ד העליון שהם ע' שרים וב' סופרים א' כותב זכות וא' כותב חובה:

סוד משנה תורה הוא ס' ואלה הדברים כי התורה היא ד' ספרים הראשונים וס' ה' נק' משנה תורה כפל הדינין שנו' בד' ספרים הראשונים ובכתבים פ"ב במשנה תורה והוא סוד מ"ש כי כשמאיר ז"א בנוקבא נותן לו התורה כי התורה הוא הזעיר ונותן הארתו ביסוד שבנוק' וגם נקרא תורה ממש כי כל מקרא הוא בנוק' וכאשר נחתם חות' זה במלכות שבה אז נק' שם מ"ה כי הם ג' מילויים דאהי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן כמנין משנה תורה ודבר פשוט הוא כי משנה תורה הוא במלכות כנז' בזוהר ואמנם חותם זה מתחיל לעשות מן ליל ה"ר ולכן בליל ה"ר זמן של החתימה של עולם ובני אדם אם לחיים אם למות כנז' בזוהר · ולכן נבאר עתה ענין ליל ה"ר כי הלוא אז נעשה החותם הזה ולכן נדונים הנשמות בלילה הזאת:

סדר הלילה הזאת

בחצי הלילה הא' תקרא ס' מ"ת מן אלה הדברים עד פ' וזאת הברכה ואמנם אם תקראהו ותסיימהו קודם חצות· תעסו' בתורה ובסתרי הקבלה אם תרצה ולא בדבר אחר ותכוין לעשות החותם של מלכות ולכן תמצא כי עיקר הדין הוא בחצי הליל' הא' כי לכן יוצאים אחר חצות לראות הצלם לאור הלבנה כי אז כבר נגמר הדין כי נסתיים לעשות חותם הנ' והנה סוד דין זה הוא סוד מסירת הפתקין ההם ביד השלוחים אבל עכ"ז לא ניתן רשות בידם לגמרי לפעול הדין במסירת הפתקים ההם רק עד יום ח' חג העצרת כי עדיין הדבר תלוי תוך הזמן הזה שאם יחזור בתשובה שלימה יחזרו ליקח הפתקים ההם כנז' בס' ר' נתן (ס"א ספר ריקאנאטי) כי נישה הדבר באיש א' שלא ראה צל על ראשו ליל ה"ר וחזר והתפלל ושב בתשובה שלימה הגמורה וראה הצלם למקומו ולכן נוהגים לו' סליחות: ולכן אנו אומרים כי בה"ר יש ג"כ דין ואמנם להיות כי מעט מזער ימצאו מי שלא תקן עצמו ושב בתשובה בר"ה ובי"ה ובכל החג שיתקן עצמו ביום ה"ר ולפי שלא ימצא זה אלא על צד ההרחק לכן אמר בזוהר כי אחר מסירת הפתקים תו לא הדרי לגבי מלכא אבל ודאי שאם ישוב בתשובה שלימה גמורה שיקרע גזר דינו כנז': נוהגים לו' סליחות בליל ה"ר אחר חצות קודם לאשמורת הבקר אך לא יאמר ויעבור ושום דבר שיוצא בו אלא כמו רחמנא · א"ש· דעני לעניי· ה' הוא האלהים· עשה ל"ש וכיוצא בו בלבד· שמעתי משם הר"ח ז"ל שצריך להיות ערום ממש כשמסתכל בצלם בלבנה לראות הצל וגם שצריך שעה המיוחדת ללבנה כנודע:

סוד הצלם בליל הושענא רבא כשנגזרים מיתה ח"ו על איזה אדם אשר המיתה הוא סוד שיסלק הנשמה מהגוף ונשאר בלתי גוף ולכן מסתלק ממנו אותו הצלם שהוא בבואה וע"י זה נחלש הגוף ונאבד כי הגורם קיום לגוף הוא זה הצלם שהוא בבואה השלישי כנ"ל וגם ע"א כי עתה היה החותם שלם ועתה נחסר ממנו אותו החותם וע"י זה יכולים החצונים לשלוט בו ונמסרו הפתקין

של

של דינו בידיהם כבר ואמנם הסתכלות האדם בצל הוא אחר חצות הלילה לפי שאין נגמר החותם נעשה עד חצות ואח"כ נגמר הדין ולכן הסתכלות בעת חצות הלילה כי או מתחלת הלבנה להאיר ליל ה"ר בנודע ואין להסתכל אלא באור הלבנה ממש והסוד שם: **דע** כי במקום א' אמרו בזוהר כי הצלם מסתלק ליל ה"ר ובמקום אחר אמר כי הוא מסתלק ל' יום קודם המיתה אך שניהם כא' אמתיים כי הצלם מסתלק ליל ה"ר כדי להורות על גזרת המיתה שנגזרה עליו וע"י הסרתו והסתלקותו או שולטים החצונים עליו ונמסר בידם למיתה וביום שנמסר בידם תו לא חיישינן וחוזר הצל במקומו כי זולת הצלם אין חיות לאדם כלל ולכן אם נגזר על האדם מיתה שימות אחר י' חדשי' וכיוצא בהם מהיכן ימשיכו לו חיים אם לא שחוזר הצלם למקומו ואחר ל' יום קודם שימות או מסתלק ואז באותם ל' יום שתמעט חיות האדם יום אחר יום עד שימות: (**צמח** פשט זה איני זוכר ממי הוא אמר שוב יום א' לפני מיתתך ואמרו שצריך לעשות תשובה כל ימות השנה מפני שאינו יודע איזה יום ימות והנה כפי הנזכר בזוהר שליל ה"ר מסתלק הצל וחוזר והולך לו וא"כ הרואה שהצל חסר ממנו ידע שימות ויחרד בתשובה כמו מעשה הנכתב בריקאנטי שכתוב לעיל וע"י הסתכלות הצל ישוב יום א' לפני מיתתו ומפני שאין כל אדם יודע בצל אז"ל שכל ימיו יעשה תשובה וזה יותר טוב: **נוהגים** החברים ה"י מזמן הרב אפרים פאנצאיירי זלה"ה לקרות אחר ס' האזור למעלה האדרא זוטא וספרי הקבלה כנו' :

(כוונות) **ביום** ה"ר יזהר מאד האדם במאד מאד בתפלתו ובכל מעשיו כי הדבר תלוי בתשובה בזמן ההוא ומשם והלאה אין תקו' יותר והסוד בטעם הנו': **ביום** ה"ר אף שכבר קבלה הנוקבא חסדים דאימא כולם פנימים ומקיף ע"י הסוכה מ"מ אנו חוזרים להמשיך לה עוד משורש החסדים שבדעת דאמא כולם מקי' ע"י הדכור ואף שקבלה החסדים דז"א פנים ע"י הלולב ומקיף ע"י הקפה של כל יום ויום אנו חוזרים להמשיך לה מקיף משורש החסדים שבדעת דז"א ע"י ז' הקפות של ה"ר: **ערבה** מנהג ויסוד נביאים הוא ליקח ערבה ביום ה"ר חוץ מאותם שבלולב וזה תעשה תקח ה' בדים

ערבה במספר ויזהר מאד שלא תתחבר כלל עם הלולב כמו שעושים קצת ע"ה ולא תטלם בידך רק אחר שיאמרו קדיש תתקבל קחם בידך אחר שהנחת הלולב מידך וגמרת מצותו ואחר שתקחם בידך ותכה בהם הקרקע ה' פעמים כנגד ה' גבורות מנצ"פך וכו' תחבוט ותכוין לשם יו"ד ה"א וא"ו שהוא כמנין ט"ל ואמר מורי ז"ל שלשם זה רמזו חז"ל באמרם חביט חביט ולא בריך ואיני זוכר איך הוא ואפשר כי חביט בגי' ט"ל ואמנם ה"פ צריך לחבוט בקרקע כי בכל פ' מתקן בה גבורה א' ואמנם א"צ לברך אלא בחבטה בלתי ברכה כי כיון שאין ה' גבורות עצמם לצורך הזווג א"כ אין צריך לברך כי בחבטה לבד יספיק להמתיקם ותכוין כי ערבה בגי' זרע שהן סוד מ"ן ובגי' עזר כנגדו להכין אותה שתהיה עזר כנגדו וז"ס ה"א לכם זרע כי ה"א הם ה' בדי ערבה וערבה כמנין זרע כנז' וגם חבוטי לשו' רבים להורות על ה' חבטות כנז"ל: **בחזרת** מוסף צ"ל משיב הרוח ומוריד הגשם כי אז הוא הזווג והורדת טיפת הזרע: (**צמח** ראיתי בספרים אחרים כי חביט ולא בריך ס"ת בגי' ט"ל וזה נכון ודברי רז"ל עצמם בלתי שנוי וגם כי בכפול ב"פ חביט חביט מורה רבוי ההכאות והם ה' כנו') :

שמחת תורה

צריך לקרו' ערב ש"ת ואת הברכה ב' מקרא ואחד תרגום: **ליל** ש"ת אסור אדם בזווג כי אין זווג למטרוניתא עד הנקף בתפילת מוסף ואיך יזדווג האדם ואעפ"י שבשאר הימים שבין ר"ה לש"ת מותר בזווג הוא כי זווג או של לאה אבל עתה בש"ת אין הזווג רק לרחל לבדה ואינו רק בתפלת מוסף: **מנהג** בני ישראל שביום חג העצרת עושי' שמחה גדולה לפני הספרים ומקי' הספרים ז' הקפות בב"ה וקורים אותו שמחה גדולה ומנהג טוב הוא וזהו שכתו' בזוהר פ' פנחס דף רנ"ו ב' וז"ל וכוהני' בני ישראל למעבד חדוה ואתקריאת שמחה תורה ומעטרים לס"ת בכתרא דיליה ואני ראיתי למורי ז"ל שהיה הולך לפני הס' והיה מרקד ומרנן ומסבב עמהם הז' הקפות בשמחה גדולה בכל יכלתו בלילה וביום לא ראיתיהו •

ואח"כ

ואח"כ כשהיו הולכים לב"ה אחר שהיו מתאחרים והיו עושים ז' הקפו' עם הס' ג"כ מורי ז"ל היה סובב עמהם ומרקד ומכנן ומרנן בשמחה גדולה וכן אם מתאחרים בב"ה אחר היה עושה כן: (כוונות)

אסרו חג ר"ל תקשרו ותחזקו אותו הזווג שנעשה בחג כי לכן נק' עצרת כי עתה עוצרת הזרע אמנם קליטת הזרע היא בג' ימים כי הרי אם תפלוט ביום הג' היא טהורה כמ"ש המשנה כי אז היא מסרחת ואינה ראויה והנה ג' ימים אלו הם סוד ג' מדות חג"ת שמקבלת המלכות הטפה העליונה כנודע כי הם ג' בני בת היולאוס מן התי' כנגד ג' בחי' אלו הם ג' ימים קליטה והנה אסרו חג הוא ביום ב' אך בהכנס יום הג' מקצת היום ככולו וכבר נקשר הזרע ואי' לעשות שמחה יום ג' רק ביום ב' שהוא אסרו חג והסו' שם באורך:

הנה כבר כתבנו בסעודה כל הדברים האסורים ומותרים בסעודה ואין לכותבם עתה:

נשלם חלק ראשון

חלק שני

מספר נגיד ומצוה

אמר מהרח"ו זלה"ה שאין טוב לגדל בבית תורים ובני יונה לפי שהבית אשר יגדלו בה או ימותו בניו או לא יהיה לו זרע **עוד** אמר מורי ז"ל שאם אדם דר באיזה בית ויצא משכה והלך לדור במקום אחר · שלא ישוב עוד אל ביתו אשר יצא משכה כי אם אחר שבע שנים שלמים (ליקוטים) עוד אמר מורי ז"ל שטוב לאדם שידור בבית שיש בו חלונות כדי שיסתכל תמיד לשמים כענין שאמר דוד הע"ה כי אראה שמיך וכולי וכן דרשו במדרש הנעלם על ענין נבוכדנצר שאמר עיני לשמיא נטלית · והוא מזכים את האדם ונותן בו יראה וקדושה ולכן יהיו עיניו תלויות השמימה : גם היה אומר שאדת העצבות מגונה מאד ובפרט להשיג חכמה והשגה ואין לך מונע ההשגה יותר מזה : אסור לשלב ולחבר האצבעות של יד ימין ביד שמאל כי הם כחות העליונים שמאל וימין ואין לערבם · אמנם טוב להסתכל ולכוין בכל שעה באצבעות ויתכוין כי עשרה אצבעות הם בשתי ידים ובכל אצבע מהם הוא סוד אל"ף ה"י וי"ו ה"י והם כמנין אצבע ואלו הם סוד האצבעות · **צמח** נ"ל שר"ל כי בשם זה יש עשר אותיות והוא כמנין אצבע ואלו האותיות הם כסוד העשר אצבעות :

מפני שיבה תקום הוא גורם מאד חכמות התורה אם יכוין
כמ"ש במקומו: **צמח** נ"ל שהוא זה מפני שיבה תקום
הם סוד ג' תיקוני' דא"א ודז"א ורנוקב' דז"א וכנגד הא"א אמר מפני
שיבה תקום שהיא דיקנא דא"א וכנגד דקנא דז"א אמר והדרת פני
זקן כי ז"א נקר' זקן זה שקנה חכמה כי לא היה לו חכמה עד שעיט'
א"וא בסוד קנה חכמה קנה בינה וכנגד הנוק' שאין זקן כלל אמר
ויראת מאלהיך שהוא סוד היראה. אמנם כפי נדרש כך ראוי
לכבדם כי שיבה הנרמזת בא"א כאמ' בו קימה ובזקן כאמ' בו הידור
לבד אך באשה ויראת בלבד בלתי קימה אמנם למי שהוא זקן יותר
מס' שנה ואילך אע"פי שאין ת"ח ראוי לקו' מפניו אך מי שהוא פחות
מס' שנה אין לקום מפניו אא"כ הוא ת"ח שקנה חכמה ולכן ר"ת של
מפני שיב' תקו' הוא מס"ת פי' משיתין שנה ואילך: **צמח** ר"ל והידור כי מי שהוא פחות מס' ואינו חכם צריך הידור ככ"ל:

אסור להרכיב אילנות וזרעים וכיוצא בזה
והטעם הוא כמ"ש סוד המגולגלים
באילנות ובזרעי' שיש שם עד מלאת הקצבה מהגזרה שנגזרה עליו
ואם תערבם זה בזה יחד תגרום עונש אל המגולגלים שם כי זה
מגולגל בבחי' א' וזה מגולגל בבחי' אחרת ואתה מערבם יחד: (ומה
שהתירו בציצית תמצאהו שם):

החובר שדה מיש' אר"ז שלא יזרענה פשתן לו' שנה והענין
כי הפשתן לוקח כח הקרקע עד ז' שנים ומכחישו
והפשתן הוא עץ כמ"א בפשתי העץ והסוד שם: (מע"ח) **גם** יזהר
שלא ישבע בחיי נפשו לקיים אשר לא נשא לשוא נפשו נפשי כתיב:

צריך הבן הב' לכבד את אחיו הגדול וכן כולם וכולם חייבים
בכבוד אביו ואמו וז"ס חז"ל כבד את אביך לרבות אחיך
הגדול והסוד שם באורך: (כוונות)

אסור דירת מצרים דכתי' כי כאשר ראיתם את מצרים היום
לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם ולמה אסר דירת
מצרים מכל שאר ארצות: שם: **במצרים** שהיא ערות הארץ
שם התערבו הרבה מן הניצוצות אשר שם ולכך הוא ית' הולך
בכבודו ובעצמו ליכנס תוך גלולי מצרים להוציא הקדושה כי יש
קליפה

קליפה קשה כי אף מלאך אם יהיה שם אפשר שתאחז בו ולכן הוצרך אני ולא מלאך וע"כ בלטווים' לא תוסיפו משום שנשאר שם הכל קליפה וכבר נתבררה כל הקדושה כשיצאו ישראל משם וא"כ מה צריך לישראל לירד עוד שם אחר שיצאו בפרהסיא יצאו כל הניצוצו' שהיו שם אבל בבבל שיצאו במטמוניות עדין נשארו שם ניצוצות ולכן כל העולה מבבל עובר בעשה וכמ"ש הכתוב בבלה יובאו ושם יהיו וע"כ נגזר על ישראל שישתעבדו בהם ע' אומות כולן להוציא כל הניצוצות שנפלו בכל אומה ואומה והסוד שם:

משחרב ב"ה אסור למלאות פיו שחוק כי אין שחוק אלא בזמן שיש בית כי בית ושחוק הכל א' בני' והסוד שם כי יש לרחל הנק' בית שני אורות וב"פ אור כמנין בית וכמנין שחוק ובהסתלקו' ח"ו הב' אורות נחרב הבית ולכן אין שחוק אלא בזמן הבית אשר שניהם כמנין אור אור כנז"ל:

ראיתי למורי זל"ה שהיה מהלך בדרך אחר מי שהוא מתכבד לילך לפניו ואמר אחד שהוא מתכבד במה שמוליך אותו לאחוריו א"כ ראוי לחלוק לו כבוד שהוא רוצה וכן דרכו תמיד:

מורי זלה"ה לא היה הורג פרעושי' וכנים ושום רמש בע"ת בעולם ואמר כי להיות מגורש קין איכו הורג נפש וגם מסוד גלגול על ענין המוהל שמת התינוק ע"י ולכן אני צריך שלא להמית שום דבר בעולם ואפי' שלא לשחוט כלל ועיקר:

מורי ז"ל היה או' כי הכנים הנולדים מזיעת האדם ובפרט לאנשים הכשרים שהוא סוד מותרי האדם ושניו ומהם נעשו קליפות ומותרות שהם הכנים ולכן לא יקוץ אדם מאלו כי הוא תיקון אל עצמו ע"י הוצאת הכנים מעצמו: אסור להזכי' שם סמ"אל בפיו ובפרט בלילה שאז ממשלתו ואין להזכי' שמו בשום לשון ואפי' דיא"בלו בלע"ז וכיוצא בדברים אלו אין להזכירם כלל שמגביר כחו ויכולים להזיק למזכירו ולעומדים עמו ועובר על לאו דושם אלהים אחרים לא תזכירו שפעם א' היו בביתי בני אדם ובאמצע הדברים הזכרתי שם סמ"אל בלילה וראה מורי ז"ל במצחי וא"ל עברת בלילה על ושם אלהים אחרים לא תזכירו:

בענין הנדבות והוותרנו׳ ראיתי למורי ז״ל שלא היה כל כך מקפי׳ בלבושיו שיהיו נכבדים ביותר ובאכילתו היה אוכל מעט: ובענין הוצאת אשתו היה מוציא כרצונה: בענין הצדקה היה מורי ז״ל נותנה בשמחה גדולה ובטוב לבב וידו פשוטה ולפעמים לא היה מסתכל אם נשאר לו מעות או לא: בענין קנין הדברים של מצוה כגון לולב ואתרוג וכדומה ראיתי למורי ז״ל שהיה נותן למוכרים כל מה שהיו שואלים ממנו בפעם ראשונה ולא היה מסרב עמהם על השאר ולפעמים היה מניח לפניהם מעות והיה או׳ להם תקחו מה שתרצו:

מזוזה כמנין אדנ״י והוא בחי׳ הפתח דכתי׳ זה השער לה׳ והנה תרגום פתח הוא תרעא כמנין אדנ״י במילואו והנ״ה נ״ה דת״ת שני המזוזות שהם העמודים והדלת פותח בין זה לזה כשני מזוזות שבפתח וצריך לשים המזוז׳ בשליש העליון שבפתח והנה הת״ת הוא משקוף כי הוי״ה הוא דת״ת והוי״ה כמנין קו״פ י״פ י׳ הסק׳ ה״פ ה׳ הס כ״ה ו״פ ו׳ הס ל׳ו ה״פ ה׳ הס כ״ה הרי הכל כמנין קו״פ והה״י אקרי ש״ס נמו׳ ויעש ה׳ אלהים ש״ס הרי מ״ש קו״פ:

כשיוצא אדם מפתח ביתו ונותן ידו במזוזה יכוין בכונתו להציל מיצ״הר שיצ״הר במילואו יו״ד צד״י רי״ש ס״ת ש״י יכוין שבשם שדי הכתוב במזוזה יצילהו מיצ״הר ויכנס בתוכו להכניעו:

הסתכלות האדם בצלובי׳ ובנהרגים הוא פוגם עד מאד בנפשו ואפי׳ הסתכלות מרחוק מאד אמה פוגם מאד והראי׳ מן הבשמים שמחזירין את הנפש וגם הריח טוב אמרו רז״ל שעליו נא׳ כל הנשמה תהלל יה:

איסור אל תשקצו את נפשותיכם כבר באַרנו כי האוכל מברר הקדושה והפסולת נדחית למטה ולכן ראוי שלא לעכבו בגוף כי הם קליפות והם שיקוץ הנפש ממש יותר משיקוץ הגוף וזאת הכוונה תהיה לו:

להזור האבידה וכן תעשה לכל אבידת אחיך לא תוכל להתעלם דע כי האדם נתקן לפעמים ע״י עיבור ולפעמים צריך

ממש

ממש לבוא בגלגול כי הוא יותר לער מאד והנה עונש המולא אבדה ואינו מחזירה הוא שאין לו תיקון בעיבור אחר מיתתו אך לריך לחזור בגלגול ממש וזהו לא תוכל להתעלם שהוא העיבור לבד שהוא בתוך נשמת חברו אך תגלגל ממש :

מעקה כתיב ועשית מעקה לגגך גגך כמנין שם הוי"ה והמעקה שלו הוא ב' ע"ב כמנין מעקה שהוא כמנין רי"ו וסוד זה באורך בדרוש דף קמ"א : **שלוח הקן** מבואר ואת באורך שם : **לא** תעמוד על דם רעך ואהבת לרעך כמוך אני ה' רש"י ור"ל פי' רעך זה הקב"ה וריע אביך ונוכל לומר לסיום הפסוק הזה ע"ד זה כי הכ' אומר לא תעמוד על דם רעך ר"ל לא תעמוד למעט הדמות העליון הוא הש"ית וביאר ואמר מי הוא זה הנק' רעך ואמ' אני ה' :

צמח ונסכי ינתינת פיוך רמוז אני ה' כי שניהם חשבון ס"ו והפוגם בזה פוגם בזה

לא תונו איש את עמיתו ויראת מאלהיך ס"ת שתות וכאן נרמז סוד האונאה וקודם אמר לא תונו הרי האונאה שתות והסוד באורך בס' דרושים :

שלא להתערב דברים של קדושה עם דברים של קליפה דכתי' ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה ושם בסתר ר"ל ארור מי שעושה הקליפה הנקר' פסל ומסכה בקדושה וזהו ושם בסתר בסתרו של עולם וזאת הכוונה שהתחיל הרש"בי ז"ל לומר בפ' זה כי יש באותה הפ' י"א ארורים כנגד י"א ספי' הקליפה ולכן ארור הא' הוא אזהרה לנו' למעלה : (לבנת הספיר) **אר"זל** השרוי בלא אשה שרוי בלא ברכה דכתי' להניח ברכה אל ביתך והשתא דמיתת שרה ואשתאר אברהם בלחודוי יכול לא אשתאר בברכאן ת"ל וה' בירך את אברהם בכל הוא וב"ד הסכימו דברכאן דיליה :

אר"זל כיון ששהה אדם ד' שנה ולא נשא אשה אומר לו תפח עצמותיו ולא אמרו גופו או רוחו וכיוצא בו אך הענין כי כאשר נלקחה מן הצלע כמ"ש א"ה עצם מעצמי ומי שלא נשא אשה נמצאו עצמותיו אבודי' ולז"א תפח עצמותיו ולא דבר אחר : **כי** לא על הלחם לבדו

צמח ואתי שפיר בת היתה לו לאברהם ובכל שמה דהיינו בחי' אשה :

יחיה

יהיה האדם טוב לו לבדו בלא אשה וזהו עקב לבדו יהיה האדם והוא כשאין האשה בת זוגו שמכנדתו ומטרדתו מן הלימוד ויותר טוב ללמוד תורה כמ"ש בן עזאי חשקה נפשי בתורה וזהו כי לא על הלחם לבדו וגו' כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם והנה בזה הפ' כנ' ב"פ אדם והוא כי האשה הוא הלחם בסוד כי אם הלחם אש' הוא אוכל וזהו לא על הלחם לבדו כי בהיות האשה לבדה והוא לבדו אין חיות לאדם דכתיב ראה חיים עם האשה וכתיב לא טוב היות האדם לבדו כי כדי שיתעסק בעץ החיים צריך ליקח אשה כדי שלא יטרח בדברי' הנצרכים לקיום הגוף כי על כל מוצא פי ה' שהיא התורה יחיה האדם הזה כי די לו חשק התורה להחיותו כי עץ חיים היא למחזיקי' בה כנו' בבן עזאי · וז"ש ב"פ האדם בפ' שיש אדם שאינו עוסק בתורה כהונן בלי אשה ויש אדם שינע בתורה כבן עזאי וז"ש אליעזר עבד אברהם מה' יצא הדבר שהוא מוצא פי ה' למי שהוא צריך אשה כדי לעסוק בתורה:

רע כי מצות שאינם יכולות לקיימם בע"הז כמו הקרבנות וכיוצא הנה לזה צריכים להתגלגל כל אותם שלא קיימו מצות אלו בימיהם אחר שיבנה בית המקדש לקיימם וע"ז רמז ר' ישמעאל בן אלישע כהן גדול שאמר כשהיטה הנר בשבת לכשיבנה בית המקדש אקריב חטאת שמנה והנה שאר המצות כיבום וכיוצא אשר אין יכולת באדם לקיים הנה כאשר יבוא לידו מצוה זאת ולא קיימה או יוכרח להתגלגל לקיימם ועוד שם באורך:

בבר בארנו בדרו' דא"ט ב"ח נ"כ כל הזוגות עת"דז והנה כשארו אותיות הנ"ך שאין להם זווג והם סוד אותיות כה"ן ולכן הנושא כהנת אין זווגו עולה יפה כי אין לו זווג אבל כהן וכהנת זווגם יפה כי אותיות הנ"ך כל אות מוציא אות אחרת כמוהו והם זוגות כזה ה"ה נו"ן כ"ך אחדים ה' עשרות ן' מאות ך' שהם בסוד הא"ב דא"יק בכ"ר: **צמח** יו"ד ה"א טעות

מוציא אסירים בכושרות אר"ל כאן בזווג ראשון כאן בזווג שני פי' מ"ש וקשה לזווגם הוא בזווג שני דע כי הלא האדם כשבא פ"א בע"הז והיה חדש ואז באה בת זוגו עמו כנודע הנה כשהו'

בא לזמן הראוי לישא אשה או מזדמנ׳ לו בת זוגו ברגע בלי טורח כלל ועיקר אמנם אם חטא והוצרך להתגלגל עליו והוא מאותם שנא׳ בהם וילאה אשתו עמו והנה אדם כזה כאשר יביאו לו אשה לא תזדמן בת זוגו אלא ע״י צרה גדולה וקטטות ומלחמות גדולות כי אחר שיתגלגל על עון שיש לו מקטרגים למעלה ורוצים למנוע אותו הזווג וזה נק׳ זווג ב׳ כי היא בת זוגו ממש רק שהוא בזווג פ״ב ע״י גלגול ועליו נאמר וקשה לזווגם כקריעת ים סוף:

אח״זל הנשמות בעת יציאתם מן מקור העליון ממקום אשר ממנו חוצבו יוצאים יחד זכר ונקבה במקום א׳ ואח״כ הולכי׳ כל א׳ לעצמו הזכר למקו׳ א׳ והנקבה למקום א׳ ומזדווגים אח״כ בזה העולם בא פ׳ לפ׳ וזווג כזה אין צריך לזווגם בע״כ כי אם ברצון גמור אחר שהיא בת זוגו מעיקרא· והוא זווג ראשון וא״כ מ״ש כי הקב״ה מזווגם בע״כ הוא בזיווג שני שמזדווגי׳ אותו לפי מעשיו וזה להיות הבחירה ביד האדם חוטא לאלהיו והוא ית׳ חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח וחוזרים ע״י גלגול ואז איכם חוזרים בת זוגו עם בן זוגו יחד כי לפעמים הוא מתגלגל בדור זה והיא מתגלגלת בדור אחר נמצא כי האיש הזה המגולגל צריך לזווגו עם מגולגלת אחרת כמותו שאין לה בן זוג· ולזווג שנים אלו הוא דבר קשה עד מאד במה שהם טבעים משונים ולכן קשה לזווגם ואלו קרויים יחידי׳ כי כל א׳ יחיד בלי בן זוגו ועל אלו אמר מזווגם בע״כ ואין הכוונה בעת הזיווג כי אז כולם שמחים וזה ארוך מאד על שאלת המטרונה:

הר״חו ז״ל כשהיה הולך בדרך במקום שאינו נקי והיו בני אדם נותנים לו שלום היה משיב להם ברכה טובה כדי שלא להזכיר באותו המקום שלום שהוא שמו של הקב״ה אבל אם היה מקו׳ נקי היה משיב עליכם שלום וברכה טובה· **צמח** כן מצאתי נ

אזהרה לאוסרים לחתן כתיב כי יקח איש אשה חדשה וסמיך ליה לא יחבול רחיים ורכב כי נפש הוא חובל אמר מורי ז״ל כי סמיכות פסוקים אלו בא הרמז באזהרה לאותם שאוסרים לחתן וכלה מתשמיש· ונורמים בזה להפסיד ולאבד ולהוציא ש״ז לבטלה ומאבדים אותה הנפש שהיתה ראויה להיות נוצרת ולהכנס

בתוך הטפה היא׳ ווהו כי נפש הוא חובל כלו׳ נפש הוא משחית ומפסיד מלשון ואנכי בראתי משחית לחבל׳ וכן תרגום ירושלמי מתרגם וז״ל ולא תהוון אסורי חמרין וכלין אורי כל דעבד אלין כפר בחיי עלמא דאתי:

בתולה נשאת ליום הרביעי ונבעלת ליום חמשי כנו׳ בתלמוד וחתן פטור מק״ש עד מ״ש שהם ד׳ ימים וא׳ ימי החופה הסבר ולכן חתן פטור מק״ש ד׳ ימים שהם ד׳ ימים שלה שהוא טרוד במצוה והוא נק׳ מצוה ואפי׳ שהיה בה ד׳ לריך חמשה ולריך נטילת ידים להעביר הזוהמא והטומאה כי יש דם טוהר ודם טמא שלריך להעביר מן האשה ואז נותן לה החתן ה׳ שהיא חסר לה ונעשה נער׳ ווהו הלא כחלב תתיכני שתחילה מסירים מן החלב הקום שהוא מי החלב ואח״כ עושים אותו גבינה והנה חופה ר״ל חתן וכלה והפ״ת הם ב״פ דם טוהר ודם טמא ושניהם כמנין פ״ח ווהו כפשנו כלפור נמלטה מפ״ח:

ענין הקדושין שאדם נותן לאשתו דע שמסוד הקדושין נעשה באשה סוד אור מקיף א׳ מבחי׳ רוחו של הבעל ואח״כ כשיבא אותה בביאה ראשונה נותן בה רוחא פנימאה סוד שם ב״ן כנודע ווהו פנימי ומסוד הרוח שנותן בה בעת הקדושין נעשה בה אור מקיף לאותו הרוח הפנימי ואם לא היה נותן לה קדושין אי אפשר למיהב בה ההוא רוחא פנימאה:

מילה הטעם שהיא ביום ח׳ הוא כי הח׳ היא כי שנה הו׳ מלכים נתבטלו ומתו גם בחי׳ להו׳ ומיום הח׳ בא המלך הדר שהוא היסוד בסוד פרי עץ הדר ואז מתגלה חסד מלה ח׳ בפומא דאמא שהוא היסוד וו״ס מילה ופריעה דהיינו כי מתגלה חסד בפומא דאמא דהיינו יסוד ולכן המילה ביום ח׳:

בענין הכוהנים לומר כשמלין את בניהם פ׳ במה אקדם אמר מורי ז״ל שמיתה ביד אדם א׳ ואמר שהוא פותח פיו לשטן באומרו האחן בכורי פשעי ואפשר שיגרום מיתה לבניו ע״י:

תן חלק לשבעה וגם לח׳ ׳ ז׳ ימי הנדה וח׳ ימי המילה הכונה שאם חשבה לנדה ובדל מתנה יזכה למול את הבן

וזהו הוי וביום הח׳ כי עד עתה היה מדבר באשה שנטמאה ימי נדתה כמ״ש וטמאה ז׳ ימים ואח״כ מדבר עם הזכר שימול בשר ערלתו אלא עם פי׳ זה שפיר׳ יתישב שא״ל הקב״ה לבעל אם שמרת ימי נדה תזכה למול את הבן ותחלה דבר עם האשה עצמה כדאמרי׳ כי כדי שתוריע ותלד זכר צריך שתהיה זהירה בימי טומאתה וז״ש וטמאה וחזר לו׳ עוד תטמא הוא מיותר לדבר עם הבעל שאם יבדל ממנה ויחשבה לטמאה יזכה למול את הבן בע״ה · ולתרץ קרא דתן חלק לז׳ שמעתי ממורי זלה״ה דמלת ונם הוא לשו׳ נומאו עם השופי שהוא לשון חתוך שהוא המילה עצמה ואני או׳ כי בהיות המילה באופן הנדה עצמה כי היא מצוה שמיר׳ הנדה והוא מפריש עצמו מן הנדה וכל מצות המילה להפריש עצמו מן הערלה דהיינו הטומאה ומה גם כי הטומאה עצמה נדבקת אל האדם מטומאת דם נידות שנתהוה בתוכה בהיותו בבטן אמו · ולכן אמר אם שמרת ימי נדה שהתרחקת עצמך מן הנדה תזכה עוד להתרחק יותר מן הטומאה שתמול את הבן ותסיר ערלתו וטומאתו ממנו · ולכ״א תן חלק לז׳ דהיינו להתרחק מטומא׳ הנדה וגם תזכו להתרחק יותר מן הערלה דהיינו הטומאה וזהו מ״ש הוי וביום הח׳ שעם פי׳ זה יתישב מילת ערלתו שהוזכרה בזה הפ׳ ללא צורך שהיה די שיאמר וביום הח׳ ימול את בשרו וכמ״ש שם ובן ח׳ ימים ימול לכם כל זכר ולא הזכיר ערלה · אלא לפי שהוא שכר ולהורות שהוא מדה כנגד מדה כמו שאתה התרחקת עצמך מטומא׳ הנדה גם בשכר זה תזכה להתרחק מטומא׳ הערלה לכך הוזכיר מלת ערלה :

כוונות המילה

להמשי׳ הארת ה׳ חסדים שהם ה׳ הוי״ת ולהורידם ביסוד למתק ה׳ הויות אשר שם והנה הב׳ שליש׳ הם מגולים והם ב׳ הוי״ת כמנין ב״ן ושני שלישי ח״י ושניהם כמנין ע׳ הריש׳ כאן ע׳ אורות מגולים והם ב׳ אותיות מ״ל ממילה ותכוין להמשיך אלו הע׳ אורות ביסוד ויכוין שע״י המיל׳ שהוא מ״ל וחותך הערלה יתגלו אלו הע׳ אורות ויכוין להמשיכם ביסוד להמתי׳ הגבורות אשר שם ולכן מצו׳ זאת טעונה כוס כי היין סוד הגבורות ג״כ העולה יי״ן שהוא ע׳ וע״י הפריעה מתגלה אותו השליש של

החסד מכוס כנז"ל וימתיקו בימו' ב' גבורות גמורות וז"ס הפריעה
פרע י"ה ר"ל שהוא פורע ומגלה גילוי ב' שהוא אותו השליש שהוא
מכוסה אמנם הע' אורות שאין בהם מסך אינם נק' פריעה כי
דרכם להיות בגלוי אך שליש העליון המכוסה תמיד כשמתגלה הוא
פריעה גמורה והנה שליש החסד המכוסה כשיורד ביסוד ממתק
שליש של גבורה וב' שלישי' הם ח"ח כמנין י"ה עם הכולל וזהו
פריעה פרע י"ה ובאותיות מילה רמוז כל זה כי שני אותיות מ"ל
ממילה הם הע' אורות המגולים וב' אותיות י"ה השליש המכוסה
ומיתוק שליש הגבורה שהם י"ה כנז' הרי כי אותיות מילה רמוזי'
שהם מילה ופריעה:

מל ולא פרע את המילה כאלו לא מל כי הלא י"ה אורות כנז"ל
שמתגלים בעת הפריעה גם הם ע"י המילה באו כאחד
והנה כשאינו פורע נמצא שהמיל' עצמה לא נגמרה בו עדיין חסרי'
אותיות י"ה ממיל' כי כוונת המילה היא לגלות ופי' אותם י"ה אורות
כנז"ל וא"כ מל ולא פרע כאלו לא מל והנה י"ו אורות אלו האחרונים
כשתיירו באבר הקדוש עצמו עתה בעת הפריעה · כי הלא האבר
עצמו צורתו ו' · ועתה בפריעה נגלית העטרה והיא ו' על ו' הם י"ו
אורות הנ"ל וז"ס ביום הגמל את יצחק ואח"ז ל ה"ג מ"ל כי הנה הנ'
הם ע"ח אורות המתגלים עתה ביחו' ע"י המילה כנז"ל שהם ב'
חסדים גמורים ב' הויות העולים ה"ג מ"ל ואלו מתגלים ע"י המילה
שהם אותיות מ"ל מה"ג מ"ל שמורה על מציאות המילה והכריתה
עצמה ונתגלו ע"י ע"ח אורות כנ"ל ופי' היכן נתגלו אורות אלו דאמר
את יצחק פי' עם יצחק עצמו הגבורות שביסוד שהם סוד יצחק כנודע
ולכן לא אמר ליצחק כי מלת את ר"ל עם ואמנם לפי שהם ע' אורות
המתגלים תחלה ואח"כ מל הם ע' תחתונים ולכן נזכר באחרונה:

והנה יוסף הוא צדיק בחי' היסוד אשר שם הב' חסדים
שממתיקים ב' גבורות וכבר בארנו לעי' כי צורת האבר
אחרי הפריעה הוא ו' על ו' והם ב' אותיות י"ו מיוסף והם סו' שליש
החסד העליון הממתק שליש בגבורה אשר שניהם כמנין י"ו כנז"ל
כאמרו אורות ע' החסדים וע' בגבורות הנמתק ו' החסדים ק"ע
והם

והם אורו' כמנין ס"פ מיוסף ולכן נחלקו י"ו לנר' הבאי' ע"י הפריע' וס"פ לבדם הבאים ע"י המילה כללות כלם הם כמנין יום"ק דהיינו ג' הוי"ות חסדים וג' הוי"ות גבורות שהם ו' הוי"ות כמנין יום"ק :

האדם כשנתחייב גלגול ומת ונולד לו בן אחר מיתתו הוא מתגלגל באותו בן וז"ש אביי שנק' אביי על שם אביו שנתגלגל בו כי אביי היה יתום כנז' בר"זל וז"ש אשר בך ירוחם יתום ר"ת אבי"י שהוא יתום מאביו כנ"ל :

צמח אך ביישוב ר"ת אביי

ארז"ל היבמה קונה במאמר מדרבנן ומדאורייתא קונה בביאה דכתי' יבמה יבא עליה ומדרבנן צריך קדושין וכל זה נק' מאמר לגבי יבמה הנה כשתכוין זה צריך לדעת כי בי' מאמרות נברא העולם כאשר אחז"ל והוא כי החכמה נק' יו"ד להיות שיש בה שם ע"ב כלם דיודי"ן ולכן החכמ' נק' יו"ד והנה היא כלולה מעשרה אשר בכל א' היא בחי' שם ע"ב ה"י פעמי' ע"ב הם תש"ך לירופי בראשית דהיינו בחוכמתא כתרגומו הרי שהמאמ' הוא בחכמה וכן כל קדש הוא בחכמ' כי בשם ע"ב דיודי"ן הם היודי"ן אשר כל א' כלול מעשרה הרי ת' ועם ו' אותיות דמילה ע"ב הרי ת"י כמנין קדו"ש הרי כי מאמר והקדושה שניהם בחכמה · ומ"ש שמדאורייתא אין צריך קדושין · הטעם הוא כי כבר יש לה קדושין ואור מקיף מבעלה הא' ודע כי מצו' היבום היא גדולה עד מאד כי הנה נודע שיש באדם נר"ן וכשהמת אינו מניח בני' הולכי' נפרדי' הנפש לכאן והרוח לכאן וכן הנשמה והמקיים מצות יבום כתקונה מאסף כל אותם החלקים ומתקנן · וכוונה זאת צריך לכוין המייבם כי זהו הפך אם ישים אדם אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף ולכן היבום הו' יותר טוב מן החליצה אבל כשאין אשת המת מולי' אח"כ לא נתקן כלום ונשארו נר"ן של המת כמו שהיו נפרדים :

חליצה החליצה מורה שמתיר נר"ן של המת שלא יהיו קשורים עם אשתו ע"י אותה רוחא פנימאה דשביק לה בעלה הא' וזהו לא רצה יבמי ר"ל שלא רוצה לאסוף נר"ן של המת ולכן צריך להתיר הקשרים להורות שהתי' נר"ן ממנה והנה החולצת מותרת מן התורה לכהן אבל מד"ס אסור והטעם הוא כי רוח המת

היה מעולם הזכר והוא מושל על הנוקב׳ ועליו תשוקתו ואחר שמת ולא הניח זרע ירד למדרגת נקבה לתקן עצמה ע״י היבמה וז״ש גם׳ דמשפטים דף ע״ב קא׳ אבוה איתתיה אמיה וכיון שהוא ירד ממדרגת זכר למדרגת נקבה לכן גם היא יורדת מדרגה א׳ והיא גם היא אסורה לכהן ומותרת לישראל שהיא בחי׳ תחתונה מן הכהן :

צריכה לרוק נרוק לפני היבם להורות כי הוא משלי׳ חלק המת שבמעיה והוא טעם שאין טוב ליקח אלמנה משום רואה דמקשקש במעיה וזהו או כי ימות בעלה האחרון כנז׳ בסבא :

יהיה רוק לבן · הסו׳ הוא שהוא מורה על תיקון בעלה שיבא ברחמים משא״כ אם היה אדום שהוא מורה דין גמור בלי מיתוק אבל אם היה מעורב לבן ואדום אז קיים מלות חליצה שהדין נמתק ברחמי׳ והקב״ה ירחם על החיים ועל המתים :

כוונות ביקור חולים · החולי נמשך מסם מ״ט שהוא סם מ״ה וד׳ אותיות הרי מ״ט נגי׳ חולה והוא לפי שחסר ממנו שער הנ״ון לכן אירע לו חולי זה והכונה תהיה להמשי׳ בו כללות סם מ״ה שהוא שער הנ׳ החסר לחולה :

ואהי כנוע כל היום ותוכחתי לבקרים · הנה בבק׳ אתער חסד בעולם והחולים מתרפאים · ואני להפ׳ תוכח׳ לבקרים אע״פי שאהי כנוע כל היום :

אחז״ל כי מזון החולה בא לו מן החכמה והנה החכמה נק׳ יו״ד כנודע וז״ס הפ׳ ה׳ יסעדנו על ערש דוי כל משכבו הפכת בחליו פי׳ יסוד החולי בא לו מחמת היפוך רחמים לדין בסוד היו״ד היותה דוי שיש לו ואז ע״י ההונה והסעדה מאבא שהוא יו״ד שבשם אז וכל משכבו הפכת בחליו פי׳ המשכב ששוכב עליו שהוא הערש הנז׳ וגם החולי שלו שגרם לו לשכב על מטתו מתהפכים לטובה כי ערש חוזר לעשר · ודוי חוזר ונעשה יו״ד · וזהו כל משכבו הפכת בחליו · וע״כ הוא מתרפא :

ענין הדפק בליקוטים ·

סוד קבורת המת ובפרט מי שהוא משורש קין והבל צריך שיכוין שתתעכל אותה הזוהמא שנתערב בחטא אד׳ הראשון שתתעכל בקרקע ויצא׳ נקי :

צמח א״ל החי״ר שמואל ויטאל ז״ל שגוה לו אביו זלה״ה שיוגזה לו אחרי מותו כוכות של הרחיצה הכתובים אצלוו בכלל מ״ש שם · אחר שהניח הנפטר ע״ג קרקע בלי שום הפסק ויעלה לו במקום סקילה וזה קודם הרחיצה וכן עשה לאביו ז״ל :

אבלו׳ כוונ׳ ז׳ ימים דע כי האדם יש לו נשמה פנימי׳ ומקיף כי הנ׳ בצלם היא בחי׳ פנימית · והל׳ והמ׳ הם ב׳ מקיפי׳ והנה יש להם ג׳ מקיפי׳ שהם בח״ד והמ׳ ד׳ מקיפי׳ שהם חכמה בינה חסדים וגבורות · הרי הם ז׳ מקיפי׳ · והאדם יש לו אלו בחייו ואמנם ל׳ יום קודם שימות מסתלקים ממנו בחי׳ המקיפי׳ שהם צלם על ראשו וז״ש בזוהר בפ׳ עד שיפוח היום ונסו הצללים כי הם ב׳ א׳ מחכמה וא׳ מבינה זה בתוך זה וכולם בצלם א׳ ובעת פטירת האדם אז חוזרים כולם בו יחד כדי שכולם יסבלו המיתה ועונשה וז״ש תוסף רוחם יגועון · ואמנם במותו הנשמ׳ והרוח הולכי׳ עם המקי׳ שלהם למקום הראוי להם והנפש עם ז׳ מקי׳ שלה שהם ל״מ דצלם כנודע כי יש צלם מבחי׳ נפש וצלם מרוח ונשמ׳ ומחיה ואמנם הצלם של הנפש נחלק לפנימי וחיצון והפנימי שהוא צד״י דצלם הוא הולך עם הגוף אל הקבר ונפשו עליו תאבל אך הז׳ מקי׳ של הנפש שהם ל״מ של צלם אלו נשארים בבית האבל כי אינם יכולים להפרד כ״כ ממקו׳ שנפטר בו וז״ש חז״ל כי נפש המת באה כל שבעת ימי אבילות אל בית האבל והוא סו׳ המקי׳ של הנפש ואמנם הם הולכים ובאי׳ כי הם רוצי׳ להיו׳ בבית שמת בו וגם רוצי׳ להשתתף עם הנפש הפנימי שלו ולכן הולכו׳ אל הקבר וחוזרו׳ אל הבית ואמנם בכל יום של ז׳ ימי אבילות מסתלק מקי׳ א׳ מאותם הז׳ ונשאר דבוק עם הנפש וכך עושים כל ז׳ ימי אבלות ואז נשתלמו כולם להסתלק ומסתלקי׳ עם הנפש בקבר ולכן תקנו ז׳ ימי אבלות ועוד שעדיין נפש המת בבית האבל ואמנם כאשר היה עדיין המת פי׳ בבית אז היו הקליפות אחוזו׳ מאד בנפש המת כי במקי׳ אין להם אחיזה ובכל יום מסתלק כח קליפה א׳ עד כלו׳ ז׳ ימים ואין נשאר שם רק מה שהוא הכרחי לישאר בעוד הבשר קיים כדאית׳ בס׳ הזוהר וזהו עונש המת באלו הז׳ ימים כי אין מקי׳ שומר את הפנימי גם טומאת המת היא לטעם הזה יש אחיזה לחצוני׳ עמו מאד ואח״כ מתמעט ואמנם מה שמתחיל׳ מסלק המקי׳ לילך בקבר הוא הל׳ דצלם· יום א׳ דעת יום ב׳ בינה יום ג׳ חכמה ואז בג׳ ימים הראשונים עיקר דיני המת בקבר כנודע משם ואילך שהולך בחי׳ המ׳ דצלם אז מתמעטים

הדיני׳

הדיני' ולכן נוהגים האשכנזי' שלא לעשות ציון על הקבר רק אחר ז' ימי אבלו' כי הלא בכין ציון ההוא לתת כח אל המקי' לעמוד שם ואם יכינוהו קודם שיבא המקי' נמצא שאנו נותנים כח אל הטומאה האחוזה במת ותשרה שם ולא תלך משם ונמת הבונה בית ואינו מוכי' עליו את הש"ית שרוחא דסאבותא שריא עליה אך אח' שבא בה כל המקי' או מצוה לעשות ציון להכין כסא אל המקיף :

שלשה לבכי וז' להספד · לספו' את שרה ולבכותה הכ' ועירא משום דג' לבכי וז' להספד ולכן הבכיה מועטת מן ההספ'

והנה אמרנו למעלה כי יש צלם דחכמה וצלם דבינה והם ע"ב יוד"ין היא בחכמ' ואחוריים דיליה היא יו"ד יו"ד ה"י וי"ו וי"ו ה"י ו"יו ה"י והוא כמנין קפ"ד וכנגד האור שאבד מצד בינה הוא בכיה כמנין ל"ז שהוא מילוי שם ס"ג שבינה והנה הל"די דצלם היא הבחי' שנכנסת בתוך האד' ו"ה ל"ו וג' הם מקי' עליה וכשמת האדם מסתלקו' מעליו שאלו היו שומרים לבחי' הל' שבקרבו שלא תצא ולא היה בל' אחיזה במקי' לאחוז בהם ולכן כשמת האדם עושים לו ג' דברים כנגד ג' ג' אלו כנגד הל' שבקרבו שהיא בתוך הלב כי בו חיות האדם · הוי בקריעה כנגד הלב שנקרע ויוצא מה שבתוכו וכנגד הל' הוי בכיה שהוא לז' דמילוי דס"ג כנז"ל והם ג' ימים לבכי וכנגד הבכי הם ד' ימים נוספי' מן ההספד על הבכי כי ג' לבכי וז' להספד שהם ד' יותר כי ז' הם למ' שהם הספד ובכיה על שם שתי אורות שאבדו כנז"ל :

פי' מלת אבל · ר"ל דהאבל הוא הל' דצלם ואח"כ מה שמיותר מבחי' המ' · ונ"ל · הל' הוא שהדעת נחלק כאן לב' כי המ' הוא בחי' הד' מוחי' חכמה בינה חסדים גבורות ואח"כ נכללים החסדים והגבורות בדעת ונעשי' ג' מוחי' חב"ד דהיינו ל' וזהו א"ב דאבל כי בל' הוא דעת א' הרמוז בא' דאבל ונחלק לחסדים גבורות שהם ב' הרמוזים בבי"ת דאבל ונעשה מ"ם ולכן באותיות אבל לא נזכרו רק אלו · ר"ל א"ב שהם החלוקי' שיש בין ל' ומ' כנו' ובשאר הם שוים גם אבל במ"ק הם ו' שהם ו' מקיפים חב"ד חב"ד ומה שהיו אותיות אלו הוא לטעם הנז"ל שמורה כי מוחדעת הלמ"ד שהיא א' דאבל היא חסדים גבורות שנעשו בשם · והוא ב' דאבל

וזהו אבל כנו׳:

כבר ידעת כי מת א׳ במשפחה תדאג כל המשפחה ׳ואכן היותר קרוב אלי כי זה מורה שתגיע להם נזק כיון שמסתלקו׳ אלו הבחי׳ מן דעת · והענין כי החלק שהם נאחזים בו בשורש עליון נסתלק מהם והנה ביום א׳ נסתלק הכל ולכן אסור האבל להניח תפילין יום א׳ וז״ס ראובן אבל אח״כ מתחילין ליכנס המוחי׳ בה ומותרים להניח תפילין אבל אינם נגמרים ליכנס עד סיום הז׳ ימי׳ ואמנם כל זה הוא במוחי׳ דבינה שמשם בחי׳ התפי׳ אך מוחי׳ דחכמה אינם נכנסים כל ז׳ ימים של אבלות והסי׳ימותו ולא בחכמה כי במקום מיתה אין חכמה:

ובענין השבת נבאר כי יש סו׳ בדבר אם בשבת נכנסי׳ אות׳ המוחי׳ של חכמה או לא׳ ויש סברות לכאן ולכאן וז״ס שאבל נוהג בדברים שבצנעה בשבת כי המוחין דחכמה הם מכוסי׳ תמיד ומוצנעים בתוך מוחין דבינה וכיון שאינם בשבת א״כ ראוי לנהוג דברים שבצנעה אך דברים שבפרהסיא אינו נוהג כי אם של בינה שהם בפרהסיא מגולים אינם חסרים ממנו: **האבל** יושב בראש והענין כי מה שהיה צורך אל האבל שיתפשטו בו החסדים לכאן ולכאן כדי שינקו ממנו בניו ובנותיו ואשתו וקרוביו עתה לקח הוא לבדו והוא דומה למלך וראוי הוא להיו׳ מיסב בראש:

עטיפה צריך לכסו׳ פיו והענין כי כשנכנסי׳המוחי׳אז תתרבה ההארה בו ויורד ונמשך ויוצא דרך פיו לחוץ בסוד הבל המקי׳ ועתה נסתלק זה ההבל מפיו ולהורות זו עוטף וסותם את פיו ועו׳ שם כמה סודות באורך על כל דבר ודבר:

צוני מורי ז״ל שלא אלך על קבר א׳ ב״פ ביום א׳: בענין מ״ש בגמ׳ כי הקורא כתב שעל גבי הקבר משכח · היה או׳שלא אמרו אלא בכתב בולטת ולא שוקעת:

המקום ימלא חסרונך יש לשאול למה או׳ כן אל האדם כאשר נאבד לו איזה אבידה או עבד כענין ר״ג כשמת טבי עבדו · ולמה אינם או׳ הקב״ה ימלא חסרונך ולא או׳ ג״כ ישלם אלא ימלא חסרונך · אבל הטעם הוא כי הנה כל הטוב וכל השפע

בא׳ מלך חכמה ובינה והנה בחכמה יש שם ע״ב דיוד״ן אחר המילוי
שלו עולה כמנין מ״ו ובבינה יש שם ס״ג כנודע ואחוריים שלו קס״ו ·
ותסיר כ״ו שהוא הוי״ה פשוטה דק״סו ישאר המילוי שהוא ק״מ הרי
ב׳ מלואים אלו כמנין המקום וזהו המקום ימלא · ר״ל מילוי העולה
מ״ו ק״ם כנו׳ · גם יש הוי״ה בנסתר כי נקודות מקום הם קמ״ץ
חו״לם כמנין כ״ו והיא עולה מק״וס כי י׳ פעמים י׳ הרי ק׳ · ה״פ
ה׳ כ״ה · ו׳ פ׳ ו׳ הם ל״ו · ה״פ ה׳ הם כ״ה הרי הכל כמנין מקום ·
ושני מלו׳ דהוי״ה מ״ו ק״ם כנז״ל הנה תוסיף על הנקודות קמ״ץ
חו״לם והם כ״ו ופת״ח דה׳ של המקום יהיו כמנין ל״ב והם סוד
התי׳ דחכמה הרמוז במ״ו דמקו״ם והל״ב באים לבינה שהוא ק״ם
כנ״ל ומשני מלואי׳ אלו עד הנו׳ בא אל האדם מלוי חסרונם ולכן
אומרים המקום ימלא חסרונך והוא יהיה כמו הוא וב״ד דהיינו
חכמה ובינה: **אדר** י״ב חדש עולה הנשמה ואינה יורדת ואמר
מורי ז״ל כי בשבוע אחרון של י״ב חדש אע״פי שבאיזה יום של חול
מאותם ז׳ הימים מת האדם ההוא עכ״ז בשבת שבאותו השבוע אז
עולה ואינו יורד ואפי׳ שיהיה אח״כ ג׳ או ד׳ ימים אחר השבת עד
יום שבו מת בשנה שעברה עכ״ז מקדים לעלות ביום שבת שאז הוא
מציאות העליה לכל הנשמות וכיון שעולה שוב אינה יורדת :

קדיש דיתמי הנה כבר אמ׳ כי ע״י התפלה עולים העולמות
ואח״כ יורדים כי עולה העשיה ביצירה ושניהם עולים
בבריאה ואח״כ עולי׳ שלשתם באצי׳ וכן סדר ירידתם · כי מאמרי
יושבי ביתך שאחר העמידה משפיע האצי׳ בבריאה ותפלה לדוד
משפיע האצי׳ בבריאה · והבריאה בעשיה · ומקוה אל ה׳ משפיעי׳
האצי׳ בריאה ויצירה · בעשיה · והנה בעולם העשיה שהוא עולם
תחתון שבכולם הוא בחי׳ העמידה · ולכן או היתו׳ קדיש להעלות
נפשות של אביהם ואמותם · ואני ראיתי למורי ז״ל שהיה או׳ קדיש
בתרא בכל שנה ושנה ביום שמת בו אביו או אמו בג׳ תפלות היום ·
והי׳ כנוסח של בני ספרד ולא כנוסח המסת״ערבים שכתב הרמ״בם
ז״ל · וטוב הוא שיאמ׳ אותו כל אותה השנה גם בשבתו׳ ור״ח וי״ט ·
כי יש עלייה בנשמה ע״י קדיש זה · כי אין הטעם לאו׳ להציל הנשמה

מגיהנם

מגיהנם לגד׳ · אלא שב״כ מורה להעלותם מדרגה על מדרגה ·
וא״כ ג״כ מועיל בשבתות וי״ט:

ענין תשלומי כפל הנה גניבה היא בסתר · וגזילה היא בגלוי · והנה הפוגם בשליש העליון דת״ת אשר שם החסדים מכוסים והגוזל פוגם בשליש התחתון דת״ת אשר שם החסדים מגולים · והנה הגונב למטה פוגם למעלה וגורם שהקליפה תגנוב הנשמות היוצאות מן המלכו׳ והם באו לה בסוד הזווג בק׳ בל׳ דעת בסוד והאדם ידע את חוה אשתו · והנה הדעת ק״ל ולכן נותן כפל שהוא כמנין ק״ל · גם הגוזל למטה גורם שהקליפה תגזול הנשמות העולות בסוד מ״ן למלכות וגם מונע טיפת ירידת מ״ן המשכי׳ מן הא״א לה וזהו פג׳ כפול לכן נותן תשלומי כפל וז״ס מ״ש חז״ל שהגוזל את חבירו ש״פ כאלו גוזל את נפשו והיא עם מ״ש כי הגוזל למטה גורם שהקליפ׳ תגזול הנפשו׳ למעל׳ וזהו כאלו גוזל את נפשו דייקא:

ענין המגפה דע כי הכל מצד הבירורי׳ כי הלא כל הנשמו׳ הם מצד המלכות ומבירורים כמבואר על כל ישראל בני מלכים הם · וכאשר בתוך הבירורים יש פסולת שלא נברר וזהו סם המות הממית את האדם בעת המגפה · גם זה בא כאשר הד׳ שמות של הוי״ה מאירים ומסלקי׳ הד׳ הויות ונשארים הד׳ מילויים לבדם שהם מילוי ע״ב · ומ״ז ול״ז וי״ט וכ״ו הכל קכ״ט · וד׳ כוללים הרי בגי׳ נגף ומזה בא הנגף ולכן טוב לכוין תמיד בזמן המגפה בשם קדוש שהוא בגי׳ נגף ותנקדהו בתנועות האותיות שור״ק חיר״ק חול״ם ציר״י : גם טוב לכוין בפטום הקטורת בבקר ובמנחה באותה כוונ׳ שכתבנו בו · גם דע כי הכתוב אומר ידבק ה׳ בך את הדבר · והענין כי אות׳ הקליפות מהבירורים המכים את האדם במגפה הם הולכי׳ תמיד דבקים עמו ומקיפים אותו מכל סביבותיו שיעור כמה אמות ואפי׳ באותה שכונה שיושב בה האדם המוכה או איזה כלי או איזה מלבוש ממנו וכל ההולך ומתדבק שם הוא מתדבק בההוא סטרא אחרא ויכול להנזק · וז״ס הפ׳ ידבק ה׳ משא״כ בשאר חלאים שאין בו דיבוק אך המגפה שהוא מן הבירורי׳ הוא תמיד דבק בו ובשכונתו

ובמלבושיו והנה טוב לקום בחצי הלילה אחר שתאמר הסדר ותאמר אח"כ פ' ויאמר ה' אל משה קח לך ותאמר אותו ג"פ ישר וג"פ את"כ למפרע ואחר כך ג' פעמים האותיות למפרע והניקוד מן כתף ושחלת וחלבנה ולבונה כזה:

הָיָהְ דֶבְֶ דֶבְ הְכָוֹ הְנָבָלְוֹ מְיֵמֶם הְנֶבְלְתָו תְלְחְשָׁן פמֶגְ מֶיְמֶםְ כְלְ חְקְ הְשָׁמָ לָאְ הְוֶהָי רֶמְאְיָוֹ ע"כ ענין המגפה:

ההולך בדרך יאמר שמע ישראל עד ובלכתך בדרך ויכוין בדרך ב"פ יב"ק והם ב"פ ה' אלה"ים וז"ס אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה והיה ה' לי לאלה"ים הרי כאן ב' הויות וב' אלהים: יאמר ב"פ לישועתך קויתי ה': ופ' ויעקב הלך לדרכו י' פעמים: ויהי נועם ה' פעמי': הנה אנכי שולח מלאך לפניך וגו' ר"ת של כל אלו לויה: יברכך ה' וישמרך: יאר ה' פניו אליך ויחנך: ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום:

אנק"תם פסת"ם פספ"סים דיונס"ים ויכוין יוד"ין וג' ווי"ן מג' הוי"ות (הועתק מס' ע"ח): שלא יכשל הסוס ולא יפול רוכב קבלתי מ"ש מורי ז"ל וגם אני נסיתיו תכף כשתרכב תאמר פ' לדקתך כהררי אל וגו' לשם

דמעה היוצא ממנו מאלו הד' תיבות אדם ובהמה תושיע ה': ואם ח"ו יפול לא יוזק:

מהר"חו ז"ל כי קין היה לוי מסטרא דגבורה והבל היה כהן מסט' דחסד ולכן קנא קין בהבל והרג אותו: וכן קרח שהי' לוי קנא באהרן שהי' כהן ועזרו לו דתן ואבירם: ותכם עליהם הארץ לכן בזמן שאול שהי' משורש קין קנא בדוד שהי' משורש הבל וע"כ עזרו דואג ואחיתופל שונאי דוד: וגם שלחו ידם בכהני נוב עיר הכהנים והכן גם בחטא אוב ובחטא נוב יש בהם אותיות אב ובן ולכן מת הוא ובנו במלחמה וז"ס מ"ש חז"ל סמיכת פ' איש כי יהי' בהם אוב לאמור אל הכהנים שמאלו מלך א' ידקר בחרב ע"כ דריש

סמיכת

סגירת אוב והרינת כוב עיר הכהני׳ והכן:

סור מ׳ יום של שובבים שמתענים כל העולם מפ׳ שמות עד סוף משפטים הרמוזים במה שקוראים אותם שובב״ים: הנה עיקרן נתקן על עון ש״ז לבטלה הנק׳ שוחטי הילדים וצריך לכוין לשם ע״ב שיש בו ד׳ יוד״ין כל אות כלול מי׳ הרי מ׳ ולכן בי׳ ימים הראשונים בכל יום ויום מהם מכוין כנגד החלק שיש באות יו״ד ראשונה וכן יעשה בכל מ׳ יום בד׳ יוד״ין כנז׳ ויכוין בכל יום לעלות חלק א׳ מהיוד״ין הנז׳ אשר בהם פגם והשליך ארצה בעונו ומסר אותה הקדושה תוך הקליפה · וע״י כן נתן כח וחיות אל הקליפה וע״י כן תעלם למעלה וישארו מתי׳ וז״ש שובו בנים שובבי׳ פי׳ אותם הבנים שמסר אל הקליפה בהשחתת הזרע ואז מתלבשים תוך הקליפות ונעשה שוב׳ ועתה שובו בנים שובבים הנז׳ מתוך הקליפות ושובו אל הקדושה:

ואמנם ארבעים ימים אלו מסוגלים אחד לעון זה יותר מכל השנה: והטע׳ הוא כמ״ש בסוד ערב רב: ובסוד ישראל שהיו בגלות מצרים בחומר ובלבנים · ואמרו שאלו היו אותם הטיפי קרי של אד״הר שהוליד בק״ל שנה ונתקן בגלות מצרים · ולכן בזמן הפרשיות ההם יש סגולה לקבל תשובה המתענה בהם על הקרי שאם התחיל השעבוד ואסתיימים בפ׳ משפטים לטעם שבארנו אך לא נגמר ליתקן עד פ׳ כי תקנה עבד עברי · ולכן נסמך דין זה למתן תור׳וע״ש בדברי רז״ל: וטוב להשלי׳הפ״ד תעניו׳בסוד תיקון הקרי ויתענ׳מ׳יום עד תשלו׳הפ״ד תעניו׳כנו׳: **צמח** ר״ל הטעם הוא אם בגפוי׳גוא בגפו יצ׳ סר״ת אביג שאז יצאו ישראל ממצרים בחודש האביב:

שאלו לחכמה הנפש החוטא׳ מה דינה ואמרה חטאים תרדף רעה · שאלו לנבורה ואמרה הנפש החוטאת היא תמות · שאלו לתורה ואמרה יביא קרבן ויכפר · שאלו להקב״ה ואמר יעשה תשובה · ענין אלו הד׳ תלוים בד׳ אותיות הוי״ה· חכמה רמווה ליו״ד וכן הב׳ אחרים כי כל אות השיבה כפי מדתו וכפי גודל החטא עד איזה אות יגיע חטאו עד שה׳ אחרונה הנק׳ תשובה אמרה בתשובה יתקן כפי חטאו בבחי׳ האות שם יתוקן בתשובתו ויעלה עד שם אפי׳לבחי׳

הי' וזהו עד ה' אלה"יך ועד בכלל · ויש עד ולא עד בכלל בחוטא בו' · כי בתשובתו עולה עד ו' ולא עד ה' כ"ש עד ה' · וזהו ולא עד בכלל · ובאן תלוי מאמר רז"ל שגרא' זה הפך מזה כי י"א במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים וכו' וי"א כי זה קא' על ב"ת אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה ובזה הכו' יתורץ לפי המדרג' שעולה ב"ת אם יעלה עד י' כי שם היה חטאו אפילו צדיקים גמורים אינם יכולים לעלות · אבל הב"ת עלה כתיקונו במקום ה' כי שם חטאו בודאי צדיקים גמורים מעלתם יותר גדולה :

תשובה כל המ"ע שאדם עושה בעודו רשע או התורה שלומד אנ"ל שאינו נותן כח בקדושה אלא אדרבה מוסי' כח לקליפה ועליו נאמר ולרשע אמר אלהים וגו' שאתה מכנים דברי קדושה בתוך הקליפה ובזה מוסי' על חטאו פשע וגדול עונו מנשוא וכשחוזר בתשובה מוציא אותו הכח שנתן בקליפה ומכניסו בקדושה וע"ז נאמר חיל בלע ויקיאנו ולזה נקראת תשובה שתשוב דברי הקדושה למקומם ושכרו כפול ומכופל שמכניע לקליפה בהוציאו הקדושה מתוכה ונותן כח אל הקדושה בכניסתו לתוכה ובזה יובן זדונות נעשו לו כזכיות :

תשובה למחויב ד' מיתות ב"ד יתענה ק"ק תעניות ויקרא בכל יום פ' העקידה בכונה ויתפלל לבוראו שבזכו' אברה' שנכנס באש יצילהו משריפה שהיא ה' ראשונ' שלהם · ובזכות יצחק הנעקד יצילהו מהרג אות ו' שלהם · ובזכות יעקב שגלה בגלות יצילהו מחנק הדומה לגלות והוא ה' תתאה ובזכות שלשתם יצילהו מסקילה אות י' של השם :

צמח ראיתי גם' אחד של ישראלים כי משומד א' בא יום א' בקהל א' א"ל חכמי' שידרוש ויעלה בתיבה ושאל שיתנו לו ס' כדי לדרוש במקו' שיפתח ופתח בתשובה בפ' ולרשע אמר אלהים ואז אמר שפ' זה מדבר עמי שאני רשע שינזנתי דברי אלהים חיים ונתן קולו בבכיה עד מן התיב' וחז' בתשוב' שלימה :

בענין תשובה כוללת דע כי האדם כלול מכל העולמות וגם שלא זכה רק נפש העשיה עכ"ז מוכן הוא לקבל את כולם · והנה הזוכה לנפש העשיה הוא כי הלא נפשו מרמ"ח אברים ושס"ה גידים וזה כלל גדול וכשהוא חוטא הוא פוגם כנגד האבר שחטא בו מן הרמ"ח ומן השס"ה מן הנפש עצמה וכשיש לו ביציר' או בברי'

או באצילות כן גדולת נפשו וג"כ פגימת חטאו · וזה ביד האדם ע"י מעשיו כן צריך כדי להשיג מיציר' או בריא' או אצי' וזהו יוצר רוח האדם בקרבו · ולכן חטא אד"הר פגם למעלה מאד כפי גודל נשמתו שהיה כולל כל העולמות וכן כל צדיק וחסיד כגון ריב"ז וכפי גדולתו כן תוקף יצרו כאמרם כל הגדול מחבירו יצרו גדול ממנו כי זה לעומת זה עשה האלהים וכמו שיש ז' היכלות דע"ב כן יש בקליפות הגם שיש הפרש אם הם מעשיה או יצירה או בריאה וזהו צופה רשע לצדיק להיו' כמותו והנה מי שיש לו נפש דעשי' פגם בעשי' וכן כשישוב בתשובה מתקן העשיה:

והבן סו' ד' חלוקי כפרה · עבר על מ"ע לא זז משם עד שמוחלין לו לפי שפגם שהפריד מלכות ולכן תכף כששב בתשובה פתקן והחזירה למקומה · ודע כי כל הפוגמים הם בהו"יה וו"ם הפושעי' בי · פי' בשמי ממש כי שם הוי"ה הוא בד' עולמו' י' באצילות ה' בבריאה · ו' ביצירה · ה' בעשיה · וד' חלוקי כפרה הם ד' עולמות הנז' התלויים בשמו הגדול ממש כי מן יו"ד דהו"יה הוא שם ע"ב באצי' ומן הה' ס"ג בבריאה · ומן הו' מ"ה ביצירה · ומן הה"א ב"ן בעשיה: ונחזור לענייננו כשעבר אדם על ל"ת תשובתו תולה וי"ה מכפר כי הה' דעשי' מורידים אותה לקליפה ודע כי שני מיני תשובה לשוב הה' בעשיה להיות כי נאחזת בקליפה לפי מה שעבר מל"ע ודע כי לפעמים תרד העשיה לג' ספי' עליונו' דקליפה · ופה תכף נתקנת כששב בתשובה כי הוא ב' ראשונות דקליפה · ולפעמים הם מעצמם חוזרות להיות קדושה בסוד ירדן שנוטל מזה ונותן לזה וכנודע מסוד האבנים שצוה הש"ית לכתו' עליהן באר היטב את התורה · וזהו ג' ערי מקלט כי לעולם הם ג' ערים שמעבר לירדן הם ח"ל והם הג' של הקליפו' והג' שבארץ ישראל היא הורד' המלכות יצירה בעשיה ולעתיד לבא שהכל הם בארץ ישראל הם הג' של העשיה · וצ"ל שחסר כאן וצ"ל הג' ראשונות דקליפה ומלכו' דבריאה וג' דיצירה ובאצילות בג' דבריא' וז"ש גלות שכינה ולכן גם הוא יגלה לשם · והכ' ג"כ אפש' שיגרום החטא של אדם להגלות שכינה דעשיה בג' אמצעיות דקליפה וג"כ פעמים שיגלה אות' בג'

תחתונות

אחרונות דקליפה ופעמים במלכות אחרונה דקליפה · וכן ע"ד הזה גלות יצירה בעשיה ע"ד הנז' · וכן בריאה ביצירה כל ד' חלוקות הנז' שהוא לב' ראשונות או לב' אמצעיות או לב' אחרונות או בעשירי' ונחזור לענין כי אם חטא במ"ע ועשה תשובה תשוב המלכו' למקומ' עם הת"ת · וזהו תשובה תשוב ה' · גם באופן ב' אם תפריד ת"ת מבינה באופן שירדה הקדושה עד ב' אמצעיות בקליפה או ע"י התשוב' הוא ג"כ תשו' ה' כי ה' תתאה תשוב עד ה' עילאה בינה ואז יעלה גם הת"ת בעלה עמה · גם באופן ג' יהיה החט' בה ויש פירוד בין ת"ת · ותרד תשובה שהיא הבינה למלכות ואז תחזור מלכו' ות"ת · כי הבינה ע"י ירידתה גורמת חבורה וזהו תשוב"ה · גם באופן ד' כי חטא גם בחכמה והפריד בינו ובין הכתר ואז תשובה היא תשוב ה' עילאה הבינה אל הכתר ואז גם חכמה יעלה עמה :

ונחזור לענין ד' חלוקי כפרה הא' הו' שפגם בעשי' וע"י התשובה חזרה למקומ' ונתקן אשר חטא במ"ע · ואם חטא במל"ת או פגם ביציר' דת"ת ופרדה המלכות ונסתלקו גם הו' קצות ולכן כשיעש' תשובה או המלכו' חוזרת למקומ' וזהו תשוב ה' · אך אותם הו' קצות החלל שביניהם רוצה לעלות שם להשיגה ואינה יכולה לעלות וזהו תשובה תולה עד י"ה שבאים אורות מן הבריא' ואז עולה שם וזהו תשובה תולה וי"ה מכפר · עבר על חייבי כריתות פוגם בברי' ואז תשוב' וי"ה תולים ע"ד הנז' כי שניהם אינם יכולים לעלות למעלה במקומ' עד יבואו יסורין מא"ו וימלקו בסוד יסור יסרני י"ה מן המצר קראתי י"ה : עבר על חילול ה' פגם באצי' וגרם מות במקום הנצחיים שהוא האצי' שאין שם מות ח"ו ולכן תשוב' וי"ה ויסורין תלויין כי אין א' מג' עולמו' עולה למעלה ממקו' ע"ד הנז' אך המיתה ממרקת ומכפרת מדה כנגד מדה והעובר להכעיס שיודע רבו ומכוין למרוד בו גורם שהקליפות יקחו כל השפע כי אז נק' פשע אותיות שפע · אך עון האוכל נבילות לתיאבון גורם שהקליפות יקחו השפע לאוכלו כי אחר שהם יקחו אותו אז מיד יבא אלינו השפע בסו' הגלות וז"ס חילוק מ"ש רז"ל כי הזדונות נעשו ע"י התשוב' כזכיות ואר"ל כשגגות · והענין כי כשהוא להכעיס

הוא כשנבות וכשהו׳ לתיאבון הוא כוכיות באש׳ עשה תשו׳ תקן ומנע מן הקליפות אפי׳ השפע מה שהיו לוקחי׳ בעדם :

הטעם שבערי דמעה לא ננעלו הוא משו׳ שהדמעה מעורר העיינין העליונים שהם כל״ח וה״וד דחכמה ולעולם יש בנ״ה דינין ולכן דמע׳ בני׳ ק״ך צירופי אלהי״ם והם דינין ודמע׳ גורם להוציא דינים לחוץ ולכן העי״ן בדמעה מתאדם שמוציא הדין שבו לחוץ ומאת׳ אבל התפל׳ איננה מעורר׳ אלא הפה העליון והעיינין הם יותר למעל׳ והנה השפתים הם נה״י דבינה שבו · והעיינין הם נה״י דחכמ׳ וע״כ הם יותר משערי תפלה ומתקבל יות׳ משום שאינו מעורר אלא הפה שהם נה״י דבינה :

ענין נתינת אפר במאה הלא כבר ידעת בסו׳ אפר הפרה שהם סוד ה׳ גבורות מנצ״פך והנה בהיותם למטה צריך לצרפם ואז ע״י אותו חימום כמשך תאות ז״א אל הנוק׳ ומעורר תאות הזווג כי סוד הגבורה הם ברחם המלכו׳ כנודע והנה אחר שישרפו אותם ויעשו אפר כמ״ש לך סוד האפר מה עניינם · אז מתעלים גבורות אלו ברישא דז״א להיותם גם הם מעוררים שם זווג א״וא והענין כי הנה נה״י דבינ׳ הם מוחין דז״א · נצח בימין · הוד בשמאל · יסוד באמצע דז״א והנה סוד אותו היסוד דבינה היה נקודת ציון · שבה העלאת מ״ן של הבינה וכאשר אנו מעלים הגבורות אלו אחר היות׳ אפר שם במאה האדם שהוא מקום היסוד של בינה אז מתעוררת הבינה בסוד מ״ן ומזדווגי׳ עם החכמה :

ענין לבישת השק כבר ידעת כי יש למעלה ברישא דא״א אותה החוורתא היורד עם ד׳ תקוני שערין ובימין והנמשכין מאחורי כתפא דא״א עד רישא דז״א ומהחוורתא היה בסוד ארבע מאות שקל כסף : והנה נמצא כי אלו השערות הם חופי׳ על א״וא כנודע · ואמנם כשהאדם חוטא אז גורם שאותם הד׳ שכנגדם בקליפות יתגברו וכאן תלג חוור ושם הם סומקי׳ כאדרת שער והנה שם באצי׳ הטומא׳ אין תקון רק בז״ון והם סו׳ עשו ואשתו · ולכן אלו השערות אשר כאן בקדושה הם בא״וא הם שם דז״א שהוא עשו · ולכן כלו כאדרת שער אך יעקב איש חלק כי כבר נתקן כל האצילות ולכן

סוד השערות אינם רק בא"א · ויעקב כשאר איש חלק ואלו הם סוד ארבע מאו׳ איש עמו שהם ארבע מאות שקל כסף :

ואמנם כאשר להתגבר ולתקן ג"כ למעלה ממנו לעלות עד א"א דיליה ולהמשי׳ משם סו׳ כמו שהם בקדושה ול׳ סו׳ זה רמז הכתוב אם תגביה כנשר ואם וגו׳ משם אורידך נאם ה׳ · כי אם ת"ו יעלו אותו התיקון עד למעל׳ דא"א דאחי׳ הטומאה יחרבו העולמו׳ ולכן בשום האד׳ השק על מתניו או גורם תשות כח באות׳ הת׳שערות כמנין ש"ק וכן השק נעשה מן השערות והו גורם שאותם השערות העליונו׳ כתלג חיור יאירו והו אותם האורו׳ שהם בתוכה ת׳שקל כסף שהם סוד שמע קולנו ר"ת ש"ק (כי כרמז בשם מ"ב בשם אחרון שקו"צית כי השק גורם שמיעת התפלה ולכן ש"ק ול"ית בלשון תרגו׳ הוא שמיעה ועיין בס׳ ר"ח שער התשובה פ"ג דף קל"א) ומקו׳ חלק שבין נקבי השק יאירו דרך נקבי השק ויחזור השק לכן ת׳ שקל כסף חוזרי׳ להיו׳ כתוב׳ בד קדש כילד בד בא׳ ת ב׳ש שק והם שתי אותיו׳ קדש וזהו בד קדש ואות ד׳ יתירה בקדש הם סוד ד׳ יוד"ין עלמם העולים ש"ק · ת׳ חוורתא כי שם ע"ב הוא בחוורתא ויצוהו ד׳ יוד"ין וכל א׳ כלול מעשר ועשר מעשר הרי ת׳ כי במעשה המספר הוא הרבה :׃ (מכאן ואילך הם תיקוני הפגמים) :

תיקון העובר על מ"ע הנה תיקון כל א׳ של מ"ע לעובר עליהם הוא כפי חומר המצות ומציאותם אך דרך כלל ובפרט במ"ע של בטול תורה · תפלה ציצית תפילין וק"ש על כל אחד מהם צריך להתענות ס"א תעניות והו׳ עם מ"ש כי כל מל"ת מן הגבורו׳ · ומ"ע מן החסדי׳ · וכבר ידעת כי שם אל הוא מלד החסד כמש"ה חסד אל כל היום והנה אל במילויו הוא קפ"ה ושני אלהם בני׳ ש"ע · וה׳ אותיו׳ המילוי הרי עש"ה שהם שורש העשיה ואמנ׳ אל הראשון ככלל בחברו וכל היו"ם אלו ס"א כמנין א"כי ה׳ · עוד תכוין לכו׳ · הנה אם האדם מפסיד מלהתפלל כגון ע"י שוגג וכיולא בו או אפי׳ במזי׳ הוא מבטל מ"ע ועבדתם את ה׳ אלהיכם זו תפלה והנה העובר על מלוה זו פוגם בה׳ תתאה והנמנע מלילית פוגם בו׳ והנמנע מיזה פעם להניח תפילין פוגם בה׳ ראשונה והנמנע מן יחוד ק"ש פוגם באות

יו"ד והנה צריך לכוין בד' אותיות הו"יה בעת שאומר הוידוי כשתכב' ושם באורכו' אם חטאתי לפניך ופגמתי באו' יו"ד ואז תכוין לק"ש ולתיקון יחוד וכן עד"ז בשאר האותיות כנז' שם בוידוי ואמנם גם כשתאמר ק"ש בשחרית ובערבית תכוין שהם מ"ע ואז תכוין היחוד של אותה הי"וד לבדה וכשתניח תפילין תכוין בה' עילאה וכשתשי' ציצית תכוין באות ו' ביחוד שלו ובהתחלת התפלה אחר פ' ה' שפתי תפתח תכוין בה' תתאה וג"כ טוב לכוין בהם תמיד ואלו הם כוונת היחודי' וסדרם מעילא לתתא שהו' יחוד ק"ש י' תפילין ה' ציצית ו' תפלה ה' ואמנם לתקן ד' פגמים אלו צריך לכוין וליחד ד' יחודים כל יחוד לתקן הפגם שלו וזהו סדרן יחוד ק"ש יו"ד תכוין לעשות הוי"ה א' באופן זה תחלה באות ה' תתאה לבדה ואח"כ אות ה' עם ה' ואחר שיהיו אלו מעוברים או מתחברים ב' אותיות ראשונו' י"ה ביחוד ק"ש תחלה מתעוררת המלכות ואח"כ מתחברת עם זעיר ואח"כ ע"י התחברות גורמים להעלות מ"ן שיתחברו א"וא שהם י"ה ותכוין תבור זה בבני' א"ל כיצד ה' הו"יה א"ל והוא שם א"ל היוצא ממילוי ס"ג שהוא יו"אי כאשר נתבאר בכונת אחד דשמע ישראל: מאחר שכולע איך בשם יהו"ה רמוזים ונכללים כ"ס ובאותיות י"ה א"וא ובאותיות ו"ה ז"ון אכתוב הארבעה יחודים שיש כנגד אותיות ה' שעושה האדם בכל יום: א בציצית: וא' בתפלין: וא' בשמע: וא' בתפלה: ולהיות שבשם הו"יה שני הה"ין: הראשונה רומזת בבינה היא אימא: והיא גדולה הי' דהליה"וה תגמלו זאת: והשניה במלכות נוקבא דז"א: והיא ברתא: ולמען ירוץ המכוין שלא יטעה בכוונת הה"ין אכתוב ביחודים ה' זעירא וה' רבתי:

י' קריאת שמע ה הו יה גימטריא א"ל יו"אי דס"ג:

ה תפלין יה הו וה גימטריא ל"ו מילוי דס"ג:

ו ציצית יהו וה גימטריא ל"ב חוטי ציצית:

ה עמידה וה וה' הוה' גימטריא ח"ן:

וזה פירושן בק"ש ה' תתאה מתחברת עם וי"ו וזהו כוונת ה' הו
ואח"כ עם יה :

בתפלין תחלה תחבר א"וא שהוא יה ואח"כ עולה ה' תתאה
ומתחברת עם ו' בעלה וזהו ה"ו : ואח"כ ה' עלאה שהיא אימא
מתחברת עם וי"ו ומעטרו וזהו הו :

בציצית תחבר א"וא שהוא י"ה עם זעיר אנפין שהוא ו' ונעשים
לו אור מקיף וזהו יהו ואח"כ תעלה ה' תתאה ותחברנה עם וי"ו
וזהו ו"ה :

בתפלה שהיא העמידה עולה ז"א שהוא וי"ו באימא שהיא ה' גדולה
וזה ואח"כ עולים שניהם באבא שהוא יו"ד וזהו והי ואח"כ נקשרת
ה' תתאה מלכות עם שלשתן וזהו הוהי :

תיקון למבזה מתים כוונה זאת נתן אותה מורי ז"ל לא' מהחברים
שלו שחטא על מת א' וביזה אותו ולא היה זוכר מקום
קבורתו בבית החיים ואמר לו שהתיקון הוא שילך לבית הקברות
ויקיפנו מארבע רוחותיו רחוק לו ב' אמות תמי' כדי שלא יתאחזו בו
נגעי בני אדם המלאכים שם ובכל רוח כאשר יהיה בסיום הרוח או
יאמר בלשון זה חטאתי לה' אלקי ישראל ולפלוני המת הקבור שם
ועשיתי לו כך וכך ואני מבקש ושואל מחילה לפני ה' אלקי ישראל
שיתיר לי וש ימחול לי מה שעשיתי לו לפני ה' אלקי ישראל ויכוין כי
נזכר כאן נ"פ ה' שהם נ' שמות דיודי"ן העולים רי"ו ואח"כ יאמר
פסוק זה כה אמ' ה' השמי' כסאי והארץ וגו' ויכוון במלת הדום רגלי
מלא ו' שהוא למפרע דומ"ה שר של הקברו' ותכוין להכריחו בכוונה
גדול' בלבד בכח הר"יו הנזכר שהם נ"פ ע"ב דיודי"ן הרמוזים בר"ת
והארץ הדום רגלי איזה בית אשר הוא בגי' רי"ו עם הכולל ותכוין
להכריחו שיגלה זה אל המת ההוא ויודיעהו דברים אלו ותכף
תרוץ ותסובב הרוח הב' ולא תתאחר ברוח הא' שלא ידבקו בך
נגעי אדם וכה תעשה עד שתסיים הסדר הזה בד' הרוחות ד'
פעמים ותאמר כל זה בד' רוחות בית הקברות פעם בכל רוח :

תיקון למלבין פני חבירו ברבים צריך להתגלגל בחרולים
הנקראי' אורטיגא"ש וזכר לדבר כסו פניו חרולים כי גרם

כסות

כשות לחבירו מחמת שכתביה ותיקונו הוא בחרולים ויכוין כי חרולים בגי' רל"ה עם הכולל שהוא אלדי"ם במילוי ההי"ן :

תיקון למשתמש בשמות הקבלה מעשי' ובהשבעות או בשמות הקדש הוא שיתגלגל ז"פ או ט' פעמים בשלג **צמח** ר"ל כי רצה אלהים התיקון הוא נתקן ע"י החרולים שגולים רל"ה אלדי"ם ככ"ל:

ויתגלגל כל גופו מכנגד פניו ואחוריו שהם ט' גילגולים · וסוד זה נזכר בפסוק בפרש שדי מלכים בה · פי' כי כשהאדם מפרש ומוציא מפיו שם שד"י וכיוצא בו · אשר הם מלכים כי כל שמות הקדש נקראים מלכים ולכן ר"ת בפרש שדי מלכים · פי' כי כשמשתמש ומוציא מפיו שמות הקדש אז תשלג בצלמון פי' כי בגיהנם הנקרא צלמון יש ב' מדורות אחד של שלג ואחד של אש. והמשתמש בשמות הקדש הוא נידון בגיהנם של שלג וזהו תשלג בצלמון ולכן תיקונו הוא על ידי השלג ט"פ :

תקון המשמש בשמות וקמיעין להתגלגל בשלג ז"פ כי כל השמות יוצאים מאמא עילאה הנק' ז' שנים ומשם מקום כל השמות ושם פגם ואמנם ענין השלג הזה כי כשתראה שירד השלג בעולם או תפשוט עצמך ערום פ"א לגמרי ותחזור ותקום אח"כ חוזר ועשה כן עד ט"פ גם אם יש איזה מקום שיפשר השלג בתוכו ותטבול בו עד ט' פעמים יספיק :

תיקון הבא על הגויה אחז"ל כי הבא על הגוי' קשורה בו ככלב · הנה סוף דברי רז"ל הוא כי הבא על הגוי' עונשו הוא שצריך להתגלגל בכלב · וענין זה מובן עם מעשה יוסף על פסוק ויבא הביתה לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר מלאכתו ממש וחד אמר וכו' והנה ידוע הוא ענין ויפוזו זרועי ידיו בי"ט שילאו מאנו על ידי מחשבתו בה וכנגדם ישב בבית הבור עשרה שנים וכיון שלא בא עליה לא הוצרך להתגלגל נפשו בכלב אבל בגין דאתפניאת במחשבתיה ונפקין מיניה אינון. עשרה טיפין אצטריך תיקון ונתקן בגופו בלי גלגול · וז"ש פסוק ענו בכבל רגלו ועיין בזוהר ס' שמות שדרשו הוקר רגלך מבית ריעך על זה שהוא רגל הגוף · וכבל הוא תמורת כלב ואמר רגלו ר"ל רגלו של גוף ונחשב כאלו בא נפשו והו ברזל באה נפשו ולזה אמר בכבל רגלו ולא אמר נפשו :

והנה הבא על הנויה הוא שיתגלגל בשלג ז׳ או ט׳ פעמים כמ״ש בתיקון במשתמש בקבלה מעשית והענין הוא כי הנה אר״ל על פסוק והשגל יושבת אצלו תרגום שגל כלבתא: ולכן הבא על הנויה צריך להתגלגל בשלג שהם אותיות שג״ל כדי שלא יצטרך להתגלגל בכלבתא:

ודע כי הה״א אחרונה שבשם הוא בחי׳ הנוקבא שם ב״ן ונקר׳ בת ושם ב״ן דהה״ן כאלו הוא מעלה מ״ן דילה וז״ש בת היתה לאברהם בכל שמה כי בכל כמנין שם ב״ן דהה״ן המעל׳ מן הבת· והנה בנוקבא דקליפה יש כלב תמורת בכל בקדוש׳ והוא כמנין ב״ן· ואמרו כי השגל נקרא כלב ולכן הבא על הנויה הנק׳ כלבתא גורם מ״ן אל הכלב דקליפ׳ ותיקונו הוא שלג במקום שפגם בשגל:

תיקון לעוש׳ קמיע ללדת כי לפעמים גורם שילא הולד בלי זמנו ויצו׳ בסבתו והו עון ש״ד ולכן תיקונו הוא שצריך להתענו׳ פ״ה ימים כנגד ד״ם ששפך ועוד תענית כנגד אד״ם· כי זהו שופך דם האדם באדם ולכן צריך להתענות אד״ם תעניות והכוונה בדם ואחר כך באדם:

תיקון למקלל אביו ואמו יתענה ב׳ ימים רצופים שהם סוד ב׳ עטרין קדישין חב״ד ירות׳ דא״וא דמעטרי לברא קדישא כמו שבארנו ואמנם זה סוד אותם עטרין גם אלו העטרין הם ב׳ כנוכר וכל א׳ היא חיל בלע בל״ע א׳מכ״ה שמות וכלם הם ע״ב שמות כנגד ב׳ ימים ובהם ע״ב שעות:

מע״ח דע כי יש תרין עטרין דירית הבן היקר מא״וא מסטרא דאבא עטרת דחסד ומסטרא דאמא עטר׳ דגבור׳ ושניה׳ כלולים בדעת כנודע· וכשאדם מקלל אביו או אמו גורם בחטאו שיסתלקו אותם עטרין מז״א וכדי להחזירם צריך להתענות ב׳ ימים רצופים כנגד אותם הב׳ בחינות דהיינו עטרת דחסד ועטרת דגבורה והם ככללי׳ בדעת הרי הם ב׳ בחי׳ שפגם· והנה ב׳ ימים רצופים הם במקום מ׳ תעניות והטעם הוא כי בשם ע״ב דיוד״ין יש בו ב׳ שמות דע״ב שכל אחד הוא כ״ד כ״ד כ״ד כנוכר בספר הבהיר וג״פ כ״ד הם כמנין ע״ב וז״ש ב״ד שעות של כל יום ויום מאלו הב׳· וג׳ כ״ד הם

כנגד ג' בחי' ונזכר לעיל שהם עטרת דחסד ועטרת דגבורה ושכינה
בדע' · גם בשם ע"ב יש בו ד' יוד"ין כנגד ד' בחינו' דהיינו עטר' דחסד
ועטרת דגבורה וח"ו שהם ד' בחי' כשאינם נכללות בדעת · גם הד'
יוד"ין דשם ע"ב כנגד מ' תעניות שהם כמו ג' ימים רצופים :

תיקון למי שחטא בכיבוד אב ואם
יתענה מ"ד תעניו' כמנין
אב ואם ויכוין יו"ד ה"י בשחרית
וי"ו ה"ה במנחה ויו"ד ה"ה בערבית
כי אותיות י"ה הם א"ו במקום שפנ'
ולכן יתקן מה שעוות · גם ב"פ י"ה הנזכ' הם דני' יאה"דונהי כי
תקונא דא"וא יאירו בבני ז"ון שהם הו"יה ואד"ני:

צמח והנה עטרת דחסד מסטרא דאבא וע"ב דיוד"ין כאמרינן ד' וכו ד' יוד"ין כמנין מ' תעניות דמוחי' כנזכר לעיל ועטרת דגבורה מסטרא דאמא ס"ג כמנין די"ן ויחזו ג' יוד"ין כנגד ג' בחי' וג' ימים רצופים :

תיקון למוצי' דבה רעה פעם א' שתה איש אחד
יין עם ישמעאל אחד והוא סתם יינם הנחשב כיין נסך ונתן
לו מורי ז"ל או תיקון לזה שאיני זוכר עתה ובזמן שהיה עושה התיקון
או מקטרגים עליו בב"ד של מעלה מפני שפעם אחד הוציא דבה על
איש א' ששתה יין נסך ולא היה כן ונתבלבל באותו תיקון ואמר זה
למורי ז"ל · ואמר לו מורי ז"ל על מה היה הבלבול ואז נתן לו תיקון
כדי לינצל מעון מוציא דבה רעה ולא קטרגו עוד עליו והוא זה כי
צ"ל פסוק נשבע ה' ולא ינחם שאותיות שניות של ד' תיבות אלו הם
שה"לנ והוא שם קדוש דיודע דינו של מוציא דבה רעה וצריך לכוין
בו בנקודות יום לשנה שה"לנ כי אותיות אלו הם אותיות
לשנ"ה · ויום לשנה נאמר על מוציאי דבת הארץ והוא שם זה כמנין
לשון וכמנין שפ"ה וכמנין שכינה להורות כי המוציא דבה פוגם
בלשון ועם שפתו בשכינה ודבה כמנין א"י דאד"ני הנקרא שכינה ועל
ידי תיקון זה שנתן מורי ז"ל נסתלקו מעליו תובעי חובו וחזר ועשה
התיקון של יין נסך :

צמח וג' שמות די"ה פשוטים הם נוצנין אב ואם :

תיקון לבועל נדה יתענה כ"ט יום כמנין נד"ה וילקה בכל יום
ולא ישמש מטתו בכל כ"ט ימים או חוץ מלילי שבתות ור"ח
וימים טובים וישכב לעפר בכל כ"ט לילות אלו כי כן אותיות נדה נד
ה' פירוש שגרם לשכינה ה' שתהא להיות נע ונד בארץ בגלות

ואשפילה לעפר וצריך לתשובתו תענית שק ואפר בכיה הספד על עוונותיו שהם ר"ח של תשו"בה :

תיקון הבא על הנדה יתגלגל בשלג ז' פעמים כי הוביש והחריב שבעה נחלי המלכו' ועתה יחזרו וישובו כבתחל' : תיקון למוציא שכבת זרע לבטלה צריך להתענות פ"ד יום רצופים כנגד שם מ"ב שהוא סוד הזיווג והטפה העליונה שהם מ"ב זיווגים והם פ"ד : גם צריך ליתן פרוטה לצדקה קודם כל תפלה ויתקן מה שגרם ויכוין לכל הנזכר : עוד למוציא שכבת זרע לבטלה תלוס פ"ד ימים רצופים ותכוין בשם ע"ב דיוד"ין ע"ב שלו טפה עילאה מ"ב זיווגים ומ"ב פ"ב ב' דיוד"ין טעם אחר ע"ב ד' יוד"ין שם ב"ן ב' הויו"ת חד רוחא דבנויה שנשאר שם תמיד וזה סוד איזו ספר כריתות אמכם בסוד אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי ומתמלא ביוד"ין (לה"ת גדלי') : ענין הכעס היה מורי ז"ל מקפיד מאד יותר מכל שאר העבירות והיה נותן טעם לדבר כי הלא כל שאר העבירות אינם מחליפים הנשמה אלא הכעס והענין כי כאשר יכעוס האדם יסתלק ממנו הנשמה הטהורה אשר בו ותכנס בו נפש מצד החיצונים ולטעם זה כל הכועס חכמתו ונבואתו מסתלקת ממנו ואף אם יהיה חכם גדול וחסיד ומי לנו גדול ממשה רבע"ה רבן של כל הנביאים כמ"ש רז"ל על ויקצוף משה ואפילו שנתכעס על דבר מצוה : וזה סוד טורף נפשו באפו שהאדם טורף ועושה את נפשו טרופה וממיתה בעת כעסו ואפו והוא טורפה ומשליכ' ממנו ואף על פי שיעשה האדם תיקונים לנפשו ומצוות רבות הכל נאבדים ממנו לגמרי כי נאבד ממנו אותה הנשמה ובאה אחרת במקומה וצריך לחזור ולתקן כבתחלה : וכן בכל פעם ופעם שיכעוס נמצא כי בכל פעם אין לו תקנה כי הוא תמיד ככלב שב על קיאו : ואם היתה מתעברת בו איזה נשמה קדושה לסייעו גם היא מסתלקת : וע"ז נ"כ אמר טורף נפשו באפו ולא יוכל להשיג שום השגה מי שהוא בעל כעס כי הוא בונה וסותר בכל עת מה שבונה : אך שאר העבירות אינם טורפים ועוקרין הנפש רק פוגמים אותה ונשארת פגומה ובתיקון יחידי של אותה העבירה יוסר הפגם ההוא : אך הכעס צריך תיקונים וכוונות

רבות לתחייה ולהביאה אחר שנטרפה נפשו ובאולי שאין לו תקנה כפי בחינת מליאות הכעס · לכן צריך ליזהר שלא יכעוס אפילו בדבר מצוה וכמעט שהוכיחני כמה פעמים מורי ז"ל על שהייתי כוע' על אחי כשהי' לומד עמי ולא היה לומד כרצוני והייתי מתכעס עמו ואפילו בזה הוכיחני מאד מורי זלה"ה :

אחז"ל הכועס אפילו שכינה אינו חשובה כנגדו · סוד זה הוא כי כבר ביארנו שיש ש"ך ניצוצי הדין והם רמוזים בשם אד"ני כי בשם זה יש אותיו' דין והנה ה' גבורות הם ואם תמנה ז"פ ב' אותיו' דין יהיה כמנין ש"ך · כמנין נער המור' דין בסוד אי לך ארץ שמלכך נער והמיתוק הוא אות א' החסר מאותיות דין ונעשה אד"ני והנה אם תמנה ב' פעמים אדנ"י שהוא הדין והמיתוק שלו ואז יהיה כמנין שכ"ה בגימטרי' נער"ה יפת מראה ראויה בזווג וכל זה רמוז בתיבת שכינה דהיינו ש"ך ניצוצי הדין וינ"ה הוא כמנין אדנ"י שהוא הדין ומיתוקו וזהו הכועס גורם שהשכינ' פועלת הדין הגמור דהיינו ש"ך ומניח ינ"ה דהיינו אד"ני שהוא הדין ממותק הנזכ' וח"ו גורם פירוד כמבואר מכוזכר לעיל :

תיקון · אל הכעס הבא על האדם שלא ע"י הכנה · הכעס בא מצד אלק"ים שהוא דין ויש בו ק"ך צירופים וזה סוד כי הכעס בחיק כסילי' ינוח כי בחיק כמנין ק"ך צירופים והנה המיתוק של אלק"ים שהוא דין הוא עם שם הוי"ה שהוא רחמים ולכן באותיות בחיק יש אותיות יב"ק שהוא יחוד הוי"ה אלק"ים דהיינו דין ומיתוקו והנה הכועס חוטא ועל ידי חטאו ישים ח' בין ב' יחודים אלו ומונע המיתוק · ועל ידי כן כעס' בחיק ומפריד ביניה' וזהו ונרגן מפריד אלוף · והנה לתקן זה צריך לכוין בג' יחודים כשאומר העמידה בג' ברכות ראשונות בשחרי' ומנח' וערבית באופן זה בברכ' ראשונה כשאומרו בא"י מגן אברהם יכוין בהו"יה דיוד"ין ותכוין לצרף ולייחד עמה שם הוי"ה דיוד"ין ג"כ · ובהו"יה שבברכה ב' דמחיה המתי' יכוין בהו"יה דס"ג ויחד עמה הוי"ה בניקוד אל"ים · ובברכה ג' בהוי"ה האל הקדוש יכוין בהו"יה דאלפ"ין ויחד עמה שם אדנ"י והנה ענין הכעס דע כי ג' קנ"א הם א' אהי"ה דהה"ין גימטרי'

קנ"א

קנ"א · שני אהי"ה בהכאה אחת פעם אחת א' · ה"פ ה' כ"ה · י"פ
י' ק' · ה' פ"ה כ"ה · הרי הכל קנ"א · ב' אדנ"י אלדי"ם בגימטרי'
קנ"א · והנה קנ"א בני' כע"ס כמ"ש כי הכעס מב' שמות אלו שהם
אדנ"י אלק"ים הרי הם בחי' דינא רפיא וקשיא ומשניהם בא הכעס
כשמתחברים זה עם זה · וזה סוד כי ה' אלקים אל קנ"א פי' כי אדנ"י
אלקים בגי' קנ"א · אמנם ב' קנ"א הם כנזכר לעיל והם רמוזים
בפרשת פנחס בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי בקנאתי וצריך
להתענות קנ"א תעניות כמנין כעס · והנה ק"ך צירופים כולם
הם קדושה כי זהו סוד כי אלקים קדוש הוא ומשם ואילך מתפשטים
לקי' אחרי' כנזכר בספרא דמשפטי' על פסוק מלך אלקים על גוי' איך
מתפשטי' שם לקי' עד שיוצאי' א"כ בסוף לקי' אחרי' וז"ש הערב רב
אל אהרן קום עשה לנו לקים עשה לנו שיתפשטו שם אלקים בקדושה
שהוא שם א' לבד ועל ידי התפשטותם בק"ך צירופים יעשה אלקים
רבי' וזהו אשר ילכו לפנינו בלשון רבים ולא אמרו אשר ילך גם הכונה
ילכו יר' שיתפשטו כאדם ההולך ומתפשט ממקום למקום וכן אלהים
זה יתפשט וילך עד שיהיה ק"ך צירופים וזהו ילכו בלשון רבים וק"ך
צירופים אלו עדיין הוא בקדושה ומשם ואילך הוא שם אלדים אחרים
ונאחזים בסוף ק"ך צירופי אלקים · וז"ש הנזכר אחר כך בפסוק
ויעשו להם אלדי זהב · אלדי לשון רבים · גם אמרו עשו להם עגל
מסכה כי מסכה בגימטרי' ק"ך צירופי אלדים · וזהו סוד אלדי מסכ'
לא תעשה לך פירוש אלדים המתפשט לחשבון מסכה כדי שלא יאחזו
בהם החיצונים ולכן היה עגל מסכה ק"ך ככרי זהב כמנין מסכה
כמ"ש רז"ל וה' יתירים על מסכה הם ה' אותיות אלדים שהם
שורש לכל הק"ך וזהו מסך ה' ולכן תיקונו שיתחבר הו"יה עם אלדים
מה שהפריד תהל' בסוד בחיק כנזכ' לעיל וכעס' יחוד יב"ק ואז נשאר
שם אדי' ממותק בש' הע"ב שהו' רחמי' :

שמעתי ממורי ז"ל כי ב' יחודים הנ"ל שצריך לכוון בהם
באופן זה כי בשחרית בעמידה באומר
בא"י מגן אברהם יכוון בהו"יה דע"ב

צמח שמעתי משם הרב זלה"ה שבברכה א' יכוין בהוי"ה דיודי"ן למתק אהי"ה דההי"ן כמנין כעס לבן יכוין בברכ' שני' בס"ג למתק אלדי"ם ובג' תי' למתק אדנ"י · מגן אברה' הו' חסד ע"ב כמנין חס' דוכתי' וזוכר חסדי אבות וגם כי אבר"ה שלה בפת"ח ברומז בחכמה ע"ב דיודין

דיוד"ין וילרף עמה אהי"ה דיודין · ובמנחה בברכה שני' בא"י מחי' המתים יכוין בהו"יה דס"ג ויחד עמה הוי"ה בניקוד אלדי"ם ובערבית בברכה ב' של הא הקדוש יכוין הוי"ה דמ"ה דאל"פין וילרף עמה שם אד"ני:

ובברכה ב' דתחיית המתים יכוין בס"ג והוא ברין' ומחי' כמנין ס"ג וגם הויה זו בני"רי שהיא בבינה · ובברכה ג' שם מ"ה ולכן אתה חונן לאדם דעת שהו' שם מ"ה דאלפ"ין והוי"ה זו תו"לם שהוא אדם ת"ת ניר"ו ניכ' פתח חכמ' וכאן נתלו הנ' הויות כנזכר לעיל · ומכאן שיש רשות לדרוש אדנ"י כנוי קריאתו במקום שכתו' הוי"ה:

להסיר הכעס טוב הוא לכוין בשעת הכעס לשם אהי"ה דהה"ין והוא כמנין כעס:

עוד תיקון לבעל כעס יטבול ויכוין כי מקוה בגימט' קנ"א אהי"ה דההי"ן והוא גם כן כמנין כע"ס וע"י טבילות אלו בכוונה הנזכר יתבטל הכעס ויטבול שני פעמים בשבוע יום שלישי ויום ששי: תיקון לכעס הנה הכ"עס כמנין כנ"ף שהוא שם אהי"ה דההי"ן כמנין כנ"ף וארבע כנפות יש בציצית וד' פעמים כנף כמנין ציצית · והנה אמרו בקריאת שמע שצריך לשום ד' ציציות כנגד החזה והנה שם בחזה דו"א מתגלים החסדים כנודע ולכן בעוד שהציציות שם בחזה יכוין למתק הכעס במנין כנף על ידי החסדים המתגלים שם בחזה אשר עתה הכנפות בתוכות שם ויכוין בחסדים הממתקים בכנפות וכל כנף כמנין כעס:

ענין נדרים ושבועות בזה יובן ענין הנדר והשבועות כי מאחר שהשבועות הם כנשבע במלך עצמו שהיא המלכות · והנדרים כנודר בחיי המלך שהיא בינה הנק' חיי המלך בסוד התפילין שנק' חיים כנודע א"כ למה השבועה היא יותר חמורה מהנדר והטעם הוא כי למעלה כנגד הבינה אין אחיזה לחצונים כל כך אבל למטה במקום המלכות שם סביב רשעים יתהלכון ונותן להם בח גדול להתאחז שם · לכן ענשו גדול ומרובה בם בזה תבין למה נדרים חלין על דבר מצוה מה שאין כן בשבועות · והטעם לפי שהנדרים עליונים בבינה והם גבוהים מן המצוה לכן חלים עליהם · וא"ם התרת נדרים ליל כפור לפי שבאותו יום אנו עולים עד הבינה ויש לנו יכולת להתיר הנדרים אשר שם ולכן הנדרים חלים ע"ד מצוה להיותם בבינה אך השבועות הם במלכות ולכן אינה

חלה על מלוה:

צריך ליזהר שלא יושיט ידו בזקנו שפי׳ באדרא רבא דף קל״ז שהוא שבוע׳ חמורה וכתוב בספר החסידי׳ שלא ישבע אדם לומר כך אזכה לחיי עולם הבא· וכן לא ישבע חיי נפשי שהוא חלק אלוה ממעל:

צמח נראה כי כתוב לצדד שהמצוה היא המלכות וזהו דבר מצוה שבגיה עולה י״ן כמספר קטן כי שבגיה כתיב חסל ושוב תולה י״ן הוי״ה עולה י״ן כמספר קטן ותורה עולה י״ן ללמדך כי הנשבע לשקר אין לו חלק בטוב הצפון ואין לו חלק בהוי״ה ולא בתורה וכן כפסוקלא תשא יש י׳ תיבות:

ענין נדרים ושבועות דע כי לעולם בין בנדר בין בשבועות כתיב אישה יקימנו ואיש׳ יפירנו ואם כן אע״פי שנדר היא אימא עילא׳ ושבועה אימא תתאה בהכרח הם בנוקב׳ דז״א והענין כי הנה סוד השבוע׳ הוא סוד ז׳ תחתונו׳ דז״א בסוד אור המקיף שלו וזה נמשך לה מפה דז״א כי מסוד אותו ההבל הנמשך משם הוא מקיף אל שבע ספירות תתאין דמלכות· והם סוד שבעה הבלים דקהלת שיוצאי׳ מפה דז״א והם מקיפים את הז׳ תחתונות שבה והם כי השבועה היא במלכו׳ אך שנמשך מז״א ולכן אישה יקימנו· אמנם הנשב׳ באמת הוא גורם להלביש את גוף המלכות שהם שבעה ספירות תתאין דיליה על ידי שבעה הבלים דפומא דז״א ולכן מצוה בתורה לישבע באמת דכתיב ובשמו תשבע וזהו פי׳ שבועת אמת כי אמת הוא ז״א ומיניה נעשה שבועה זו להקיף למלכות בהיותה כנגד החזה כנודע· גם כל המקיף הוא מסוד שם אה״יה ואה״יה פעמים אה״יה בגי׳ אמ״ת וזהו שבועת אמת והנשבע לשקר מונע ממנה אותם ההבלים דקדושה וכ״ביכול מלביש אותם על ידי הבלים טמאים דעליהם נאמר גם זה הבל ורעות רוח· והנה כבר ידעת מהתיקונים דפ׳ ע״ד בנת בסוד כ״ח אד״ני כי המלכות נק׳ בת שבע על שבכל אחד משבעה ספירות יש בו הוי״ה אחת והנה הם ז׳ הוי״ות וכל הוי״ה יש בו ד׳ אותיות ושבעה פעמים ארבע הם כ״ח אותיות שהם ועתה יגדל נא כ״ח אד״ני:

(צמח כי שם אהי״ה הוא בבינה קו ירוק המקיף כל העול׳ כנזכר בליקוטים· ולכן תיקון השבועה הוא להתענות כ״ח ימים רצופים לתקן גופה בנת אלו שהם שיעור גופה· ואמנם ענין הנדר

הוא

הוא באופן אחר כי הנה השבועה היא כללות כל הגוף המלכות וגם
שהוא בסוד אור מקיף שהוא גדול מאור הפנימי ולכן צריך כ"א ימי'
להתענות כנגד כל פרטותיה שהם כח וגם כי הבל הזה היוצא מז"א
להקיפ'ים בו ממש כי לכן השבועה אינה חלה אלא על דב'שים בו ממש
ולכן אינו כ"כ חמור בבחינו' אלו אבל הנדר חל על דבר שאין בו ממש ·
ומכאן כי נוכל לדרוש הוי"ה למ'שהי'כתוב'בתור'אד"ני כפי קריאתנו
להו"יה אד"ני וזה בזה קשור כמ"ש כי ה'אהיך אל קנא ודרש הרב ז"ל
אדני אלקים כמנין קנ"א · וגם בבחי' שהוא סוד אור פנימי ולא אור
מקיף וגם בחי' שאינו אלא תוספת רוחניות והמשך מוחין רוחניות
במוחין של הנוקבא אבל אין מציאותה מתבטלת כמו בעון השבועה
ובערך זה השבועה חמורה מן הנדר אך בערך הנדרש' הוא למעלה
מסוד המוחין הוא עליון ולכן מכונה לבינה כי הלא מוחין של ז"א
נעשו מנה"י של בינה ואם כן נמצא כי הנדר תלוי באמא עילאה אך
לפי האמת שרשו במוחין דז"א המאירים בנוקבא והענין כי הלא
אחר שעל ידי השבועה נעשה כל גופה אז נשלם ב' ספירות עילאין
דיליה ואז הוא בשוה עם ז"א והוא מאיר בה כי הוא מסתכל במצחו כי
שם מוחין דילה ואז אסתכל מצחא דיליה בסוד מוחין אל מצחא דילה
בנו מוחין דיליה ומתנהרין א"כ נמצא כי הסתכלות זה אין בו ממש
כמו השבוע' שהוא הבל גמו' היוצא מן הפה כלו' מאשא רוחא ומיא ·
ואמנם הנודר לשוא לא גרם התלבשות חיצון כלל רק מניעת הארת
מוחין שלה ולכן אינו כל כך חמור בבחינו' אלו ולכן תיקונו הוא ג'
ימים רצופים · והטעם כי הלא תחלה היתה היא שיעור שש
ספירות בסוד נה"י של ז"א ואח"כ כדי לעלות ולקבל מוחין או
מטפ"ס ועול"ה עד מוחין דיליה והם עליית ששה ספירות של כח"ב
חג"ת כי דעת וכתר הכל אחד כנודע ונמצא שחסר ממנה אותם
הששה ספירות לכן יתענה כנגדם שש ימים · והנה נלמוד מזה
כי שיעור קומתה הם כח וו' לאיש היא עולה להיות כנגדו ממש והם
ל"ד וזה סוד ל"ד אמות והבן זה · והנה לעיל מזה בארנו כי שבועה
הוא אור מקיף לשבעה תחתונות דנוקבא מההבל היוצא מפיו דז"א
והנדר הוא הסתכלות מצח דז"א במצח' דנוקבא שהוא סוד הארת

מוחין שלו שבתוך מלאו ויוצא מתוך מלאו ונכנס דרך מלחה ומאיר במוחין דילה כי א"א מאיר ממלא' אל מלחא דז"א וב' הארות נמשכין מא"א למוחין דז"א א' הוא מן חסד עליון דעתיק ומתפשט עד מזלא י"ג דא"א ומשם עוברת הארה ההיא עד הדעת שבין אבא ואמא ומייחד אותם ואז בכח הזוג נעשים נה"י דאמא מוחין דרישא דז"א בגלותו כנודע · אם כן היא הארה הנמשכת דרך שערות דרישא דא"א ודדיקנא דיליה שהם יונקי' מפנימיות מוחא סתימאה דא"א והם נמשכים עד ראשו דז"א ומאירים בו במוחין דיליה ב' היא האר' הנמשכת במוחין דא"א האור הפנימי שבתוך המלא דנוקבא ויוצא ויורד עד מלחא דז"א ומאיר במוחין דיליה שבתוך המלא ונתבטלו כל הדינין אשר בזה המלחא · ונחזור לענין כי גם הז"א מסתכל במלא' דנוקבא כאשר הוא פנים בפנים עמו ואז מאיר במוחין דילה · וז"ס הנדר שהם סוד הרמ"ח אברים דילה וב' מוחין דיליה · ועוד הארה הנמשכת מב' מוחין דילה אל ב' מוחין דיליה וב' מוחין דבה והארת ב' מוחין דיליה הרי נד"ר ואע"פי שאין בה אלא תרין מוחין כי קלה דעתה עכ"ז בזווג ראשון ובביאה ראשונה נותן לה סוד רוחא בגווה שהוא שם בן כנודע שהוא דעת שלה שבחוץ כנודע ואז נשלמו בה ג' מוחין · ונבאר עתה כי הנדר גורם לבטל מוחין אלו ולכן הם ד' פעמים ז' שהם כ"ח · והטעם כי הלא הנדר גדול מן השבועה בבחינת היות הנדר במוחין והשבועה בז' תחתונות כי זה סוד מ"ש רז"ל חומר בנדרים מבשבועות שהשבועה כנשבע במלך עצמו פירוש כי הוא ההבל היוצא מז"א עצמו להקים ז' תחתונו' דנוקבא · והנדרים כנודר בחיי המלך שהם המוחין דבינה הניתנים לז"א ונקרא חיי המלך כנודע · ומאלו מאיר לנוקבא במוחין דילה · נמצא כי שבועות ונדרים שניהם בנוקבא תתאה · גם השבועה גדולה מאד וחומר בשבוע' מבנדרים כי השבועה אור מקיף וגם שהוא לצורך ז' תחתונו' עיקר המלכות · הנדרים הם אור פנימי וגם שהם סוד המוחין תוספ' קדושה ואינה עקרית שורש הנוקבא רק תוספ' לבד ואינו כ"כ פגם · ולכן תעניות השבועה כ"ח ושל נדרי' ו' ושניהם ד"ל שהם שם בו"כו וגם אד"כי במילוי מילויו ד"ל אותיות וגם אב"לא כמנין ד"ל עם

המלה

המלה אשר ב׳ שמות אלו מורים בבחינ׳ מלכות פנים בפנים עם ז״א כי זה סוד שנרמזו שלשתם במלך עוזר ומושיע ומגן שגם הוא חורת פנים בפנים בו״כו בואתה נבור כש״א ב׳שם אגל״א ואד״כי תמלאהו במילואו והם ד״ל אותיות הרי כולן נרמזו כאן) :

פגם השבועה הוא בעולם הקדושה בבריאה כי השבועה הם סוד ז׳ הבלים היוצאים מפה העליון והב״ל במנין ל״ז מילוי דשם ס״ג והוא בבריאה ולכן הפגם הוא בבריאה וסי׳ ז׳הבלים אלו כנגד ח״ב חב״ת נה״י ומלת שבעה חסר ו׳ בגימטרי׳ חשמ״ל שהם ש״ע נהורין היוצאים משני שמות א״ל במילואו שהם בא״א כתר ונמשכים דרך השבעה ספירות הנזכר שתחת הכתר שהוא א״א עד המלכות כדי להרחיק הקליפות הנאחזים במלכות וכשפגם שם אדם מתקלקלים אותם הצינורות שמתקינים הש״ע נהורין הנזכר לעיל ואז נקרא המלכות לחם הקלוקל כי ה׳ תתאה מלכות נתקלקלה ונעשית קלקל וזהו הקלקל ה׳ קלקל הפך מאותם ה״ה הבלים העליונים ולכן תשובתו ל״ז תעניו׳ כמנין הב״ל כי השבועה גם היא הבל ודבור של אדם הנשבע :

ענין הלאוי״ן שבתורה היכן רמוזים דע כי יש ד׳מיתות ב״ד ויש מיתה בידי שמים ויש כרת וכל אלו נחשבים לא׳כי ב׳בידי שמים רק שזה קודם לזה בזמן אך הארבע מיתות בית דין חלוקים במציאותם עצמם והם ה׳ מיתות כנגד חמשה גבורות המכונסות בדעת ז״א : **תיקון** לשוב בתשובה איזה משומד יחוד זה כתן מורי ז״ל לאיש אחד בעד בנו שנשתמד לשוב בתשובה שלמה ויועיל לו וישוב לדת ישראל והוא כי בברכת השיבה שבשמנה עשרה ברכות הוא הבינה הנקראת תשובה כנודע . ולכן כאמרו השיבנו אבינו תכוין בתיבת אבינו בהוי״ה בניקוד סגולתא בכל אות כי הוא בבינה הנקרא׳ תשובה ובהוי״ה של חתימת הברכה תכוין בהוי״ה בניקוד צירי בכל אות בסוד החסד שבבינה והחסד נודע שהוא בימין וזהו סוד כי ימינך פשוטה לקבל שבים ולכן קוד׳חתימת הברכ׳ יאמ׳יהי רצון מלפניך ה׳ או״א שתחתור חתירה א׳ מתחת כסא כבודך לחזור בתשובה פלוני ופלוני כי ימינך פשוטה לקבל שבים ובתיבת ימינך

תכוין בהוי"ה צירי שהוא הימין ובבינה שהיא התשובה ותחתום הברכה כנזכר לעיל: ענין המלקות דע כי הלא האדם כשחוטא גורם שהחסדים העליונים המתפשטים בז"א הם חוזרים להתעלם למעלה תוך היסוד של אימא ואינם מאירים למטה והנה כנגד שהוא העלה את החסדים המגולים במקום הסתום לכן צריך להכות את החוטא במקום הסתום כדי שעל ידי כן ירדו החסדים הנעלמים שם על ידי ההכאה ויתגלו למטה ולכן צריך להכות ג' הכאות א' בכתף הימני וא' בשמאלי כנגד ב' חסדים הסתום שם ב' חסדים של ב' הזרועות וההכאה הג' כנגד החזה ששם הוא ג' וחסד דאמצעי' המכוסה וגם כי כל ירידת החסדים גלוים הוא כנגד החזה דז"א דשם נגלה יסוד דאמא ולכן מכים החזה עצמו מצד פנים כדי להוריד אותם החסדים משם ולמט'· והנה כבר ידעת כי נה"י דאימא הם שלשה שמו' דאהי"ה בג' מילויים ואמנם היסוד הוא אהי"ה דיוד"ין ומילויין ומילוי מילוייו יהיה בו ט"ל· ולפי שכל גילוי הארת החסדי' הם דרך יסוד דז"א לכן צריך ט"ל הכאות שהוא מספר האות וצריך שיכוין המוכה בט"ל הנזכר לעיל· ואפשר שכנגד ג' אהי"ה אלו הם ג' אנשים דיינים וראיתי למורי ז"ל שלא היה מקפיד מאד בענין המלקות כמו בענין התענית כי אין בדור הזה שמוכין ומומחין ואינו רק צער לבד ולכן אין להקפיד בו כל כך אך כל פעם שהיה לוקה היו מלקין אותו ד' מלקיות כנגד ד' אותיות הוי"ה לא פחות ולא יותר ונראה לפע"ד ששמעתי ממנו כי האדם גורם להסתלק החסדים ולגלות הגבורות על ידי חטאו ולכן ילקה מלקות כי מלקות בגימטרי' תקע"ו שהוא סוד הגבורה שהם מנצפ"ך כפולו' כנודע שהם קמ"ה וי' כוללים הם קע"ה ואח"כ ה' גה' לכלול ה' הרי תקע"ה ועם הכולל תקע"ו כמנין מלקות ובהכאה מתגלים החסדים ויוצאים לחוץ למתק הגבורות ולכן יכוין בט"ל האמור למעלה שהוא ביסוד כנזכר לעיל:

כוונות הטבילה יאמר קודם שיכנס במקוה פסוק ולמקוה המים קרא ימים ר"ת בגימטרי' קכ"א שהוא כמנין ני"ה אלהי"ם יב"ק אותיות אח"כ יאמר ויקרא אלהי"ם ליבשה ארץ

ויכוין

ויכוין כי ויקרא עם הכולל בגימטרי' שם אלדי"ם שיוד"ן וי"ב אותיות
במילוי וה' של פשוטות יבשה גם כן כמנין אלדים כנזכר בויקרא הרי
ב' אלדי"ם ואלקים שבפסוק עצמו הרי ג' שמות אלקי"ם בגימטרי'
ח"רן כנודע והם כל הדינין הקשי' וז"ש ואברהם ב"ן ע"ה שנה
בצאתו מחרן תוציא מחרן ע"ה וישאר ק"פג והוא כמנין יעקב עם
הכולל שהוא רחמים פשוטים שיצא מדינים קשים ונכנס ברחמים
וגם יעקב יצא מחרן כנודע וכנזכר בפסוק · ונחזור למקומינו שיש
לנו ג' אקי"ם גם חרן בגימטרי' אקי"ם דמילוי אל"פין הרי ד' שמות
דאלקי"ם בד' תיבות אלו הם בגימטרי' משה כמאמר אליכו :

טעם למה המקוה ארבעים סאה לפי ששם יה"ו באלפין כמנין
ע"ל והנה יה"ו כמנין אהי"ה שהוא כ"א והנה יה"ו כנזכר
כמנין ע"ל ועם אהי"ה הרי ארבעים כמנין ארבעים סאה :

סוד הטבילה יכוין כי הנה המקוה הוא כלי המקבל המים שבו
לכן אה"יה דהה"ין בגימטרי' מקוה והוא מלבוש וכלי לשם
הו"יה שהם המים שבמקוה והענין כי במקוה יש בו ד' מיני מילואים
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ויש בשמות אלו ט' יוד"ין כמנין מ"ים ואלו הם
המים שבמקוה ולפי שבכל ד' מילואים אלו שהם סוד המים כלם
נמשכים משם ע"ב האחד והוא שרש כלם כי כלם בחכמה עשית ע"ש
וגם כי עיקר המים הם בחסד שהוא בגימטרי' ע"ב לכן שיעור
המים שבמקוה הוא ארבעים סאה כנגד ד' יוד"ין של שם ע"ב :

תיקון אל הגאוה דע כי מציאות עון זה הוא סוד אלדי"ם אחרים
שהם מתגאים גם כן ועולים למעלה ולכן צריך להתענות
כ"ה תעניות רצופים כנגד אותיו' הי"ם מאל"ים ותכוין לשתף בשלש
אותיות הי"ם ב' אותיות א"ל שהוא מן החסד ובזה יתבשמו הדינים
ויחזרו למקומם וזהו פירוש שם אלה"ים וזה צריך שתכוין שאתה גורם
בתעניותיך : **להסיר** הגאוה תכוין בשם יה כי גאוה בגימטרי'
י"ה גם מילוי של שם י"ה בהה"ין כזה יו"ד ה"ה אותיות המילוי שהם
ו"ד ה"ה כמנין גאו"ה וזהו סוד אשירה לה' כי גאה גאה הם שני
פעמים גאוה אחד הוא בשם י"ה הפשוט ואחד הוא באותיות המילוי
דהה"ין כנזכר לעיל כי כל גאוה שרשה בשם י"ה העליונ' הגבוהי'

בשם ה' מלך גאות לבש וכשאדם מתגאה גורם שהקליפות שאין להם אחיזה רק בששה קצות שהם ו"ה מן הו"יה לבד כנודע · ועל ידי הגאוה של אדם מתגאים גם כן הקליפות חם ושלום ויונקים מן מילוי ב' אותיות ראשונות י"ה וזהו סוד והדוה בנדתה כי אחיזת החיצונים הוא בב' אותיות ו"ה מן הדוה ועתה אוחזים גם כן במילוי שם י"ה דהה"ין שהם אותיות וד"ה והם אותיות דו"ה כמנין נאו"ה וזהו והדוה כי בו נרמזו ב' אותיות ומילוי שם הו"יה שהוא דוה גם כן ואין החיצונים שולטים אלא במילוי י"ס דהה"ין שהוא תחתון משאר המילויי' דאל"פין ודיו"דין : ונחזור לעניינינו כי תיקון הגאוה הוא לכוין בשם י"ה מילוי הה"ין יו"ד ה"ה שבו סוד הגאוה כנזכר לעיל בב' בחינות בפשוט ומילוי ותכוין להסיר הגאוה זו מן הקליפות שאתה גרמת ולהחזירה אל הש"ית בעל גאוה האמיתית כי לא יאתה אלא לו כי ה' מלך גאות לבש ותכוין להחזירה על ידי שתמלא שם י"ה במילוי הה"ין ותכוין כי שם י"ה הוא בתיקונא קדמאה של הדיקנא כמבואר על הפסוק מן המצר קראתי י"ה ומילוי דה"הין כנזכר שגם הוא עולה גאוה תכוין אותו לו"א בתיקונא של הדיקנא דיליה :

ענוה בגמטרי' סמא"ל לרמוז כי מי שיש בו ענוה אין סמאל שולט בו ואינו יכול לקטרג עליו ולכך בא מזמור לדוד ה' לא גבה לבי במזמור קל"א לרמוז על מי שאין בו גאוה אין סמא"ל העולה קל"א שולט עליו :

תיקון למי שהוא חייב כרת שאלתי למורי ז"ל על מה שאומרי' כי מי שאינו ישן כלל ליל א' שנחשב לו כמו כרת והשיב לי מורי ז"ל שכן הוא האמת מי שהוא נעור כל הלילה כלה ואינו ישן כלל ועוסק בתורה אם הוא חייב כר' על איזה עבירה שעשה מחייבי כריתות נחשב לו אותה הלילה כמו כרת : מה הוא הכרת · כתיב הכר' תכרת הנפש ההיא עונה בה · דע כי כמה אופני כרת יש · אופן הא' הוא כי הצדיק בשעת פטירתו ובצאת נפשו או באותו רגע עולה למעלה למקום שחוצבה נפשו ושם עושה זיווג עם בת זוגה להוציא בעולם נפשות גרים ·

צמח כ"ל שנ"ל והדוה כי פה נרמזו ב' אותיו' י"ה דששהוי"ה בששה הקצוות שאחר לחיצלה ומילוי שם יה דהה"ין דסוף דו"ה כנזכ' לעיל וזהו דוה י"ה דו"ה :

ועל

ועל ידי זווג זו גורם זיווג אחר עליון דז"ון להשפיע בעולמות אבל הרשעי' בצאת נפשם נשארו למטה כי ברשעותם אינם יכולי' לעלות במקום שחוצבה נפשו ובחטאת' נשארו לחוץ וזהו הכרת תכרת הנפש' ההיא שנכרת מלעשות אותו הזיווג הרוחני וזהו הנפש ההיא · ומ"ש עונה בה דע כי הרשע מנע אותו הזיווג הרוחני העליון והוא נקרא בלשון עונה בסוד כסותה ועונתה ובמקום עונה שמנע נהפך לו לעונה וזהו בה באותה הנפש :

ונכרת הנפש ההיא דע כי כשהאדם חוטא הוא מוריד נשמתו לגיהנם בעודו בחיים כי בעת יצירתו נתנה בגופו וכשהוא חוטא יורד עד דרך מרגלותיו לגיהנם ונשקעת שם כפי גדר חטאו במדרגת נשמתו יורדת לגהינם · ולכן הרשע בחייו קרוי מת וכאשר הרשיע מאד נגמר להשליך כל נשמתו למטה בגיהנ' ואמנם אנו רואים שהוא חי · אך הענין הוא כי הלא ב' נשמות יש לו כי זהו ונשמות אני עשיתי והתחתונה היא בגופו והעליונה היא בסוד צלם מקיף על ראשו כנודע וכפי גדר שיורדת נשמתו תחת מרגלותיו כפי הדרך ההוא נכנסה בו נשמה עליונה סוד הצלם שעל ראשו וכאשר נגמרה נשמתו לרדת לגיהנם אז נגמר הצלם להכנס בו ואם עוד יחטא גם הצל'הו' יורד תח' מרגלותיו ויצא תחת מרגלותיו וכשנגזר גם היא לצאת · עליה כתיב ונכרתה הנפש ההיא · כי כל בחינו' נשמתו נכרתו וירדו למטה ולא נשא' לו למעלה שרש ואחיזה · אך הצדיקים אינם מניחים לנשמתם שתרד למטה בגיהנם ועל כן נשארה הנשמה העליונה שלו שהוא סוד הצלם עומד עליו ושואבת לו חיים מלמעלה · אך הרשע עליו כתיב כי אם עוונותיכם היו מבדילים · כי נכרת אותו הקשר שלו · אך הצדיק נשאר הצלם תמיד על ראשו לשאוב לו חיים מלמעלה :

ענין הכרת דע כי באדם יש נר"ן והנשמה מקבלת שפע עליון ראשונ' והיא נוטלת לעצמה עיקר האור והתמצית נותנ' אל הרוח שהוא לבוש אל הנשמה וכן הרוח והנפש נותנת התמצית אל הגוף ואחר המות לעולם הנשמה מקושרת ברוח ולא יפרדו איש מאחיו · ואם האדם זוכה גם הנפש מקבלת מאור הנשמה והרוח

ממקור עליון שנמשך לנשמה ורוח מלבד הנמשך לו מן המקום שמשפיעים אל הנפש · וזהו שאמר והשביע בצחצחות נפשך שהם שלשה צח צחות שגם הנפש נוטלת מן הצח הנוגע אליה ומן הצחות לנשמה ורוח ולכן נכללו בתיבה אחד שתיבן שא׳ צחות משו׳ שהנשמה והרוח מקושרת לעולם וכולם משיכי׳ אל העצמות שבקבר שהעצמו׳ מתחברים עצם אל עצמו והנפש נכנסת בתוכם בעודו בקבר וזהו שאמר ועצמותיך יחליץ מלשון חלוצי צבא דהיינו סדר כלי הזין זו ע״ג זו כן העצמות נפרדים ומתחברים עצם אל עצמו אבל אם לא זכה שעבר על כריתות הנה הגוף נכרת שאין הנשמה שורה בו וגם הנפש נכרת׳ ומופרדת מן הנשמה והרוח וזהו ונכרתה הנפש ההיא אבל הנשמה והרוח אינם נפרדות ולא שייך בהם כרת כי אין הפגם פוגם בהם כלל: **הטעם** שנזכר כרת בנפש ולא ברוח ונשמה הוא כי להיות הנפש מעולם העשי׳ שהם מדור הקליפות לכן יש בה כרת אבל הרוח והנשמה שהם מבריאה יצירה בהכרח שיתוקנו והוא כי שם מגבורת הקליפו׳ ואין הפרש רק שיש מתוקנים מהרה או אחר כמה גילגולים ככל״ד חיים: **באבוד** רשעים רנה דהיינו נה״ר שהוא יסוד כי הרשעים מבטלים מצות עשה ולא תעשה העולים כמנין רנ״ה במילוי רי״ש נו״ן ה״א כמנין תר״יג והר״יש בלא יו״ד עולה ת״ק שנה מהלך עץ חיי׳ ונאבדו רנ״ה שהם תרי״ג מצות כנזכ׳ ועם ז׳ מצות דרבנן כגון חנוכה ופורים מקר׳ מגילה ועירובין וכיוצא הרי תר״ך כמנין כת״ר כרת והנה הרשעים הם עוברים על כולם הוא להם כרת וכן עול׳ כמנין רשעים כרת וזהו באבוד רשעים רנה דהיינו הכרת כמנין בלע המות לנצח אז יהיה רנה דהיינו האחרת התר״יג מצות וידוע כי מ״ע הם בחסדים ומ״לת הם בגבורו׳ שיוצאו׳ מסוד דאימא הנק׳ נהר אותיות רנה וכן ביסוד דז״א הם שם נה״ר וכשהם ביסוד דנוק׳ הם שם רנ״ה הנ״ר והיסוד דז״א דהיינו נה״ר נו״ן ה״א רי״ש כמנין ברית וכן עולה ברית עם הכולל כמנין תר״יג משו׳ שבו מתקבלי׳ חסדים וגבורה יחד דהיינו מ״ע ומ״לת כנ״ל ה״ית ברחמיו יזכנו לשמירת חוקיו ומשפטיו ולעשו׳ רצונו כרצונו אכי״ר:

תם ונשלם ח״ב מספר נגיד ומצוה

ה׳ שמעתי שמעך יראתי ה׳:

ה׳ שמעתי ונרגזתי יום בו תפקדני · זעתי וחלתי · יו׳בו תדיכני · הוספלתי ונפלתי · פן בחפך תמעטני · כלב לריב ה׳:

ה׳ מי לא יירא מיום הדין הנורא · כי לך יאתה גדולה וגבורה באתר דזיקוקין דנורא · מי יעמוד בסוד ה׳:

ה׳ מלך יושב על כסא דין · וסביביו שרפים עומדין על מדין · כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין · להגיד כי ישר ה׳:

ה׳ לפני חילו קרי בחיל · מאן בעי סם חיי והוא בן חיל · יקום בטרם יתעוהו אנשי החיל · וישוב אל ה׳:

ה׳ תקיף משפיל ומרים · במימר קדישין בגזרת עירין · מפולץ הרים · ומשבר סלעים · כי על כל מוצא פי ה׳:

ה׳ נורא ואביהיל יום הוא יתיב · לבושיה כתלג חיור טוב ומטיב · כרסוון רמיו והוא יתיב · ברוך כבוד ה׳:

ה׳ לבי מלהבי רשפך בורח · נורא כי עם רב במר צורח · איך יעלה ויבא קרח · מקום להבת שלהבת יה ה׳:

ה׳ כחלי דמעותי מעי הרתיחו · כחלי חטאתי טוחות הקדיחו · יום דינא יתיב וספרים פתחו · לפני המלך ה׳:

ה׳ ספרי חיים ומתים לפניך פתוחים · בחסדי אבות ראשונים אנו בטוחים · תכון תפלתינו כריח ניחוחים · אדם בקרב שנים חייהו ה׳:

תוכחה ממוה״רר אברהם בכה״רר שמואל

אם פגע בך האי מגוול · חיש וזכור לו יום המות · יום תזכור משכנות עול · ארץ חושך וצלמות:

רוב מצות לך כנום
אל יבטחך בן שכום
שהשאול בית מכום

נצב שטן לרגלים · חרב חדה בידים · אור יראה לעינים · חמת מלך מלאכי מות:
רוב מצות

תוכחה

יראה הבית אש אכלו · מאש מלבושיו ומעילו · מלא עינים על כלו · ולו הכין כלי מות : **רוב מצות**

אז ירעד רעד בראותו · כי אבדה ממנו תקותו · רוצה לברוח מאתו · לסור ממוקשי מות : **רוב מצות**

בכל מקום אשר יברח · השטן אצלו יארח · או בקול מר צועק יצרח · אפפוני חבלי מות : **רוב מצות**

רוחו יאסור ונויתו · כיסה פניו באדרתו · לא יועיל לו עוז ממשלתו · אין שלטון ביום המות : **רוב מצות**

הן דנין לו שבעה דיינין · חולפין עליו שבעה עדנין · דין אשר אחר המות דכין · מוצא אני מר ממות : **רוב מצות**

מכה יכה איש לירכו · כל זה יזכור ביום נכרו · יום שיאכל בדי עורו · יאכל בדיו בכור מות : **רוב מצות**

חזק בדת כי היא סתירה · לא בהון כי אינו עזרה · לא יועיל לו ביום עברה · וצדקה תציל ממות : **רוב מצות**

לכה"רר שלמה רוסו

שואלת יונה אהובה · היא מתרפקת על דודה · כקדם ירצה וערבה · לה' מנחת יהודה :

לכודה בתוך פח מוקשים · גם בידי אדונים קשים · כל היום אלים וכובשים · לא יסור שבט מיהודה :

מימי קדם בראשונה · היתה בעליה עליונה · עתה בירידה התחתונה · היתה וירד יהודה :

היא ישבה בקרב גוים · יהמו כהמון מים · אויבים שמוה לאיים · מעוני גלתה יהודה :

רחום עונה בעת צרה · רחם עניה סוערה · ובעת כי אליך אקרא · שמע ה' קול יהודה :

והחיש רגלי מבשר · מהרה יעוף כנשר · משיח בן דוד · אשר ילדה תמר ליהודה :

סוכת דוד נופלת בציון · חיש תרוממה עליון · והקם על הררי ציון · דגל מחנה יהודה :

ונסו

נגסו ינון ואנחה · והנחה לנאנחה · הצומות ליומי מנוחה · יהיו לבית יהודה : כקדם ירצה וערבה לה׳ מנחת יהודה :

מהגאון מהר״ש אלגזי ז״ל

בספר גופי הלכות

מי האיש הירא את דבר ה׳ · השמע קול אלהים מדבר מסיני · ילך וישוב עד שדי אל עבר פניו · אשר התהלכו אבותי לפניו:

מי האיש אשר יקו׳ ובכה מובחות · לפאר להדר לאלהי הרוחו׳ · יקריב חלבו ודמו מפאת פניו · ותעבור המנחה על פניו :

מי האיש החפץ חיים ושנים · ישוב מחטאים אדומים כשנים · אשר העוה לפי רוב השנים · ומכשול עונו ישים נכח פניו :

מי בכם ירא ה׳ מכל עמו · יעל ויהי אלהיו עמו · עז ותושיה המשרה על שכמו · כי חכמת אדם תאיר פניו :

שערי רחמים יפתח ה׳ · שערי תשובה לכפר ודוכי · לבית יעקב ישא פניו · לא עשה כן לכל גוי יתן לפניו :

לובש צדקה ומעטה תהלה · נגלה לעניו במשרה קהלה · ללמדו ספר להפר עז פניו · וישמע משה ויפול על פניו :

מוחל שגיאות עמו ישראל · לשלח ארץ גזרה לעזאזל · וישת אל המדבר פניו · ויקחם ויעבירם ויסירם מעל פניו :

האל העושה חסד לאלפים · פדה עם אשר לך בכספים · מידי העז איש רשע בפניו · ה׳ הכריעהו קדמה פניו :

ארך אפי׳ לרעים ולטובים · גם החפוץ אחפוץ במיתת חייבי׳ · ימינו פשוטה לקבל שבים · יצא דבר מלכות מלפניו :

לך ה׳ הגדולה והגבורה והתפאר׳ · גולה על ראש גולה וכותרת · חיש שלח מהר ציון מבשרת · ויהי כגן עדן הארץ לפניו :

גדול ה׳ ומאד מהולל · בעיר ציון יפה מכלל · ישלח ויפל כיונק לפניו · ותשקיט הממלכה לפניו :

אז יודה ה׳ בכל לבב · עם הלך בדרך שובב · עפר ילחכו יכרעו לפניו

לפניו · לשרתו ולעמוד מפניו :

זמרה · שאו ותנו תוף וכינור · נעים עם נבל בשערי נקנור ·
דרשו ה׳ ועוז בקשו פניו · יקימנו ונחיה לפניו :

יהי נא חסדך לנחמני · ובמעגלי צדק מהר׳ ינחני · יכבוש עונותי ·
ישוב ירחמני · ואחרי כן אראה פניו :

חסדך ה׳ מלאה הארץ · אין יוצאת ואין צוחה ואין פרץ · או
יצא חוטר מגזע פרץ · ושרי המדינות לפניו :

זכור כי כחומ׳ עשיתני · קיים דבר על אש׳ יחלתני · ומפי עוללי׳
עוז יסדתני · במנחה ההולכת לפני אכפרה פניו :

קולי שמעה כחסדך · שלח גואל בן ישי עבדך · מלכים יראו
וישתחוו לפניו · אשר כמוהו לא היה מלך לפניו :
ויעבור ה׳ על פניו ונומר

לכמ״הר אברהם קאנזינו ז״ל

יי אפפוני משברי התלאות · סבבוני גלי המשואות · ויהי
סער גדול :

נהפך לבי בקרבי · הים מכאוב כמכאובי · הנהיה כדבר הגדול :

יום צר הפיל חומה ומבצ׳ · חשכו מאורו׳ מאור וצר׳ בקטון כגדול :

אראלים והשמלים והמיון · מלאכי שלום מר יבכיון · מחרון
אפו הגדול :

בכו שרפים משמר מול משמר · והאופנים בלב חמרמר · בוכים
בקול גדול :

ראו חיות ולבשו חרדה · פחד קראני ורעדה · ויצעקו בקול גדול :

הגלגלים לשמועתם · נבהלו ועמדו מתנועתם · לכל המורא
הגדול :

מגדלים כפלו מקול יללתם · הריש רעשו מצולתם · רעש וקול
גדול :

קראו לבכי מספד וקרחה · מקום נחלה ומנוחה · שרף באש
כל בית גדול :

נשרף היכל דביר ואפריון · ויצת אש בציון · והכה הבית הגדול :
שאלתי

שאלתי כל עוברי דרכים · נבוכים הולכי חשכים · מה חרי האף הגדול :

ידי נשי רחמניות · בשלו ילדיהן כאכזריות · חמה וקצף גדול :

ניגרו עיני דמעו׳ כיאורים · כזרם מים כבירים · הים הגדול :

והלכו ליות בנהרי דמעותי · חשבו להשבר מרוב עונותי · כי בשלי הסער הגדול :

נהנו פשענו מרינו · ותמוגנו ביד עונינו · עון בית ישראל ויהודה גדול :

צור מעוז כלא ישראל · על עמך יעמוד מיכאל · השר הגדול :

חומת אש היה לצאן מרעיתך · הם עמך ונחלתך אשר הוצאת בכחך הגדול :

חזק ידי הנחלשת · והקם סוכ׳ דוד הנופל׳ · למען שמך הגדול :

השב שבותיך ואבנה דבירך · קומי אורי כי בא אורך · המאור הגדול :

ארחיב מני ים אדמתכם · וגבול ים והיה לכם הים הגדול :

יי׳ אש היגון תוקד כיקוד בקרבי · ישא בשיחי משכבי · מקול עקת לעקת אויבי · חרבי תאכל בשר :

באתי בימי הבהלות · טבעתי בעמקי המצולות · ותהומות כמהומות אותי מכלות · מהנפש עד הבשר :

ראש ולענה השביעני · תנין אכלני בלעני · הדיחני כשכור הניעני · ערל לב וערל בשר :

המוני לבאי הדאגות · כתרוני ואנחות שואגות · רבות ועגונות כונות · רעות מראה ודקות בשר :

מי יתן ראשי מים · ותזלנה דמעה עפעפים · כי היתה לחרפה ירושלם · מכל האחי מכל בשר :

קול אנחותי כהמות ימים יהמיון · היה שאוני כחורב בציון · כי נשרף ארמון ואפריון · והיה דראון לכל בשר :

נגלה מני באהלי דורי · כחרב אולמי ודבירי · לפר עורי על בשרי · עור ובשר :

תחנה

שולח באש מקדשי · בעוד יומם באה שמשי · ותפני ענה בי
כחשי · כמראה צרעת עור בשר:

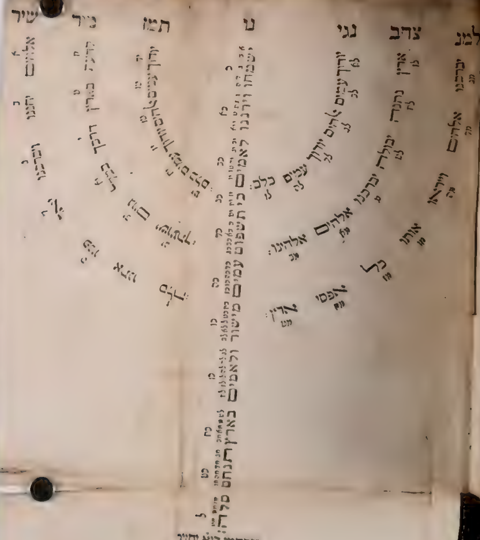
יושבת ציון המעונגה ונאוה · שבה והיתה לזועה · סורה
וגולה כל היום דוה · בין כל נפש חיה בכל בשר:

נערו שריה כגורי אריות · שאגו ככפירים ופריץ חיות · טרפו
שיות דחויות · ואכלו את הבשר:

וזדון לבי השיאני עד הלום · והייתי נגוע ומוכה (כל היום)
והלום · כי לא קראתי לשלום · ביני ובין כל בשר:

חסדך זכור זרע אמוני · וחדש כימי קדם ששוני · ומחה כעב
זדוני · ויהיו מלכים אומני · וראו כל בשר

קבץ נפוצים בארבע רוחות · עיניהם לרחמיך פקוחות · פקוד
תפקוד אל אלהי הרוחות · לכל בשר:

הרחמן הוא יחזיר
עבודת בית המקד"ש
למקומה במהרה בימינו אמן